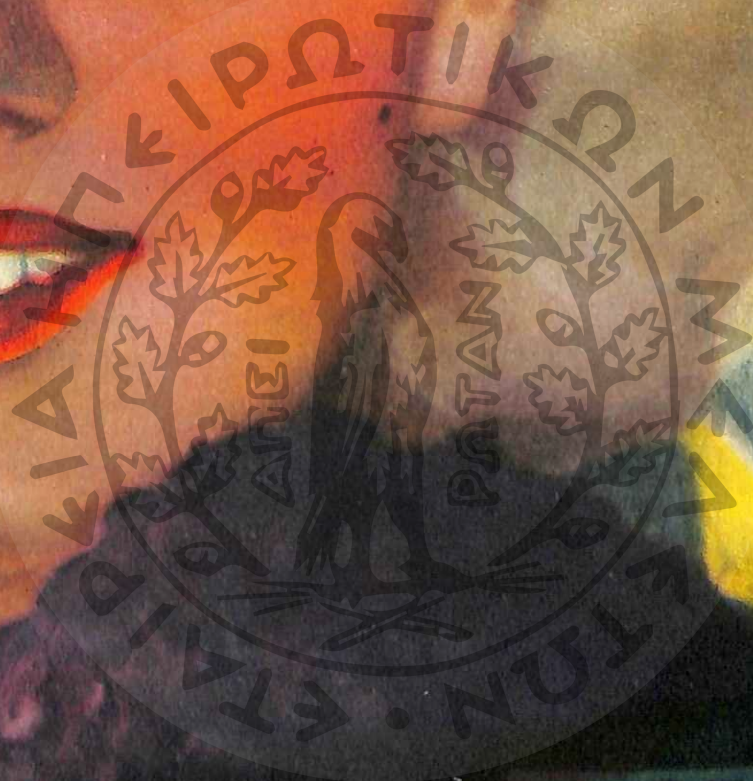

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΔΡΑΧ.

4

ΕΤΟΣ Α!
ΑΡΙΘ. 20

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 43 ΜΕΓΑΡΟΝ ΠΙΚΡΑΜΕΝΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ 200 ΕΞΑΜΗΝΟΣ 100—ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΥΡΩΠΗ £ 1.10.0 ΑΜΕΡΙΚΗ \$ 6

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: ΣΤΕΛΙΟΣ Π. ΖΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΙΩΑΝΝΗΣ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΚΩΣΤΗΣ ΒΕΛΜΥΡΑΣ

ΤΟ "ΠΑΝΘΕΟΝ" ΕΥΧΕΤΑΙ
ΣΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΗ ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΥΠΟΓΕΙΟΝ ΗΒΗΣ ΟΜΟΝΟΙΑ

ΥΠΟΧΡΕΩΜΕΝΟΙ

να περατώσωμεν τήν έκκαθά-
ρισιν τῶν ἐμπορευμάτων τοῦ
διαλυομένου Καταστήματος
Ἀδριανοῦ μέχρι τοῦ Πάσχα,
τὸ βραδύτερον, ἐκποιοῦμεν
ὅλην τήν πλουσιωτάτην συλ-
λογὴν ἀνδρικῶν, γυναικείων
καὶ παιδικῶν εἰδῶν, ἀναγκα-
στικῶς, εἰς τὸ τρίτον τῆς ἁ-
ξίας τῶν.

Ἡ ἀναγκαστικὴ αὕτη ἐκ-
ποίησις τῶν ἐκλεκτῶν ἐμπο-
ρευμάτων τοῦ γνωστοτάτου
Καταστήματος **ΑΔΡΙΑΝΟΥ**,
παρέχει μοναδικὴν εὐκαιρίαν
εἰς τὸ κοινόν, νὰ ἀγοράσῃ
εἶδη πρώτης ἀνάγκης, εἰς τι-
μὰς ἀπιστεύτως εὐδηνάς.

Διὰ ν' ἀντιληφθῇτε τὸ μέ-
γεθος τῶν ἐκπτώσεων παρα-
δέτομεν ἕναντι μέρος τοῦ τι-
μολογίου μας.

Καπέλλα Μπορσαλ.	δρ.250
» Καστόρινα ἀπό»	140
Μανδήλια	» » 4
Κολλάρα	» » 2
Γραβάτες	» » 10
Ὑποκάμισσα	» » 45
Φανέλλαι	» » 15
Πανταλόνια	» » 100
Κοστούμια	» » 150
Παλτά	» » 300
Ὑποδήματα	» » 150
Ὀμβρέλλες	» » 75
Παντοῦφλες ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν	» » 50
Ὑποδήματα παιδικὰ	» » 30
Κασμήρια ἀγγλ.	» » 150
Καπαρντίνες	» » 750
Τσάντες γυναικεῖες	» » 75
Κουμπιά μανικετιῶν	» » 5
Ποῦδραι Εὐρωπαϊκαί	

Ημερίς μου, ελ
 φαντασθήκα νομίζεις
 τις ιδανικές σου δα συν-
 ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ σου δια-
 λυσε είναι ικανός μας εντελώς
 μαεχνούλα των μηχανημάτων
 τώσον «ΒΟΝΙΦΑΣ» ως
 την εγγραφή.

Αν Γαρνέζον

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ - ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 23-341

ΑΙΜΟΡΡΟΪΔΕΣ
ΚΙΡΣΟΙ (κοινώς χταπόδια)
θεραπεύονται

ριζικώς, άνευ έγχειρίσεως, υπό
του Ιατρού κ. ΠΑΤΡ. ΠΑΠΑΔΟ-
ΠΟΥΛΟΥ, διδάκτορος Παρισίων,
ειδικώς σπουδασάντος επί ογκασ-
τίαν, δι' έξ ένεσεων με την νεω-
τάτην μέθοδον των Γάλλων καθη-
γητών ΣΙΚΑΡ & ΜΠΑΝΣΩΝΤ.
Πληροφ. δωρεάν. Δέχεται 10-1
και 5-7 μ.μ. & επί συνεντεύξει.

Νίκης 54 • Τηλ. 20-220

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΠΑΝΤΟΣ ΕΙΔΟΥΣ
ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ, ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ, ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ, ΔΑΚΤΥΛΙΟΛΙΘΟΥΣ

Πάσης αξίας, παντός είδους Ώρολόγια, παλαιά άσημα, πα-
ράσημα, παντός είδους νομίσματα Καποδίστρια «Φοίνix», πα-
λαιά ελληνικά χαρτονομίσματα (άκέραια), εικόνες Βυζαντινές,
κομπολόγια και πίπες κερυμπαρια και γιορσελ, φίλντισι και κο-
ράλια με άνωτέρας τιμάς όλων των άλλων καταστημάτων.

Όστις μάς πωλήση το χρυσούν του ώρολόγιον άναλαμβάνο-
μεν την τοποθέτησιν της μηχανής του σε νικελένια κάσα. Κατα-
σκευάζω και επισκευάζω παντός είδους καλλιτεχνικά κοσμήματα.
Λόγω ρεκλάμας επισκευάζω ώρολόγια ήγγυημένα δια 2 έτη πρὸς
40 δοχ. δια πάσαν βλάβην.

ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ - ΑΘΗΝΑΣ 56

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΥΓΙΕΙΝΗ ΚΑΙ
ΚΑΛΩΔΙΣΜΟΣ
HYGIENE ET BEAUTE

Κ. ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ & ΝΙΚΗΣ 9
Εϋχεταί εις την έκλεκτήν πελατείαν του
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ και ύπόσχεταί ΧΑΡΑ ΚΑΙ
ΩΜΟΡΦΙΑ με τα Μυστικά της Τέχνης του και
Καλλυντικά «VENUS»

ΔΙΑΡΚΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΣ

Μία καλή πούδρα που διατηρεί το πρόσωπον πάντοτε
φρέσκο και ώραίο, ως τα άνθη της πρωίας, είνε η λεγο-
μένη πούδρα «ΜΑΤΙΝΕΕ». Η
θανμασία αυτή πούδρα, μη πε-
ριέχουσα επιβλαβείς ουσίας,
δεν καταστρέφει την επιδερμί-
δα, διατηρούσα αυτήν πάντοτε
φρέσκη. Υπάρχει εις τρεις
θανμασίας αποχρώσεις, λευκή,
ρόζ και ρασέλ. Προσδίδει εις
το πρόσωπον θανμασίον χρώμα
και έφελκύει την προσοχήν
των άνδρων.

Πρὸς τούτοις κερδίζετε ἀπὸ
την εϋθνην τιμήν της. Η με-
γάλη δραχ. 27, η μικρή δραχ.
14. Η κρέμα «ΜΑΤΙΝΕΕ» 16,
ή πριγιαντίνη 15. Το άρωμα
«ΜΑΤΙΝΕΕ» 57. Μυροπωλείον «ΑΡΙΣΤΟΣ» Περιελεύς 31.

ΚΑΛΤΣΕΣ -
ΚΑΛΤΣΕΣ

Έχομεν την μεγα-
λυτέραν αποθήκην
καλτσών με τιμάς
εργοστασίου.

Μεταξωτή από 75
— 80—90 και άνω.
Βαμβακερή από 25
— 45—55 και άνω.

Έξαιρετικώς δέ
σας συνιστώμεν την
μεταξωτή κάλτσα
ΑΛΜΑ.

Θάυμα άντοχής
με δρ. 150.

Δεωδής
καλτσά
μεταξωτή

ΑΛΜΑ
LUXE

ΑΛΜΑ
ΛΕΠΤΗ
ΜΕΓΑΛΗΣ
ΑΝΤΟΧΗΣ

Σε Πρωτόδικον ΖΑΚ. ΣΟΥΣΗ
Πώλησις Λιανική 8 Χονδρική
Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ 18α

ΜΗ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΤΕ
ΤΑΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΛΑΜΑΣ ΕΥΡΙΣΜΑΤΟΣ

Φερατέ τας εις το εργαστήριόν μας οδός ΑΘΗΝΑΣ 69—
διπασθεν των κιγκλιωμάτων του ήλεκτρ. σιδηροδρόμου—
τάς μεταβάλλομεν εις καινούργιες έπανεπεξεργαζόμενοι
ταύτας δι' ειδικών ήλεκτροκινήτων μηχανημάτων, ως γί-
νεται εις όλην την Εϋρώπην.

ΕΤΑΙΡΙΑ «Α Σ Τ Ρ Ο Ν» ΑΘΗΝΑΣ 69—ΑΘΗΝΑΙ

Μια
μοναδική
έπιτυχία
είναι,
ή επί έντελώς
νέων βάσεων
κατασκευή
της πούδρας

DEA

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι.

Τὸ πῶμα, τὸ στυλέτο καὶ τὸ μαντηλάκι.

“Ενα γλυκὸ, ἀνοιξιὰτικο πρωῒ, πρὶν χρυσίσῃ ὁ ἥλιος τὶς στέγες τῶν σπιτιῶν στὴ Βερῶνα,— τὴν πόλιν μὲ τὶς ὁμορφες, θερμὲς γυναῖκες καὶ τὰ πολλὰ εὐωδίαστὰ λουλούδια—ἤχησαν οἱ κακόηχες σάλπιγγες τῶν κηρύκων.

Σὲ λίγο, εὐγενεῖς, ἄστοι, ἐργατικοί, γυναῖκες τοῦ λαοῦ καὶ παιδιὰ, ξεχύθηκαν στοὺς στενοὺς, λιθόστρωτους, δρόμους. Οἱ ἀρχόντισσες κι' οἱ ἀρχοντοπούλες, περιέργες κι' αὐτὲς νὰ μάθουνε τὰ νέα, πρόβαλλαν στὰ παράθυρα καὶ στοὺς ἐξώστες.

Οἱ σάλπιγγες (οἱ κακόηχες, μακρουλὲς σάλπιγγες τῶν κηρύκων, μὲ τὶς διχαλωτὲς σημαιοῦλες, ὅπου βρισκόταν κεντημένο τὸ οἰκόσημο τοῦ Βαρθολομαίου ντὲ λᾶ-Σκάλα, πρίγκηπα τῆς Βερῶνας) σῶπασαν, ἀφοῦ ξεσήκωσαν ὅλον τὸν πληθυσμὸ στὸ πόδι. Οἱ δυὸ κήρυκες χωρίσανε: “Ὁ ἓνας πῆγε στὴ μιὰν ἄκρην τῆς πλατείας κι' ὁ ἄλλος στὴν ἄλλη. Ἀνέβηκαν σὲ λίθινα ἑ-

λῖα, ἐξεδίπλωσαν ὁ καθένας τοὺς κι' ἀπὸ μιὰ περγαμνὴν, σφραγισμένην μὲ τὴ χρυσὴ βοῦλα τοῦ πρίγκηπα, καὶ διάβασαν, μὲ τὴ διαπεραστικὴ τοὺς φωνή, στὸ συγκεντρωμένο πληθός, τὴ διαταγὴ του:

“Υπῆκοι ἀντάρτες, ἐχθροὶ τῆς ἡσυχίας, ποὺ σβύνετε τὴ φωτιά τῆς καταραμένης σας λύσσης, βάφοντας τὸ ἀτσάλι τῶν σπαθίων σας στ' ἀδεκκικὸ αἷμα.

“Ἄν δὲ θέλετε νὰ σὰς βασανίσω σκληρά, πετάξτε τὰ ὅπλα σας.

Βρῆκατε ἀφορμὴ τὴν ἔχθρα, ποὺ χωρίζει δυὸ ἀρχοντικές οἰκογενεῖες, γιὰ ν' ἀφίνετε τὶς εἰρηνικές σας ἐργασίες καὶ νὰ σφάζεστε, στοὺς δρόμους.

“Ἀπὸ “δὼ κι' ἔμπρός, ὅποιοι κηλιδῶσι τὸ σπαθί του σὲ ἀδελφικὸ αἷμα, θὰ τιμωρηθῇ μὲ θάνατο.

“Ὁ ἀρχοντας Μοντέγκι καὶ ὁ ἀρχοντας Καπουλέτι, ποὺ μὲ τὴν παράλογην ἔχθρα τοὺς, ταραξάνε κι' αἱματοκυλίσανε τόσες φορές τὴ Βερῶνα, θὰ χάσουν τοὺς τίτλους τοὺς καὶ θὰ κλειστοῦν στὰ ἀνήλια ὑπόγεια τοῦ φρουρίου, ἂν ξαναδώσουν ἀφορμὴ, ὁ ἓνας στὸν ἄλλον.

“Ὁποῖος ἄλλος μονομαχήσῃ, γιὰ ὁποιαδήποτε ἀφορμὴ, χωρὶς τὴν ἀδεία μου, θὰ θανατωθῇ.

Μόλις τέλειωσε ἡ ἀνάγνωση τῆς διαταγῆς, ἤχησαν πάλι οἱ σάλπιγγες καὶ οἱ κήρυκες πῆραν τὰ στενὰ σοκά-

ΡΩΜΑΙΟΣ &

ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΑ ΣΧΕΔΙΑ

κια, νὰ τὴν διαβάσουν σ' ὅλα τὰ σταυροδρόμια, ὥστε νὰ μὴ μείνῃ ἄνθρωπος στὴ Βερῶνα, ποὺ νὰ μὴν τὴν ἀκούσῃ.

“Ὁ κόσμος ἄρχισε ν' ἀδειάζῃ τὴν πλατεία, σχολιάζοντας τὴ διαταγὴν.—“Ἄς τ' ἀκούν οἱ καυγατζίδες, εἶπε μιὰ κουιστὴ γρηά, χτυπώντας μὲ τὸ δεκανίκι τῆς τὸ λιθόστρωτο.

—“Εἴσι θὰ λείψωμε ἀπὸ τοὺς σκοτωμοὺς καὶ τὶς λαχτάρεις, ἀφεντὰδες μου! εἶπε μιὰ παχουλή κοκκινομαλλοῦσα γυναῖκα τοῦ λαοῦ, κυττάζοντας μὲ πονηρὸ χαμόγελο δυὸ ἀρχοντόπουλα, ποὺ εἶχαν σταθῇ κοντὰ τῆς.

—“Ἀκουσες τί λέει ἡ κυρὰ ἢ κοκκινομαλλοῦσα, φίλε Μερκούτιε; εἶπε τὸ ἓνα ἀρχοντόπουλο στὸ σύντροφό του, κλεινώντας πονηρὰ τὸ μάτι.

—“Εἴ!... Ἀφοῦ συμφώνουν κι' οἱ γυναῖκες μὲ τὴ διαταγὴν, ἐμᾶς μᾶς περισσεύει, φίλε Μπεμπόλιο, ἀπάντησε γελώντας ὁ Μερκούτιος. Κρέμασε λοιπὸν τὸ σπαθί σου στὸ καρφί νὰ κρεμάσω κι' ἐγὼ τὸ δικό μου!—“Εἴσι θὰ γίνῃ τὸ κέφι τῆς, κυρὰς καὶ τοῦ πρίγκηπα.

—“Κι' ἄκου “δὼ, κυρὰ, εἶπε ὁ Μπεμπόλιο, στὴν παχουλή γυναῖκα τοῦ

λαοῦ, ποὺ ἀπομακρύνονταν λίγο ντροπισμένην, ἅμα ἐξ ὀφθαλμοῦ πρὸς τὰ σπαθία μας, εἰς ὅπως νὰ μᾶς δώσῃς νὰ φορέσωμε

ἀπὸ ἓνα παλῆο φουστάνι σου... Ἡ κοκκινομαλλοῦσα γέλασε νὰ ζιάρικα καὶ τὰχυνε τὸ βῆμα.

—“Ἀφισε ν' ἀστεῖα! Μπεμπόλιο! ἀστειεύομαστε γιὰ πράγματα ποὺ δὲ στέκει.

—“Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου. Ἀφοῦ ὁ πρίγκηπας θὰ τιμωρήσῃ μὲ θάνατο ὅποιον μονομαχήσῃ, ἐσὺ κι' ἐγὼ, τοῦλάχιστον, γιὰ νὰ μὴ βρεθοῦμε στὴν ἀνάγκη νὰ παραβοῦμε τὴ διαταγὴν, πρέπει νὰ κρεμάσωμε τὰ σπαθία μας καὶ νὰ τ' ἀφίσωμε νὰ σκουριάσουν.

—“Εγὼ, Μπεμπόλιο, γρήγορα θά...—... θὰ σου βλίσξω κανένα, ποὺ θὰ σοὺ γίνῃ φόρτωμα. Κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο!

—“Ἐχομε, βλέπεις, κι' οἱ δυὸ μὲ τὸ κακὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ σηκώνουμε προσβολές. Ὁ Θεοβάλδος, νὰ ποῖμε, μοὺ φαίνεται πὼς δὲ θ' ἀργήσῃ νὰ χωνέξῃ στὰ βρωμερά του ἔντερα, μιὰ-δυὸ σπιθαμὲς ἀπὸ τ' ἀτσάλι τοῦ σπαθιοῦ μου. Εἶναι ἀνεψιὸς τοῦ Καπουλέτι κι' ἐπειδὴ ξέρει πὼς εἶχατε παιδικὸ φίλοι μὲ τὸ Ρωμαῖο, τὸν γιὸ τοῦ Μοντέγκι, μὲ τριγυρίζει ἀπὸ καιρὸ. Ἀλήθεια! Τὸν εἶδες καθόλου τὸ Ρωμαῖο ἀπὸ προχθές;

—“Νάτος! Δὲν τὸν βλέπεις, ποὺ ἔχει ἀκουμπήσει στὴ γωνιά τοῦ παλατιοῦ; Τὸν εἶδα, στὴν ἴδια στάση, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἀνέβηκαν οἱ κήρυκες στὰ λίθινα ἐδῶλια. Φαίνεται σκεφτικός.

—“Φώναξέ του νὰ μιλήσωμε λιγάκι. Εἶμαι περιέργος νὰ ἰδῶ πὼς τοῦ φάνηκε ἡ διαταγὴ.

—“Εἴ! Ρωμαῖε! φώναξε ὁ Μερκούτιος.

“Ὁ Ρωμαῖος ὅμως δὲν ἄκουσε, ἢ προτίμησε ν' ἀποφύγῃ τὴ συζήτησιν, γιὰτὶ ἄρχισε νὰ βαδίζει πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσιν, μ' ἓνα βῆμα ἀργό, ἀκανόνιστο, βῆμα ἀφηρημένου.

—“Ἀφισέ τον, εἶπε ὁ Μπεμπόλιο. Ἐχει ἄλλο τὸ νοῦ του.

—“Παράξενος ἄνθρωπος! Ξέρεις, πὼς πολλὰς φορές συλλογίστηκα, πὼς ὁ Ρωμαῖος, ἂν δὲν ἦταν ἀπὸ τόσο ἀρχοντικὴ γενεὰ θάταν καλὸς γιὰ τροβαδούρους;

—“Χά! Χά! γέλασε ὁ Μπεμπόλιο, φαντάσου τὸν Ρωμαῖο, τοσοβαδούρο: κουρελιάρη, μὲ μιὰ κιθάρα στὸν ὦμο!

—“Μπᾶ, θὰ τοῦ πῆγαινε! Ἐἴσι ποὺ εἶναι ὁμορφος, καλοδεμένος, μὲ τὰ λιγμένα του μάτια καὶ τὴ μελωδική του τὴ φωνή, θὰ ξελόγιαζε ὅλες τὶς πυργοδέσποι-

ΜΙΑ ΑΔΟΛΗ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΜΙΑ ΥΠΕΡΟΧΗ ΘΥΣΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΟΧΟ
ΣΑΙΚΣΠΗΡ
ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ νες τοῦ κόσμου. Αὐτός, φίλε Μπεμπόλιο, περνάει ἀπὸ τοὺς δρόμους καὶ ἐξεκρεμούνται ὅλες οἱ γυναῖκες ἀπὸ τὰ παράθυρα. Μὰ δὲν τ' ἀρέσουν φαίνεται οἱ ἐρωτικές περιπέτειες. Εἶναι ἀλλόκοτος: Γυρνάει τὶς νύχτες μονάχος καὶ χαζεύει τὸ φεγγάρι καὶ τ' ἀστέρια. Τοῦ ἀρέσει ἡ μοναξιά. Εἶναι ἱκανὸς νὰ στέκεται ὥρες δολιχῆρες νὰ θαυμάζῃ ἓνα λουλουδάκι. Νά, τώρα, στοιχηματίζω πὼς θὰ τραβήξῃ γιὰ τὸ ἄλσος μὲ τὶς συκομουριές. Ἐκεῖ βραδυοξημερώνεται.

—“Πᾶμε καὶ μεῖς ὡς ἐκεῖ;—“Μπράβ! παρέα, ποὺ τὴν ἔχω! Ἀντὶ νὰ μοῦ προτείνῃς νὰ πᾶμε ὡς τὸ καπηλιό τοῦ “Ἀσπρου πετεινοῦ”, νὰ ποῖμε ἓνα δυὸ κοῦπες παλῆο Κυπραῖκο κρασί, νὰ ποῖμε κανένα τραγουδάκι καὶ νὰ παίξωμε καμμιὰ δεκαριά φλουριά στὰ κότσια, μοῦ λές νὰ πᾶμε στὴν ἐρημιά. Ἐ, φίλε Μπεμπόλιο, ἢ ἀρχίσεις νὰ γερνάς, ἢ ἀλλάξῃς κεφάλι.

—“Μὰ τὰ σαντάλια τῆς βασιλίσσης τῆς καρδιάς μου, Μερκούτιε, συμφωνῶ μαζί σου: Μιὰ κόψα καλὸ κρασί, ἀξίζει περισσότερο κι' ἀπὸ ἓνα γλυκὸ φιλί. Πᾶμε...

Κι' οἱ δυὸ φίλοι ἔστριψαν ἓνα ἀνηφορικὸ δρομάκι γιὰ νὰ πᾶνε στὸ περιφημότερο καπηλιό τῆς Βερῶνας, ὅπου ἐσύχναζαν οἱ εὐγενεῖς τῆς ἐποχῆς.

“Ὁ Ρωμαῖος Μοντέγκι, τράβηξε πρὸς τὸ ἄλσος. Βούτζαν ἀκόμα στ' αὐτιά του τὰ λόγια τῆς ἀπαγορευτικῆς διαταγῆς τοῦ πρίγκηπα:

“Ἀπὸ “δὼ καὶ μπρός, ὅποιοι κηλιδῶσι τὸ σπαθί του σὲ ἀδελφικὸ αἷμα, θὰ τιμωρηθῇ μὲ θάνατο.

“Καλὰ—συλλογιζόταν—ὁ πρίγκηπας ἔχει ἰσως δίκιο. Πὼς μπορεῖ ὅμως νὰ πᾶσῃ ἡ αἱματοχυσία; Πὼς μπορεῖ νὰ σβύσῃ τὸ προαιώνιο μῖσος τῆς οἰκογενείας μου μὲ τοὺς Καπουλέτι; Τόσες γενεές ποὺ πέρασαν, δὲν ἔκαναν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ ρίχνουν λάδι στὴ φωτιά. Κι' ἀπὸ

τόνα μέρος κι' ἀπὸ τ' ἄλλο. Μὰ σίγουρα οἱ Καπουλέτι ἔχουν τὸ δίκιο. Ποτὲ δὲ χτυπᾶν κατάστηθα. Κυττᾶν πὼς νὰ βροῦν τὸν ἀντίπαλό τους ἀπροετοίμαστο, στὰ πόδια νὰ βροῦν τὸν δολοφονήσουν. Ὁ πρίγκηπας μποσκοτεῖνᾷ, γιὰ νὰ τὸν δολοφονήσουν. Ὁ πρίγκηπας μπορεῖ νὰ χτυπήσῃ, ἀλλὰ, ὅσο κι' ἂν θέλω νὰ μὴν παραβῶ τὴ διαταγὴν τοῦ, δὲ μπορῶ νὰ καθίσω μὲ σταυρωμένα χέρια νὰ μὲ σκοτώσουν σὰ σκυλῖ... Ἄν εἶχε τοῦλάχιστον ἓνα γιὸς ὁ Καπουλέτι, θὰ μπορούσαν νὰ τελειώσουν ὁ αἱματοχυσίες μὲ μιὰ μόνη μονομαχία. Θὰ χτυπᾶστε ἐμεῖς οἱ δυὸ καὶ θὰ τελειώνῃ ἡ ἔχθρα. Τώρα ὅμως ἔχουν ἀνακατετῇ ἓνα σωρὸ ξαδέλφια, φίλοι, κι' οἱ ὑπὲρτες ἀκόμα...”

Εἶχε βγῇ ἀπὸ τὴν Βερῶνα καὶ προχωροῦσε στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, πρὸς τὸ ἄλσος μὲ τὶς συκομουριές. Εἶδε μιὰ μαβιά ἀνεμώννα. Ἐσκυψε καὶ τὴν ἔκοψε.

“Τὸ λουλούδι—συλλογίστηκε—εἶναι κι' αὐτὸ πλᾶσμα τοῦ Θεοῦ, μὰ πλᾶσμα τελειότερο ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο: Δὲν ἔχει νοῦ, οὔτε καρδιά, γιὰ νὰ φωνηθῇ τὸ μῖσος κι' ἢ ἐκδίκηση. Τὸ κόβεις, τοῦ πέρνεις τὴ ζωὴ, τοῦ κλέβεις τὸ φῶς, τὸν ἥλιο, τὸν ἀέρα, τὴ δροσιά, καὶ δὲν ἀμύνεται. Πιεθαίνει χωρὶς διαμαρτυρία. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ στενάζῃ τὸ ἄρωμά του... Ὁραῖο πρᾶμμα νὰ μπορούσε κατεῖς νὰ ταν λουλούδι. Μὰ ὅταν εἶναι ἄνθρωπος καὶ κυκλοφορῇ μεσ' οἱ φλέβες τοῦ ἡ ὑγρὴ φωτιά ποὺ λέγεται αἷμα ἀγαπάει καὶ μισεῖ, χαίρεται καὶ πονάει. Περισσότερο, ὅμως, μισεῖ καὶ πονάει παρ' ὅτι ἀγαπάει καὶ χαίρεται...”

Κάποια πεταλούδιτσα, ποὺ εἶχε παραστρατήσῃ στὸν κάμπο, τραβηγμένη ἀπὸ τὰ φωτεινὰ χρώματα τῆς στο-

λῆς του, ἄρχισε νὰ τρελλοπετάτῃ τριγύρω του. Ὁ Ρωμαῖος εἶχε στρέψει πρὸς τὸ λουλούδι, ποὺ τοῦ ἔκρυβε τὴν πόλιν, καὶ πλησίαζε πρὸς τὸ ὕψωμα τὸ κατάφυτο μὲ συκομουριές.

Τὰ πρωῒνὰ μύρα τοῦ ἄλσους ἦρθαν νὰ τὸν καλωσορίσουν.

Τὰχυνε τὸ βῆμα βιαζόμενος νὰ βρεθῇ μονάχος ἀνάμεσα στὰ δέντρα, στ' ἀγριολούλουδα καὶ στὰ πουλιά: Ἡ διαταγὴ τοῦ πρίγκηπα τὸν εἶχε ἀναστατώσει.

Κεῖνῃ τῇ στιγμῇ ξανακούστηκαν ἀπὸ μακριὰ οἱ σάλπιγγες. Οἱ κήρυκες διαλαλοῦσαν σὲ κάθε σταυροδρόμῳ τὴν αὐστηρὴ διαταγὴ τοῦ πρίγκηπα:

“Ὁποῖος βάψῃ τὸ σπαθί του... ὅποιοι μονομαχήσῃ γιὰ ὁποιαδήποτε ἀφορμὴ θὰ θανατωθῇ.

“Πὼς εἶναι δυνατό—σκέφτηκε ὁ Ρωμαῖος—νὰ πᾶσῃ ἓνα προαιώνιο μῖσος σὰν τὸ δικό μας; Ἐνας ποταμὸς αἵματος μὲ χωρίζει ἀπὸ τοὺς Καπουλέτι, κι' εἶναι τόσο πλατὺς κι' εἶναι τόσο βαθὺς, ποὺ καὶ νὰ μοῦ δώσουν τὸ χέρι γιὰ νὰ συμφιλιωθοῦμε δὲ θάφταναν νὰ τὸ πιάσω. Τὸ

μῖσος ἐναντίον τους, τὸ βύζαξα μὲ τὸ γάλα τῆς μητέρας μου καὶ κυκλοφορεῖ μὲ τὸ αἷμα μέσα στὶς φλέβες μου. Γιὰ νὰ ξεχάσω τὸ μῖσος αὐτὸ πρέπει νὰ χάσω τὸ αἷμα μου ὡς τὴν τελευταία του στάλα.

Μακρυνὸ ποδοβολητὸ ἀλόγων διέκοψε τὸν συλλογισμό του.

—“Ποῖος νᾶναι; εἶπε σχεδὸν φωναχτά:

Τὸ ποδοβολητὸ πλησίαζε ὀλοένα κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο στὴν καμψὴ τοῦ δρόμου, πρόβαλλε μιὰ πολυτελέστατη ἀσημοσκαισμένη ἀμαξά μὲ τέσσερα μαῦρα ἄλογα.

Ὁ Ρωμαῖος στάθηκε καὶ θαύμαζε ἀπὸ μακριὰ τὰ περήφανα ἔζωα ποὺ ἐκάλεσαν ρυθμικά.

Ἐξαφνὰ ἀκούστηκαν πολλὰς κραυγὲς μαζί. Ὁ ἀμαξᾶς ἔσυρε τὰ γκέμια.

Τ' ἄλογα σηκώθηκαν στὰ πσινα τοὺς πόδια ἓνα-δυὸ φορές καὶ στάθηκαν ἀφριμένα.

Ἀπὸ τὰ δυὸ χαντάκια, ποὺ πλαϊσιώσανε, τὸν δημόσιο δρόμο-πετάχτηκαν ἔξῃ κουρελλῆδες μὲ κόκκινα μαντήλια δεμένα γύρω στὰ μαλλιά. Κρατοῦσαν μακριὰ τριγωνικὰ στυλέττα.

Δυὸ ἀπὸ τοὺς ληστές πιάσαν τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων. Ἐνας ἄλλος κατέβηκε

σε τὸν ἀμαξᾶ καὶ τὸν ἀκόλιυθῃ ἀπὸ τὴ θέσιν τους καὶ τοὺς τράβηξε παρὰμερᾶ. Οἱ ἄλλοι τρεῖς πῆγαν ν' ἀνοίξουν τὴν πόρτα τῆς ἀμαξᾶς.

“Όλα αυτά έγιναν αστραπιαία.

“Ο Ρωμαίος, χωρίς να συλλογιστή τον κίνδυνο, έσυρε το σπαθί του και χύθηκε, με όση ταχύτητα μπορούσε, προς το μέρος της απόπειρας.

Στό μεταξύ οι ληστές είχαν κατεβάσει από την άμαξα μια κυρία τυλιγμένη σ’ ένα πλούσιο πανωφόρι από χρυσοκέντητο μπροκάρι. Τη στιγμή που προσπαθούσαν να την φιμώσουν, ο Ρωμαίος είχε πλησιασεί αρκετά, ώστε ν’ ακουστή:

— Τιποτένιοι, άνανδροι!

Οι ληστές τόν άκουσαν και φάνηκαν σ’α να δίσταζαν να εξακολουθήσουν. Για μια στιγμή, μάλιστα, οι τρεις, που κρατούσαν την κυρία, την άφισαν κι’ έκαναν μερικά βήματα πίσω.

“Η κίνησή τους αυτή, έδωσε καιρό στο Ρωμαίο να φθάσει κοντά στην κυρία, να την χαιρετίσει ευγενικά, κλίνοντας προς τη γη το γυναικείο σπαθί του, και να σταθή πλάι της λέγοντας:

— “Ήσυχάστε, κυρία. Αυτοί οι άνανδροι δε θα τολμήσουν να πλησιάσουν την αιχμή του σπαθιού μου.

“Η κυρία δεν απάντησε. Χλωμή από την συγκίνηση έγειρε σ’αν μεστωμένο σάχυ που τ’ άγγιζε το δρεπάνι του θεριστή. Λιγοθύμισε. “Ο Ρωμαίος την στήριξε, άγκαλιάζοντας τη δαχτυλιδένια της μέση, με τ’ άριστερό του χέρι.

Οι πέντε ληστές είχαν μαζευτεί μερικά βήματα παρέκει και σιγομιλούσαν. “Ο έκτος, που κρατούσε τον άμαξά και τόν ακόλουθο, τούς φώναξε από την άλλη μεριά της άμαξας.

— “Ε, διαβόλου τρεμουλιάρες! Τι περιμένετε για να ξεμπερδέψετε αυτόν τόν μεταξοφορεμένο μπερμπαντάκο. “Αντε, μπρός, να τελειώνουμε!

Κανείς όμως από τούς πέντε δεν απάντησε· σιγομιλούσαν. Κάτι θ’ αποφάσιζαν γιατί ο ένας απ’ αυτούς έβαλε δυο δάχτυλα στις γωνιές των χειλιών του και σφύριξε.

“Από μακριά, σ’αν απάντηση στο σφύριγμα του ληστή άκουστηκαν για τρίτη φορά, οι σάλπιγγες των κηρύκων.

“Ο Ρωμαίος, μ’ όλη την τραγική θέση που βρισκότανε, κρατώντας με τ’ όνα χέρι τη λιγοθυμισμένη κυρία και με τ’ άλλο άχρηστο τ’ σπαθί του, δε μπόρεσε να μη χαμογελάσει καθώς σκέφτηκε τη φράση της διαταγής του πρίγκηπα:

— “Όποιος μονομαχήση, για οποιαδήποτε άφορμή, θα θανατωθή.”

Σιγά, με μικρά βήματα για να μην ταραξή τη λιγοθυμισμένη κυρία, την έσυρε ως την άμαξά της και με χίλιες προφυλάξεις την ακούμπησε σ’όν πλατύ αναβατήρα, αποφασισμένος να τελειώσει, όσο μπορούσε πιο γρήγορα, με τούς έξη έκείνους κακούργους. Μόλις βεβαιώθηκε ότι η κυρία ήταν καλά στερεωμένη, σηκώθηκε και προχώρησε προς τόν ληστή που κρατούσε ακίνητους με την άπειλή του στυλέττο του τούς δύο ύπηρέτες.

“Ο άθλιος μόλις τόν είδε να έρχεται κατεπάνω του, υπεχώρησε τέσσερα βήματα κι’ ύστερα κάνοντας μεταβολή τ’ έβγαλε στα πόδια.

— Πηγαίνετε κοντά στην κυρία σας, είπε στους δύο υπερέτες ο Ρωμαίος και χωρίς να χάση καιρό διευθύνθηκε γρήγορα προς τόν δμίλο των ληστών, που άρχισαν να υποχωρούν κανονικά σ’ ημικύκλιο.

“Απείχε λίγα βήματα μονάχα, όταν ένα άλλο πρόσωπο εμφανίστηκε στην καμπή του δρόμου.

“Ήταν ένας άντρας ψηλός ντυμένος με βαρύτιμα ρούχα, είχε στην τόκα του ένα μακρό κατάσπρο φτερό. Μιά μαύρη βελούδινη μάσκα έκρυβε τ’ ό πρόσωπό του.

Μόλις αντίκρυσε τόν Ρωμαίο έσυρε τ’ σπαθί του και φώναξε:

— Ρωμαίε Μοντέγκι, μάθε πώς δε μ’ άρέσει ν’ ανακατεύονται στις δουλειές μου. Τ’ ό καλό, που σου θέλω φύγε και έξασε ό,τι είδες.

“Ο Ρωμαίος άσυγκίνητος λύγισε τ’ σπαθί του και πάζοντας τ’ άφισε να μαστιγώσει βουίζοντας τόν άέρα:

— “Επειδή δε θέλω να λερώσω τ’ σπαθί μου, τρυπώντας έναν τιποτένιο, που άνακατεύεται με τ’

σκουπίδια του δρόμου, σ’ συμβουλεύω να πάρηστούς αντίξιους με τόν άφέντη τους ανθρώπους σου και ν’ άφισης την κυρία ήσυχη. “Ως έδω ή πράξη σου ήταν μία προστυχιά. Δέ θα επιτρέψω να γίνη άτιμία.

“Ο άγνωστος γύρισε στους ανθρώπους του:

— “Ψεφάλογα, μούγκρισε. “Εξη είσατε και δε μπόρεσατε να βγάλετε από τη μέση αυτόν τόν πολυλογά, αυτό τ’ ό φτειν’ό πετειναράκι, που θέλει

να κάνει τόν κόκκορα; Τσακιστήτε από μπροστά μου. Τη νύχτα σ’ας περιμένω να μου δώσετε λόγο γι’ αυτή σας την στραβοτιμονιά.

Οι ληστές έβαλαν τ’ στυλέττα στις ζώνες τους μωρμουρίζοντας κι’ άπομακρυνθήκανε σιγοκουβεντιάζοντας και χειρονομώντας.

— “Λοιπόν; είπε ο άγνωστος, γυρίζοντας πάλι προς τόν Ρωμαίο. “Θά μ’ άδειάσης τόν τόπο ή θ’ άναγκαστώ να περάσω πάνω από τ’ ό κουφάρι σου;

“Ο Ρωμαίος ήρεμος, έβαλε τ’ σπαθί του στή θήκη του και είπε κυτάζοντας τόν άγνωστο κατάματα, με σταυρωμένα χέρια:

— “Σ’ έ ληστές του φυράματός σου, τ’ ό σπαθί είναι μεγάλη τιμή, που δεν τούς άξίζει. “Αν κάνης πώς προχωρήσ θά σου φυτέψω τ’ ό στυλέττο μου στήν καρδιά.

“Ο προσωπιδοφόρος έκανε ένα κίνημα λύσσας, μά συγκρατήθηκε και γέλασε.

— “Ωστε Ρωμαίε Μοντέγκι, δε μου κάνετε την τιμή να σταυρώσετε μαζί μου τ’ ό σπαθί σας; “Από υπερηφάνεια μήπως, ή από φόβο για την καινούργια διατα-

γή του πρίγκηπα;

Στόν ύπαινιγμόν αυτό ο Ρωμαίος έγινε κίτρινος από τη λύσσα του. Με τ’ ό δόντια σφιγμένα έσυρε τ’ ό σπαθί του και ρίχτηκε, σ’αν τρελλά, σ’όν αντίπαλό του.

Γιά λίγες στιγμές μέσα στην ήρεμη έξοχή, που την έφ’ότιζε ένας χαρούμενος άνοιξιάντικος ήλιος, δεν άκούγ’όταν παρά οι γρήγορες άναπνοές των δύο αντιπάλων και οι κλαγγές των άτσαλιών που συναντιώντουσαν.

Ξαφνικά ο Ρωμαίος γλύστρησε πάνω σ’ε μια τούφα χαμομήλια, νωπά ακόμα από την πρωινή δροσιά. “Ο αντίπαλός του χύθηκε να τόν τρυπήση, άλλα, μια γρήγορη, άπ’ότομη κίνηση, τ’ ό γονατισμένου Ρωμαίου, έστειλε δέκα βήματα μακριά τ’ ό σπαθί του. Μιά κραυγή λύσσας άκούστηκε τότε. “Ο άγνωστος με τη μαύρη βελουδένια μάσκα, τρίζοντας τ’ ό δόντια, τράβηξε τ’ ό στυλέττο του. Μά ο Ρωμαίος βρήκε καιρό να σηκωθεί, να πετάξει κι’ αυτός τ’ ό ξίφος του και να σύρη τ’ ό δικό του στυλέττο.

Μιά λυσσασμένη πάλη άγκώνα με άγκώνα άρχισε τότε. Οι λάμες των στυλέττων, καθώς γλυστρούσαν ή μια πάνω στην άλλη, άφιναν κάτι τόνους που μοιάζαν με τις άπάνω νότες ξεκούρντιστου βιολιού. “Επειτα από μερικές στιγμές ο άγνωστος κατάρθωσε να τόν πληγώσει τόν Ρωμαίο ξυστά σ’όν δμο και να βρεθή με μία γρήγορη κίνηση σ’όν άριστερό του πλευρό. “Ο Ρωμαίος τότε, με σφιγμένα χέλια γύρισε και διαγράφοντας σ’όν άέρα μία καμπύλη, κάρφωσε τ’ ό στυλέττο του με δύναμη σ’όν στήθος τ’ ό αντιπάλου του.

Μιά βλαστήμια, που πνίγηκε σ’ε ρόγχο, ένα άπλωμα τ’ ό χεριού, δυο βήματα σ’αν μεθυσμένου και ο άγνωστος σωριάστηκε βαρύν κατά γης.

“Ο Ρωμαίος με τ’ ό στυλέττο σ’όν χέρι έμεινε για μια στιγμή ακίνητος, κυτάζοντας τ’ ό αίμα που, πηδάκιζε κοχλακιστό, από την πληγή τ’ ό αντιπάλου του.

Τ’ αὐτιά του βούιζαν κι’ ή σκέψη του έκανε τρελλά πηδήματα:

— “Πέθανε! — σκεφτότανε — Πόσο αίμα! Δέν έπρεπε να τόν κυτπήσω στήν καρδιά. Τόν σκότωσα!

“Από μακριά, άκούστηκαν για τέταρτη φορά οι σάλπιγγες των κηρύκων. Κι’ άμέσως, σ’α νάθελε να καλύψη τ’ ό μακρυνό σάλπισμα, μία γλυκειά, βελουδένια γυναικεία φωνή, τόν ξύπνησε από τόν τρομερό του έφιάλη:

— Εύχαριστώ, γενναίε μου άγνωστε, για τη βοήθειά σας, έλεγε ή φωνή.

“Ο Ρωμαίος γύρισε και είδε την κυρία όρθή κοντά στην άμαξά της.

Πέταξε τ’ ό ματωμένο στυλέττο του, σήκωσε τ’ ό σπαθί του και προχώρησε προς την άμορφη άγνωστη.

— Κυρία μου, δεν έκανα παρά τ’ ό καθήκον μου.

— Αυτό ακριβώς, άγνωστέ μου ή πότη, είπε ή κυρία. Είναι φαίνεται τ’ ό πιο δύσκολο πράγμα στή σημερινή εποχή. “Αν όλοι οι ευγενείς έκαναν τ’ ό καθήκον τους, όπως λέτε, ή ζωή θάταν άξια ν’ αγαπηθή.

“Ήταν όχρη από την συγκίνηση, μά σ’α χέλη της, που έτρεμαν, άνθοωσε τ’ ό πιο γλυκό χαμόγελο.

— Ρωμαίος Μοντέγκι, είπε γρά-φοντας ένα πλατύ ήμικύκλιο στή γη με τ’ ό μαύρο φτερό της τόκας του.

— Σ’ας γνωρίζω, τ’ ό απάντησε ή κυρία. Κι’ αν δεν σ’ας έγνώριζα, θάφτανε τ’ ό ήποτικό σας φέροισο για να μ’ε κάνει να καταλάβω ποιός είστε. “Ο Ρωμαίος Μοντέγκι είναι δάξα-

κουστός σ’ όλη τη Βερόνα, για την παλληκαριά και την ευγένειά του. Λυπάμαι, που δεν έχω ένα τριαντάφυλλο μαζί μου, να σ’ας τ’ ό προσφέρω γι’ ανταμοιβή των όσων κάνετε για μένα. Σ’ έναν ήποτη σ’αν κι’ έσας, ένα τριαντάφυλλο, άξίζει περισσότερο απ’ όλους τούς θησαυρούς τ’ ό κόσμου.

— “Αν χρειάζεται άναμοιβή ή έκπλήρωση ενός καθήκοντος, είπε ο Ρωμαίος με τη θερμή τραγουδιστή φωνή του, τότε, κυρία, θά ζητήσω κάτι, που άξίζει πιο πολύ από όλα τ’ ό τριαντάφυλλα που άνθουν στήν “Ιταλία: “Επιτρέψτε μου, ν’ άγγίξω με τ’ ό χέλη μου τ’ ό ροδοπέταλο, που στολίζουν τ’ ό κρινοδάχτυλά σας.

“Η κυρία προχώρησε ένα βήμα και πρότεινε τ’ ό χέρι της. Μεθυσμένος από τ’ άρωμά της, ο Ρωμαίος, γονάτισε κι’ άγγιξε μόλις με τ’ ό χέλη του την άκρη των νυχιών της.

“Υστερα σηκώθηκε και, καθώς κρατούσε τ’ ό χέρι της, την βοήθησε ν’ άνεβή σ’όν άμάξι της.

“Ο άμαξάς κι’ ο ακόλουθος, που δεν είχαν ακόμα συνέρθει από την τρομάρα τους, άνέβηκαν σ’α ψηλά τους έδώλια.

“Η κυρία μόλις κάθισε άναπαυτικά σ’όν άμάξι της, έβγαλε ένα νταντελλένιο μαντηλάκι και τ’ ό πέταξε μπροστά σ’όν πόδια τ’ ό Ρωμαίου:

— Τ’ ό μαντηλάκι αυτό, φίλε μου, θέλω να μου τ’ ό επιστρέψετε αύριο βράδυ. Αύριο βράδυ πρίν χτυπήσουν μεσάνυχτα. “Θά σ’ας περιμένω στή γιορτή, που δίνει σ’όν μεγάλο

του ό άρχοντας Καπουλέτι.

“Ο Ρωμαίος, σ’όν άκουσμα τ’ ό δνόματος τ’ ό έχθρου του, έκανε άθέλητα ένα βήμα πίσω. “Η άγνωστη κυρία χαμογέλασε πονηρά:

— Μήπως ο Ρωμαίος δεν αποφασίζει, ούτε για να έκτελέση τη θερμή παράκληση μίας κυρίας, να πατήση τ’ ό κατώφλι τ’ ό έχθρου της οικογενείας του;

— Κυρία!... ψιθύρισε ο Ρωμαίος ταραγμένος.

— Στό μέγαρο τ’ ό Καπουλέτι, ό ήποτικός Ρωμαίος, θά έχη ίσως την ευκαιρία, άγνωστος κάτω από μία μάσκα, να βρεθή πολλήν ώρα κοντά, πολύ κοντά, σ’ε μια κυρία, που τ’ ό χρωστάει τη ζωή της, είπεν ή άγνωστη κυτάζοντας τον μέσα σ’όν

στοιχία. “Εκεί, ή κυρία αυτή, ίσως αποφασίση ν’ άρχισή την έξόφληση τ’ ό χρέους της, άφίνοντας να της φιλήση τ’ ό χέρι, πίσω από κανένα παραπέτασμα, ο τρομερός και φοβερός τοκογλύφος Ρωμαίος Μοντέγκι.

“Ενα κρυστάλλινο γέλιο, που άφισε να φανούν δυο σειρές άτίμητα μαργαριτάρια, έκλεισε την έιρωνική φράση, που ύποχόταν τόσα.

“Ο Ρωμαίος, ένοιωσε την καρδιά του, που άνθοωσε δυνατά και φοβήθηκε μήπως άκούση ή χαριτωμένη συνομιλήτριά του, σιγοαποχτύπη του. Προσπάθησε να χαμογελάσει.

— “Θά θέλω να πάρετε την πρώτη δόση τ’ ό χαμόγελου μου, κύριε τοκογλύφε, είπε, έκείνη σύροντας την πόρτα και κλείνοντας τ’ ό κουπέ της. Σ’ας περιμένω!

“Ο Ρωμαίος καταπόρφυρος έσκυψε, σήκωσε τ’ ό νταντελλένιο μαντηλάκι και τόφερε σ’όν χέλη του. “Υστερα κύταξε την άγνωστη κυρία έπίμονα. “Εκείνη δέχτηκε τ’ ό βλέμμα εκείνο με χαμόγελο, χωρίς

να κλείση τ’ άμυγδαλωτά, μενεξεδένια της μάτια, μάτια που τ’ άσκιάζαν μεγάλα και κυρτά, κατάμαυρα ματοτσίνουρα.

“Ο Ρωμαίος ένοιωσε μία γλυκειά φωτιά σ’όν φλέβες του:

— Κυρία, δε μπορεί κανείς να σ’ας άρνηθή τίποτα, είπε κατεβάζοντας τ’ ό βλέμμα του από τ’ ό μάτια της σ’όν γραμμένο της στόμα, που χαμογέλουσε.

— “Ωστε αύριο; Χωρίς άλλο;

— Αύριο!

— “Εμπρός, είπε ή άγνωστη σ’όν άμαξά της. Καί προβάλλοντας τ’ ό κεφάλι της από την πορτιέρα, ξανάπε, δίνοντας σ’όν χέλια της την έκφραση φιλιού:

— Αύριο!

— Τ’ ό κατάμαυρα, περήφανα άλογα τινάχτηκαν και τ’ ό άμάξι ξεκίνησε.

“Ο Ρωμαίος έμεινε πολλήν ώρα, σ’αν καρφωμένος στή γη, παρακολουθώντας μέσα σ’όν σύννεφο της σκόνης που άπομακρυνόταν όλοένα, τ’ ό γύρισμα των τροχών τ’ ό άμαξιού.

“Ποιά νάταν — συλλογίζόταν. — “Από ευγενικιά γεννιά, χωρίς άλλο...

Κύτταξε τ’ ό μαντηλάκι. Σ’ε μιάν άκρη ήταν κεντημένη, με χρυσάφι μετάξι, μία βαρυνική κορώνα.

— Γλυκειά μου, είπεν, κυτάζοντας με λαχτάρα τ’ ό μαντηλάκι.

Τ’ ό άρωμά του — ένα λεπτό άρωμα ρόδου και πασχαλιάς — τόν μεθούσε και τ’ όψερνε σ’όν νού τρελλές εικόνες.

Μιά λέξη: “Η λέξη «σ’ αγαπώ», ψιθυριστά, κοντά σ’όν αυτί, κεί που τελειώνουν τ’ ό μαλλιά και χνουδίζει ο λαιμός σ’όν ώριμο ροδάκινο...

“Ενα φιλή: “Ενα φιλή απ’όν τ’ ό δικά της χέλη. “Ενα γλυκό, γλυκύτατο, άτέλειωτο, μεθυστικό φιλή, σ’όν ροδίνα της χέλη.

Συνεπαρμένος από τ' όνειρο, πλημμυρισμένος από εϋτυχία, προχωρούσε φωνάζοντας τη χαρά του:

— Την αγαπώ! την αγαπώ!
Ξαφνικά, σάν κρωγμός κορακιοϋ, ακούστηκε πάλι από μακριά, ή στριγγιά φωνή της σάλπιγγας. Οί κήρυκες εξακολουθούσαν να διαβάζουν στο λαό της Βερώνας τη διαταγή του πρίγκηπα.

Φρίκη!
Μ' ένα ένστικτο κίνημα γύρισε να δει τόν άνθρωπο που σκότωσε. "Ηθελε να μάθει ποιός ήταν.

Δέν φαινόταν πουθενά.
Κύτταξε πιο προσεκτικά, πήγε στο μέρος που γίνηκε ή πάλη. Μιά λιμνούλα αίμα, που είχε πνίξει τα χαμομήλια και τις άνεμώνες, και το πατημένο χορτάρι, μαρτυρούσαν τὸ τί έγινε.

Τίποτ' άλλο.
Κύτταξε να βρη το στυλέττο του. Είχε γίνει άφαντο κι' αυτό.

Ποιός λοιπόν είχε συμφέρον να μη γνωρίση τόν αντιπαλό του οϋτε νεκρό; Ποιός πήρε το στυλέττο του για απόδειξη ίσως τών θσων έγιναν;

Οί ληστές είχαν φύγει πριν άρχιση ή πάλη. Αυτό τόχε προσέξει. Ποιός λοιπόν;

"Ερριξε μία έρευνητική ματιά γύρω. Δέ φαινόταν κανείς.

INTIANIKH ΠΑΡΑΔΟΣΗ Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ

Μιά ξάστερη νύχτα μ' δλόγεμο φεγγάρι, ο σοφός Κρίσνα, ο δημιουργός του κόσμου, ήταν βυθισμένος σε συλλογή, κυττάζοντας ένα λουλούδι λωτού μέσα στην άκύμαντη λίμνη.

— "Ως τα τώρα, θαρροϋσα πως ο άνθρωπος ήταν τ' ωραιότερο πλάσμα της γης. Τὸ λουλούδι του λωτού, όμως, είναι πιο όμορφο.

"Επειτα από λίγο αποφάσισε:

— Θα δώσω σ' ένα λουλούδι λωτού μορφή ανθρώπου.
Αμέσως τὸ νερό ρυτιδώθηκε έλαφρά σάν να τ' άγγιξαν φτερά, φτερά χελιδonioυ. "Η νύχτα γίνηκε ακόμα πιο ξάστερη, ή σελήνη έλαμπε πιο ζωηρά και τα πουλιά κελάηδησαν πιο δυνατά.

Ο λωτός, υπακούοντας στο θέλημα του Θεοϋ, πήρε ξαφνικά μορφή παρθένας και στάθηκε μπρός στον Κρίσνα. "Ακόμα κι' ο ίδιος ο Θεός έμεινε θαμπωμένος μπρός στην όμορφιά της ξωτικής αυτής κόρης.

— "Ως τώρα, της είπε, ήσουν τὸ άνθος της λίμνης. Από δω και πέρα θάσαι τὸ άνθος της δημιουργίας μου. Μίλησε να σ' ακούσω...

"Η κόρη άρχισε τότε να ψιθυρίζει, αλλά τόσο σιγά, όσο ψιθυρίζουν τα λευκά πέταλα του λωτού, κάθε φορά που τα φιλάει ο ζέφυρος ο καλοκαιρινός.

— Κύριε, είπε στον Κρίσνα, εϋδόκησες και με μεταμόρφωσες σε πλάσμα με ψυχή. Που με διατάξεις λοιπόν να ζω και να περνάω από δω και πέρα τόν καιρό μου; Ουμήςσου, Κύριε, πως όταν ήμουν λουλούδι τρεμούλιαξα και μάχευα τα φύλλα μου σε κάθε φύσημα του ανέμου. Φοβόμουν. Κύριε, τις θύελλες και τις καταιγίδες, τις άστραπές και τούς κεραυνούς. Φοβόμουν ακόμα και τις καυτερές του ήλιου άχτίδες. Με διάταξες να γίνω ή προσωποποίησης του λωτού, αλλά διατήρησα την προηγουμένη μου φύση. Και τώρα, Κύριε, φοβάμαι τη γη καθώς και καθετί που βρίσκεται πάνω σ' αυτή.. Που με διατάξεις να ζήσω!

— Θέλεις να ζήσης άπάνω στις κορφές τών βουνών;
— "Υπάρχουν χιονία εκεί ψηλά, Κύριε, κάνει κρύο και φοβάμαι...

— Θέλεις τότε να σου χτίσω ένα κρυστάλλινο παλάτι στο βυθό της θάλασσας;

— Στο βυθό της θάλασσας ζουν έρπετα και τέρατα. Κύριε. Φοβάμαι...

— Θέλεις να σε στείλω στις άπέραντες έρήμους;

— "Ω, Κύριε! Τις άπέραντες έρήμους τις καταστρέφουν οί θύελλες κι' οί καταιγίδες, σάν κοπάδια άγριων θηρίων.

— Τι να σε κάμω, ένσαρκο λουλούδι; Στης "Ελλάδας τις σπηλιές ζουν άγριοι έρμητες. Θέλεις να ζήσης μέσα σε καμιά απ' αυτές τις σπηλιές, μακριά από τόν κόσμο;

— Οί σπηλιές είναι σκοτεινές. Φοβάμαι να καθίσω εκεί μέσα.

Για λίγη ώρα, τὸ μυαλό του στριφογύριζε γύρω από την τραγική σκηνή, όπως μια γκρίζα πεταλούδα γύρω από ένα νεκροκέρι. "Υστερα, όμως, έδιωξε από τη σκέψη του την εικόνα του πεθαμένου κι' άνοιξε πάλι τα άτια της ψυχής του στο όνειρο, τὸ γλυκό όνειρο μιας ατέλειωτης, υπεράνθρωπης αγάπης, και πήρε τὸ δρόμο πρὸς τη Βερώνα, άργά.

Τώρα τα πουλιά κελαϊδοϋσαν γι' αυτόν πιο γλυκά, ο οϋρανός ήταν πιο καθαρίος, κι' ο άνοιξιάντικος ήλιος έστελνε τὸ φῶς και τὸ θάλλος του ως τα τριςβαθα της ψυχής του.
"Όταν ο Ρωμαίος άπομακρύνθηκε από τὸ μέρος της πάλης, πρόβαλλε, πίσω από κάτι πυκνά χαμόκλαδα ένας άλλος προσωποδόμος.

Πλησίασε και στάθηκε μπρός στην αίματινη λιμνούλα, που άρχισε να την ρουφάει σιγά-σιγά τὸ χῶμα. Σταύρωσε τα χέρια του και παρακολούθησε τόν Ρωμαίο ώρα πολλή, ὅσπου τόν έχασε σε μία καμπή του δρόμου.

— "Εννοια σου, σκύλε Μοντέγκι, μουμούρισε ανάμεσα στα σφιγμένα του δόντια. Ξέρω τι σου πρέπει και ξέρω τι θά σου κάνω. "Αν τολμήσης κι' έρθης στη γιορτή του γέρω—Καπουλέτι δέ θ' βγής ζωντανός από τὸ σπίτι του... "Ενα φιλι στα κρινοδαχτυλά της, έ; Θά τὸ πληρώσης με αίμα αυτό τὸ φιλι.
(*Ακολουθεί)

Στὸ μεταξύ ή αύγή είχε άρχισει να φωτίζει τόν οϋρανὸ από τὸ μέρος της ανατολής, χρυσώνοντας τα νερά της λίμνης, τις φοινικίες και τις καλαμιές. Ο Κρίσνα τότε ακούμπησε άπάνω σε μία πέτρα κι' έβαλε τὸ χέρι του άπάνω στο κεφάλι του.

"Η νέα παρθένα στεκότανε μπροστά του ὄρθια, περίφοβη τρεμάμενη.

Και την ίδια στιγμή ακούστηκε κι' ο θλιβερός ήχος μιας απόκοσμης λύρας, που τόν έσυνάδευε έν' ανθρώπινο γλυκό τραγούδι.

— Ο Ποιητής χαιρετίζει την ανατολή του ήλιου, με τὸ τραγούδι του και τη λύρα του, είπε ο Κρίσνα.

Πάνω στα λόγια αυτά του Θεοϋ, ένα παραπέτασμα από πορφυρά λουλούδια άνοιξε, κι' ο Ποιητής παρουσιάστηκε στην άκρολιμνιά.

Μόλις όμως είδε τὸ λωτὸ που είχε μεταμορφωθί σε γυναίκα, άφισε τη λύρα του να κυλίση άπαλά από τὸ χέρι του στο χῶμα κι' έμεινε ασάλευτος.

Ο Θεός χάρηκε για την απότομη αυτή έκσταση του ποιητή μπροστά στο πλάσμα του και του είπε:

— Μίλα, Ποιητή!

— Την αγαπώ! είπε ο Ποιητής.

"Η ὄψη του Κρίσνα άκτινοβόλησε με μιὰς.

— Κόρη αξιολάτρευτη, είπε στην Παρθένα, βρήκα τη θέση που σου ταιριάζει. Ζήσε μέσα στην καρδιά του Ποιητή.

Κι' από κείνη την ήμερα ο Θεός έκανε την καρδιά του ποιητή διάφανη σάν κρύσταλλο.

"Η νέα κόρη, γαλήνια, σάν ήμερα καλοκαιρινή, ήρεμη σάν τα νερά του Γάγγη, ανέβηκε στο ναὸ που της ὄριστηκε για κατοικία.

"Αλλ' όταν έρριξε μέσα του ένα βλέμμα προσεκτικό, χλώμιασε με μιὰς και την έτύλιξε ο φόβος, παρόμοιος με την παγερή σιωπή του χειμῶνα. Ο Κρίσνα τότε τη ρώτησε:

Τι φοβάσαι;

— Κύριε, τὸυ άπάντησε ή νέα κόρη ταραγμένη, που θά με βάλης να ζήσω; Μέσα σ' αυτή την καρδιά βλέπω και τις χιονισμένες βουνοκορφές και τούς άπάτητους βυθούς, τούς γεμάτους με τέρατα και τις έρήμους με τις θύελλες και τις καταιγίδες και τις σπηλιές της "Ελλάδας τις ὅλοσκοτεινές. Φοβάμαι. Κύριε, φοβάμαι πολύ...

"Αλλ' ο σοφός Κρίσνα της άποκρίθηκε:

— "Αν ὤπάρχουν χιονισμένες κορφές στην καρδιά του Βαλμικί, έσϋ γίνε ή δροσερή άνοιξιάντικη πνοή που θά διαλύση τα χιονία. "Αν ὤπάρχουν άβυσσοι εκεί μέσα, έσϋ γίνε τὸ μαργαριτάρι τους. "Αν ὤπάρχουν άπέραντες χέρσες, έκτάσεις, στείρε τις με τα λουλούδια της εϋδαιμονίας. "Αν ὤπάρχουν κατασκοτεινές σπηλιές, έσϋ γίνε ή άχτίδα του ήλιου που σκορπίζει τὸ σκοτάδι.

ΟΤΑΝ ΑΡΧΙΖΕΙ ΝΑ ΠΛΗΓΩΝΕΙ ΜΙΑ ΦΤΩΧΗ ΑΘΩΑ ΚΑΡΔΟΥΛΑ

Οί μόνοι φίλοι της Κλωντέτ ήταν τα κατσικάκια της και τα άθῶα πουλάκια του άγρου. Μικρούλα ακόμα, όταν δέ μπορούσε οϋτε καν να ὤποπτευθῇ πως ὤπῃρχαν στόν κόσμο και άλλες φωνές, έκτός από τα χαρούμενα ξεφωνητά και τα τρελά τραγουδάκια τών φίλων της, ή Κλωντέτ ένόμιζε πως ή γη ὅλοκληρη δέν ήταν παρά ένα τόπος παραδεισένιος, ὅπου ζοϋσαν, ξένοιαστα κι' αγαπημένα, άνθρωποι με καρδιές άθῶων πουλιών και πουλάκια με φωνές ανθρώπων...

Ποτέ κανείς στο χωριὸ δέν είδα την Κλωντέτ μόνη και ποτέ δέν την άντίκρυσε έξω από τὸ σπίτι της τούς μήνες που οί αγαπημένοι της σύντροφοι, κυνηγημένοι από τὸ κρύο και τὸ φοβερό μήνυμα του χειμῶνα, έφευγαν σε τόπους μακρυνούς κι' άφιναν τη μικρούλα με σφιγμένη καρδιά.

"Ενα καστανόξανθο άγγελούδι με μεγάλα έκφραστικά μάτια κι' ένα ξευπνο προσωπάκι φωτισμένο από τὸ χιμὸγέλο μιας άθῶας καλωσύνης, ένα αϊθέριο κορμάκι, πλάσμένο από τα πούπουλα τών νεφών και της άχτίνες του ήλιου: να και της άχτίνες Κλωντέτ. Τί ήταν ή μικρούλα Κλωντέτ. "Όταν την έβλεπαν οί συχωρηανοί της να τρέχη εϋπόλυτη και μισόγυμνη, στα λειβάδια και να γεμίζει τόν τόπο με τα χαρούμενα ξεφωνητά και τα γέλια της, τριγυρισμένη από τα κατσικάκια της και τα πουλιά, πούτηγνώριζαν και τρέχανε κοντά της, λέγανε:

— Νά, ή άνοιξη!

Και στ' αλήθεια, δέ θά μπορούσε κανείς να βρη ζωντανότερη και πιο παραστατική εικόνα που να συμβολίζει την άνοιξη.

Τα χρόνια περνούσαν... "Η μικρούλα Κλωντέτ μεγάλωνε, τὸ άφράτο κορμί της έμέστωνε, με τὸ γέλιο της έμενε πάντα τὸ ίδιο και ή άθῶα καρδούλα της, παρθένα ακόμα από κάθε βίαιο παλμό και κάθε πίκρα, ήταν άνοιχτή στο φῶς και στη χαρά του άνοιξιάντικου ήλιου.

"Ως τότε δέν είχε γνωρίσει παρά τα χαρούμενα τιτιβίσματα τών πουλιών και τ' άθῶα παιχνιδάκια τών κατσικίων της και πολλές φορές άπορούσε πως κι' αυτή δέν είχε φτερά και δέ μπορούσε να πετάξει μαζί με τούς πτερωτούς φίλους της... Τόσο φαινόταν πως έμοιαζε με τα πουλάκια...

"Ηρθε όμως μια μέρα που στη ζωή της ξένοιαστης παιδούλας φάνηκε τ' ὄρνιο της καταστροφής. "Ενα γεράκι, που δέν είχε φτερά και δέν έκαμε τ' άλλα πουλάκια να νιώσουν από μακριά τὸ πτερούγισμά του και να τρέξουν να κρυφτούν τρομαγμένα... οϋτε την άθῶα Κλωντέτ να φοβηθί και να φύγει, αγκαλιάζοντας τα κατσικάκια της...

Τὸ γεράκι ήταν τὸ πιο ὁμορφο παλληκάρι, του χωριού.

Από μικρός ο "Ερνέστος έπρόσεχε την Κλωντέτ, με τὸ θαυμασμό που θά της ταιριαζε. Την πρόσεχε σάν ένα αλχημοκόριτσο που γελοῦμε με τα παράξενα φερόματά του και μὰς έρχεται ή διάθεση να τὸ πειράξῶμε, χωρίς

δμως ποτέ να τὸ παίρνῶμε στα σοβαρά...

Μά όταν ή Κλωντέτ έπαψε να δίνει την έντύπωση της μικρούλας, που δέν την παίρνουν στα σοβαρά, τὸ βλέμμα του "Ερνέστου, σάν έκαρφονόταν πάνω στις τορνευτές καμπύλες του βελουδένιου κορμιού της, έπαιρνε μια παράξενη έκφραση. Την έκύτταζε συλλογισμένος κι' ὤστερα κάτι τὸ σκοτεινὸ περνούσε μέσα απ' τη ματιά του...

Μια μέρα, που ή Κλωντέτ, στεφανωμένη με κλαδιά και λουλούδια του κάμπου, έπαιζε με τα αγαπημένα της πουλιά και τα κατσικάκια της, μια μέρα θερμή, γεμάτη μῦρα, ο "Ερνέστος πέρασε άκὸ κοντά της.

— Καλημέρα, Κλωντέτ, της είπε, ένῶ τα μάτια του την κύτταζαν με λιχουδιά.

— Καλημέρα, έκαμε έκείνη άθῶα.

— Δέν έβαρέθηκες να παίζης με τα πουλιά και τα κατσικάκια; "Ελα να παίξῶμε μια φορὰ μαζί, της είπε ο "Ερνέστος.

— "Ελα, άπάντησε ή άθῶα παιδούλα, που μ' ὅλα τα δεκάξη της χρόνια, δέν είχε ὡς τότε γνωρίσει τίποτα άλλο έκτός από τα παιχνίδια τών μικρών της φίλων. Τί θέλεις να παίξῶμε; ρώτησε άμέσως, ένῶ έσφιγγε στην αγκαλιά της ένα μικρὸ κατσικάκι.

— Νά, θά παίξῶμε... ὅτι παίζεις τώρα.

"Εσϋ θά κάνης τὸ κατσικάκι και γῶ την Κλωντέτ... Κι' ὡς τὸ Πάσχα!..

— Θα με σηκώσης στα χέρια σου; Οϋ!... Είμαι βαρειά έγώ. Πρόσεξε με με ρίξης κάτω!

— Μη φοβάσαι. Νά, στάσου να δης.

Κι' ένῶ ή άθῶα παιδούλα γελοῦσε δυνατά, ο "Ερνέστος την άρπαξε και την έσφιξε στην αγκαλιά του. Μη, μη έτσι δυνατά, θά μου σπάσης τα κόκκαλα..

Ο "Ερνέστος της είχε έσφράγισε τὸ στόμα με τὸ δικό του..

— Κακό παιδί! είπε εκείνη. "Η καρδούλα της όμως χτυπούσε μ' ένα τρόπο που δέν είχε χτυπήσει ποτέ ὡς τότε... Καί βιαζόταν νάρθη τὸ Πάσχα. Πόσο θάταν πιο καλά άν ο "Ερνέστος είχε μεγάλα φτερά και νύχια, ὅπως τα ὄρνια που πετούν... Θά τόν φόβόταν ή φτωχή Κλωντέτ και δέ θά πεφτε έτσι άσυλλόγιστα στην αγκαλιά του... Τὸ Πάσχα πέρασε και ή Κλωντέτ κάθε πρωί και κάθε σούρουπο χανόταν ὡρες ὁλόκαιρες μες' στις ρεματιές με τόν "Ερνέστο.

Μά ήρθε άργότερα ο χειμῶνας ο βαρύς, τα πουλάκια φύγανε, ή Κλωντέτ χώθηκε στη ζεστασιά του σπιτιού, κι' ο "Ερνέστος δέ φάνηκε πια στο κάμπο. Μά δέν ξαναφάνηκε ο "Ερνέστος οϋτε την "Ανοιξη.

Μόνο τὸ Πάσχα τόν συνάντησε. Και τόν είδε να σφίγγη άλλη στην αγκαλιά του. Αυτό τὸ θέαμα ήταν κάτι συνταρακτικό, που την έκανε να πονέση βαθειά και να τὰ βλέπη γύρω της ὅλα μαύρα. Την έκανε να κλάψη. Κι' ήταν τὸ πρώτο της κλάμα! Οί πρώτες μαχαίριές του πόνου στην άθῶα καρδούλα της...

THA'IS DELARME

Έκαψε τόν 'Ιούδα στη ζούγκλα!

Ένα Βελγικό περιοδικό περιγράφει μιὰ μοναδική πασχαλινή περιπέτεια ενός ευρωπαίου, πού βρέθηκε αιχμάλωτος μιάς ανδρικής φυλής του Κονγκό τις ημέρες του Πάσχα.

Ο ευρωπαίος αυτός είχε βγῆ με τούς ανθρώπους του γιά κυνήγι ελεφάντων, αλλά κοντά σέ μιὰ ζούγκλα τούς είχαν στήσει καρτέρι οί κυνηγοί μ' αλλής φυλής και τούς έπιασαν αιχμαλώτους, αφού στη συμπλοκή, πού προηγήθη, έσκοτώθηκαν αρκετοί. Οί νικητές, γιά πανηγυρισμό του θριάμβου τους... έφαγαν τούς αιχμαλώτους, έκτός του ευρωπαίου, πού ένα τυχαίο γεγονός τούς έκαμε νά τόν περάσουν γιά μάγο και νά τόν προσκυνήσουν ως ιερό πρόσωπο. Τό τυχαίο γεγονός ήταν ότι θέλησε νά... καπνίσῃ τό τελευταίο του σιγαρέττο. Οί καπνοί πού έβγαιναν από τό στόμα του έτρόμαξαν τούς άγριους, πού πίστευαν ότι μόνο ο θεός τους μπορεί νά βγάζῃ καπνούς και φλόγες από τό στόμα του...

Ο ευρωπαίος τούς έπεβλήθη άμέσως και έπειδή έπλησίαζε τό Πάσχα, τούς διέταξε νά έτοιμάσουν μεγαλοπρεπή έορτασμό με κυνήγια και χορούς. Δεν τούλειψαν ούτε τά κόκκινα αυγά, γιατί έλεηλάτησε τις φωλές άγρίων πουλιών. Την ημέρα του Πάσχα έκάπνιζε διαρκώς γιά νά τούς τρομοκρατή, έκανε μιὰ πρόχειρη λειτουργία, έψαλλε τό «Χριστός Άνέστη» και ήταν άπόλυτα Ικανοποιημένος, όταν τού άγγειλαν ότι επέθανε ο μαυρός άρχηγός.

Τότε μιὰ τολμηρή ιδέα πέρασε από τό μυαλό του ευρωπαίου: τό κάψιμο του 'Ιούδα. Καί ως τέτοιον έχρησιμοποίησε... τό πτώμα του Άρχηγού, πού τό κρέμασε από ένα δέντρο και τώκαψε...

Μ' όλα όμως τά σιγαρέττα πού κάπνιζε, ανάγκασθηκε νά φύγῃ άμέσως και νά εγκαταλείψῃ τούς υπηκόους του, πού ή κνίσσα του ψηνομένου Άρχηγού τούς... είχε άνοίξει την όρση.

Υστερα από πολλές περιπέτειες στη ζούγκλα, ο έρωπαίος έφθασε σδός στην πόλη του. Καί τό πιό παράξενο. Ξέρετε πώς λεγόταν ο Ευρωπαίος; Ματιάτος και ήταν... κεφαλλονίτης!

Έπυροδόλησε τόν προδότη!

Είναι γνωστή σ' όλο τόν κόσμο ή μεγάλη έπιτυχία του γερμανικού θιάσου, πού άποτελείται άποκλειστικώς από καίκοιους μιάς γερμανικής κωμολέας και κατά τό πλείστον από μέλη της αυτής οικογενείας και παίζει τό δράμα τών παθών. Οί ήθοποιοί, οί όποιοί ανατρέφονται ειδικώς γιά τούς ρόλους και διατηρούν τά μαλλιά και τά γένεια τους, ώστε νά εμφανίζονται με τή φυσική τους μορφή ως έκπληκτικής ομοιότητας ζωντανά έκτυπα τών ιερών εικόνων της ζωής του Χριστού, άποδίδουν ο καθένας τό ρόλο του με φυσικότητα άπαράμιλλη.

Πρό μηνών, σέ μιὰ έπαρχία της Νοτίου Ντακότας ο θιασός έδινε μιὰ παράσταση του 'Ιερού Δράματος. Ήταν τόσο άμειπτη ή εμφάνιση του συνόλου και τόσο ζωντανές οί εικόνες πού παρουσίαζε, ώστε τή στιγμή πού ο ήθοποιός,

ο όποιος έπαιζε τόν 'Ιούδα, έπῃγε νά δώσῃ στό Χριστό τό προδοτικό φίλημα, κάποιος άπλοϊκός φανατικός από την πλατεία τόν έπυροδόλησε.

Τό θέατρο, φυσικά, αναστατώθηκε, αλλά ή παράσταση δεν έσταμάτησε, χάρῃ στην ψυχραιμία τών ήθοποιών και ιδίως του 'Ιούδα, ο όποιος εύτυχώς δεν έχτυπήθηκε από τις σφαίρες.

Τήν άλλη μέρα όμως ο θιασός έφυγε από τή Ντακότα. Δεδομένου ότι ο φόβος φυλάει τά έρημα, ο ύποδυόμενος τόν ρόλο του προδότου μαθητού, εδήλωσε με τόν κατηγορηματικώτερον τρόπον στόν διευθύνοντα τό θιασό, ότι ήταν άδύνατο νά εξακολουθήσῃ μετέχων τών παραστάσεων κατά την είς Ντακόταν παραμονήν του θιάσου, έφ' όσον δεν άπεκλείετο νά πυροβοληθῇ έκ νέου. Καί, φυσικά, έφ' όσον δεν υπήρχεν αντίξιος αντικαταστάτης, άλλ' ούτε ήτο δυνατόν νά δημιουργηθῇ τήν τελευταίαν στιγμήν, ο θιασός άνεχώρησε.

Προνοητικός όμως άνθρωπος ο θιασάρχης, έδημοσίευσε άμέσως άγγελίαν δι' ής ζητεί ήθοποιόν ικανόν νά ύποδυθῇ έπιτυχώς τόν ρόλο του 'Ιούδα.

Γιά καλό και γιά κακό, είπεν, άς έχουμε δύο 'Ισκαριώτες, ώστε άν σκοτώσουν τόν ένα, νά ύπάρχῃ ο άλλος...

Χωρίζει τούς άντρες της

Η κυρία Μάγκυ Έβανς έζήτησε πρό ήμερών νά χωρίσῃ τόν άντρα της—τέταρτον κατά σειράν—ο όποιος όμως διεμαρτύρετο ότι δεν είχε δώσει καμιά άφορηή στη γυναίκα του γιά νά θέλῃ τό διαζύγιο. Τό περιεργότερο δέ είναι ότι και αυτή ή κυρία Έβανς έπ' βεβαιώνει όσα λέει ο άντρας της και προσθέτει ότι είναι άπολυτα ικανοποιημένη από τή συμπεριφορά του άπεναντί της.

— Τότε γιατί θέλετε νά τόν χωρίσετε; Τή ρώτησε ο δικαίτης.

— Γιατί π'ησιάζει τό Πάσχα, τό τέταρτο Πάσχα του γάμου μου. Τόν πρώτο μου άντρα τόν χώρισα κατά τό τέταρτο πάσχα μετά τόν

ΠΕΝ-ΝΙΕΣ

— Τό βορειότερο έστιατόριο της Ευρώπης είναι στο Νόρθ Κάπ της Νορβηγίας.

— Η πελατεία του άποτελείται από περιηγητές, οί όποιοί πηγαίνουν νά θαυμάσουν τόν ήλιο του μεσονυκτίου, φαινόμενο τό όποιον παρατηρείται στις πολικές περιοχές.

— Στην Κορέα οί χήρες κατ'ούδένα λόγο μπορούν νά ξαναπαντρευτούν.

— Ένας έρυθρόδερμος στη Μασαχουσέτη Ισχυρίζεται πώς έ-

ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΤΟ «ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ» ΣΤΟΥΣ ΩΚΕΑΝΟΥΣ

Χάρῃ στόν ασύρματο και τις θαυμάσιες τελειοποιήσεις του ραδιοφώνου δεν πρόκειται νά στερηθούν τις πασχαλινές λειτουργίες ούτε τά πιό άπομακρυσμένα πλοία πού ταξιδεύουν στις θάλασσες και τούς ώκεανούς του βορρά και του νότου.

Έχουν σταλή με τόν ασύρματο πρόγράμματα τών ακολουθιών και της ποσχαλινής λειτουργίας κανονισμένα σέ «ωρολόγια» πού έχουν βάση τή διεθνή ναυτική ώρα του Γκρήνουιτ. Η άκολουθία του Άγίου Πέτρου της ρώμης και ή χαιρετιστήριος φωνή του Πάπα από τό Βατικανό θ άκουσθούν έτσι σ' όλη τήν ύφήλιο.

Ένα άγγλικό περιοδικό, δημοσιεύει σχετικώς και μιὰ συγκινητική σκηνή πού έγινε πέρις σ' ένα ύπερκεάνειο.

Μιά νεαρή άγγλίδα καλόγρια πού εταξίδευε από τις 'Ινδίες, βαρεία άρρωστη, παραμονή του Πάσχα, έζήτησε ν' άκούσῃ τή θεία λειτουργία. Της έτοποθέτησαν στην καμπίνα της ένα μεγάφωνο και όταν άκουσε τό «Χριστός Άνέστη» παρέδωσε τό πνεύμα.

...κάθε Πάσχα!

γάμο μας, επίσης και τόν δεύτερο και τόν τρίτο. Καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι αυτό κατάντησε ένα είδος έθίμου, πού μ' όλες τις προσπάθειες πού κατέβαλα γιά νά τό καταργήσω, δέ μπορώ παρά νά ύποταχθώ στη μοίρα του έπιβολή. Τι νά σάς πώ; Όμίζω πώς θα μου συμβῇ κάτι τό τρομερό, τό πολύ κακό, άν δεν χωρίσω τόν άντρα μου τό τέταρτο Πάσχα μετά τό γάμο μου. Τόν τωρινό μου άντρα τόν αγαπώ, είναι ο καλύτερος άπ' όλους. Άλλά είναι άνώτερο τών δυνάμεών μου νά εξακολουθώ νά τόν έχω άντρα και... μετά τό Πάσχα. Τό έθιμο είναι βαθειά ριζωμένο μέσα μου και πρέπει νά τό σεβασθῇτε.

ΑΛΛΟΚΟΤΑ

Χει δυό καρδιές.

— Οί ειδικοί όμως πού τόν έζήτησαν διέψευσαν τόν Ισχυρισμό του.

— Όστόσο διεπίστωσαν ότι ή καρδιά του κινείται από τό δεξι μέρος του στη θύρα του πρὸς τό άριστερό.

— Όπως τό έκκρεμες του ώρολογίου.

— Η μίς Σοφία Χρίστιαν έχει τό πιό μακάβριο ρεκόρ, πού μπορεί νά φανταστή κανείς.

— Ως σήμερα, πού είναι 65 χρονών, έχει κλάψῃ σέ 6.000 κηδείες.

— Οί γόοι της συγκινούν έξαιρετικά.

ΑΛΛΟΚΟΤΑ

ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΣΕΙΡΑ ΕΥΤΥΧΩΝ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΝ

Τρεις ώραιες συμπτώσεις τών αυτών γεγονότων, άνήμερα Πάσχα, στην οικογένεια τών Στήβενσον της Νιουφάουντλαντ, κατοικούντων τό Πάσχα ως μιὰ ιδιαιτερή οικογενειακή έπέτειο εύτυχίας και χαράς.

Τήν ημέρα του Πάσχα πρό 60 έτών έφθασε στη Νιουφάουντλαντ με κάποιο καράβι ο παππούς Στήβενσον και παντρεύτηκε τή «γιαγιά».

Πρό 25 έτών, πάλι Πάσχα, έφθασε με πλοίο ή μαμά Στήβενσον, και παντρεύτηκε τό μεγαλύτερο γιού της οικογενείας.

Τώρα ή κόρη Στήβενσον, πού είναι άρραβωνιασμένη με έναν άγγλο άεροπόρο, περιμένει τό μνηστήρα της, πού άπεφασίσῃ νά φθάσῃ στη Νιουφάουντλαντ τήν ημέρα του Πάσχα με τό άεροπλάνο του, νά παντρευθούνε.

Έτσι, στην οικογένεια αυτή, τό Πάσχα φέρνει σέ κάθε γενιά τήν εύλογία του 'Υμεναίου. Μόνον πού τά μέσα της μεταφορές της εύτυχίας αλλάζουν με τήν εποχή, κι έτσι τό παλιό καράβι του παππού δάντικατέστησε τό άεροπλάνο.

Η άπειλή του Βούδα

Η καθολική προπαγάνδα στην Κίνα θαυματουργεί. Είναι άπειροι οί Κινέζοι πού άσπάζονται τόν Χριστιανισμό και γίνονται τέκνα του Βατικανού.

Άλλ' αυτό, όπως ήταν φυσικό, έπροκά-

λεσε τήν όργῃ τών άρχιερέων του Βούδα, οί όποιοί βλέπουν ότι κάθε μέρα γίνονται περισσότεροι οί άποστάτες της θρησκείας τους, και άπεφάσισαν ν' άμυνθούν με κάθε μέσον κατά της εξαπλώσεως του Χριστιανισμού. Έφθασαν ακόμη και σέ δολοφονικές ένεδρες κατά τών ευρωπαίων και άμερικανών ιεραποστόλων.

Άλλά φαίνεται πώς τό τρομερότερο όπλο, επί του όποίου ύπελόγιζαν, ήταν ο άφορισμός τών έξωμοτών. Έδημοσίευσαν μιαν εγκύκλιο, πού ύπενθύμιζε στους πιστούς ότι ο μέγας Βούδας θα μετέβαλε σέ κρύα πέτρα τις καρδιές και τά σώματα όχι μόνο εκείνων πού γίνονται Χριστιανοί, αλλά και αυτών πού σκέπτονται νά γίνουν. Έπειδή τή βδομάδα του Πάσχα γίνονται οί περισσότερες βαπτίσεις, οί βουδιστάι έφρόντισαν με τό μέσον αυτό νά τις έμποδίσουν.

Άλλά, παραδόξως, χιλιάδες Κινέζων εδήλωσαν πώς θέλουν νά βαπτιστούν και περιμένουν τό Πάσχα, ως τήν ήμέρα της ψυχικής τους άναστάσεως.

— Δεν φοβάστε τήν όργῃ του Βούδα; τούς ρωτούν οί ιερείς τους.

— Η άλήθεια, είναι, άπάντησε κάποιος γιά όλους, πώς στην αρχή έφοβηθήκαμε, γιατί σκεφθήκαμε ν' ακολουθήσωμε τό Χριστό. Άλλ' αφού έπί έξη μήνες τό σκεφτόμ, σιε κάθε μέρα και... δεν πετρώσαμε, έβεβαιωθήκαμε πώς ο Βούδας δέ μ' άσ' λογαριάζῃ πιά!

Έτσι, εάν οί ιερείς του Βούδα θέλουν νά συγκρατήσουν έφεξης τήν πρὸς τόν Χριστιανισμόν διαρροήν του ποιμνίου των, δεν έχουν παρά νά φροντίσουν νά... πετρώσουν μερικότες από τούς μέχρις ώρας βαπτισθέντας. Άλλως δεν θα μείνῃ Κινέζος γιά Κινέζος πού νά μῇ γίνῃ Χριστιανός σιγά—σιγά.

Έμοιαζε του... Καϊάφα!

Χαρακτηριστικόν της νοστροπίας μερικῶν ανθρώπων, πού δεν έννοούν ακόμη νά ξεκολλήσουν από τόν μεσαίωνα, είναι τό έπεισόδιο πού είχε δημιουργήσῃ πρό μηνός ένας άγγλος της Λίβερπουλ. Ο άγαθος αυτός άνθρωπος, πού ήταν φανατικός καθολικός, έζούσε σέ μιὰ γειτονιά στην οποία τελευταία είχε εγκατασταθῇ ένας Έβραίος. Τό πράγμα πιθανόν νά μῇ είχε καμιά δυσάρεστη συνέπεια, άν ο Έβραίος αυτός δεν έμοιαζε καταπληκτικά με τόν... Καϊάφα. Έτσι τουλάχιστον Ισχυρίζεται ο μίστερ Τζέιμς Μάρβελ, ο έγγλέζος καθολικός και προσθέτει ότι, μολονότι αίσθάνεται απέχθεια πρὸς τούς άπογόνους εκείνων πού σταύρωσαν τό Χριστό, έν τούτοις δεν τούς ένώχλησε ποτέ. Άλλά νάρθῃ μέσ' στη γειτονιά του ο Καϊάφας, όλόζωντανος, ά, αυτό δέ μπορούσε νά τό άνεχθῇ. Ήταν σκάνδαλο!

Και τι νομίζετε πώς έκαμε ο φανατικός άγγλος;

Έστειλε ένα γράμμα στόν έβραίο γείτονα του και τόν διέταξε... ν' αλλάξῃ φάτσα! Η κόψε τά γένεια σου και τά μουστάκια σου, τού έγραφε, ή θά σοῦ κόψω τό κεφάλι. Καί έπειδή ο Έβραίος έγέλασε με τήν άπειλή, ο μίστερ Τζέιμς ένα βράδυ όπλίζεται μ' ένα ξυράφι και μ' ένα μπουκάλι αϊθέρα, πηγαίνει στό σπίτι του Έβραίου τήν ώρα πού κοιμόταν, τόν δένει στό κρεβάτι, τόν ναρκώνει με τόν αϊθέρα και... τού ξυρίζει μαλλιά, γένεια και μουστάκια, ώπου τόν έκα-νε... γουλί.

Ο πρώτος Έβραίος όταν συνήλθε από τή νάρκωση, και κυττάχτηκε γιά νά... χτενιστῇ στόν καθρέφτη, κόντεψε νά τρελλαθῇ. Τού ήταν άδύνατο ν' άναγνωρίσῃ, τόν έαυτό του. Ο καθρέφτης του παρουσίαζε ένα άτομο πού δεν είχε καμιά σχέση με τόν... έαυτό του. Ο έγγλέζος, πού μετά τό κατόρθωμά του αυτό δεν είχε φύγει, τόν έπληροφόρησε, ότι τώρα πιά ήσαν φίλοι και τόν καλοθέσε νά πούν ένα ούισκυ μαζί και νά συζητήσουν. Έώρα πού δεν είσαι πιά Καϊάφας, μπορώ νά πάρω μαζί σου ένα ούισκυ! Τού είπε, σά νά μῇ είχε συμβῇ τίποτα.

Ο Έβραίος, κύτταξε σαστισμένος τό συνομιλητή του και τού είπε: Εύχαριστώ πολύ γιά τήν πρόσκληση, αλλά δέ μου λέτε, αφού δεν είμαι... ο Καϊάφας ούτε καν... έγώ, πού ήμουν, ποιός είμαι τέλος πάντων;

Ἀντύπας τὸν ἐκάλεσε σὲ ἀπολογία. Ἐκεῖνος τοῦ παρουσιάσθη μετὰ τὴν ἀσκητικὴν του φορεσιά καὶ δὲν ἐδίστασε νὰ τοῦ τὸ εἰπῇ κατὰ πρόσωπο, ὅτι δὲν τοῦ ἐπετρέπετο νάχη σύζυγο τῇ γυναίκα τοῦ ἀδελφοῦ του. Ὁ Ἡρώδης θύμωσε καὶ τὸν ἐφυλάκισε στὸ φρούριο τῆς Μαχαιροῦς, μετὰ τὴν δικαιολογία ὅτι ἦταν ἐπαναστάτης. Ὁ Ἡρώδης στὴν ἀρχὴ τοῦ ἐφέρετο καλὰ. Ἀλλὰ κάθε φορὰ πού τὸν καλοῦσε κοντά του, ὁ Πρόδρομος τοῦλεγε τὰ ἴδια καὶ ἡ ἐγγονὴ τοῦ μεγάλου Ἡρώδη, ἡ ὡραία Ἡρωδιάς ἔτρεφε ἐναντίον του μίσος θανάσιμο καὶ ζητοῦσε τὴν εὐκαιρία νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Ἡ Σαλώμη, κόρη τῆς ἀπὸ τὸν πρῶτό της γάμο, φιλόδοξος σὰν κι' ἐκείνη καὶ ἀκόλαστη, τὴν βοήθουσε σ' αὐτό. Κάποτε δ' Ἀντύπας ἦταν στὸ φρούριο τῆς Μαχαιροῦς καὶ ἑώρταζε τὰ γενέθλια του. Ἡ τοποθεσία αὐτοῦ τοῦ μέρους ἦταν ἄγρια καὶ παράδοξη.

Διάφορες φήμες κυκλοφοροῦσαν γιὰ τὸν πύργο, κι' ἔλεγαν ὅτι κατοικοῦσαν ἐκεῖ δαιμόνια. Στὸ δαίπνο ποῦγινε γιὰ τὰ γενέθλιά του—ἐνα

πλούσιο καὶ μεγαλοπρεπὲς δαίπνο ὅπου ἦταν καλεσμένοι ὅλοι οἱ μεγιστάνες τῆς τετραρχίας—ἡ Σα

λώμη ἐχόρεψε, σὲ μιὰ στιγμή πού ἡ διασκέδαση βρισκότανε στὸ ζωηρότερό της σημεῖο, ἕνα χορὸ ἡδονῆς καὶ πάθους, ἐξευγενισμένον μετὰ κινήσεις τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν χορῶν. Κατεπλάγησαν, ἐθαύμασαν, ἐνθουσιάσθησαν ὅλοι καὶ γιὰ τὴν ὁμορφιὰ τῆς Σαλώμης, ἀλλὰ καὶ τὴν ὡραιότητα τοῦ χοροῦ τῆς. Καὶ ὁ Ἡρώδης Ἀντύπας, στὸν ἐνθουσιασμό του, τῆς ἐδήλωσε ὅτι μποροῦσε νὰ τὴν ζητήσῃ ὅποια χάρις ἤθελε, ἔως τὸ μισό του βασιλείου. Καὶ ἐκείνη ἀφοῦ συμβουλευθῆκε τὴ μητέρα της, ἐγύρεψε τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου καὶ ὁ Ἡρώδης ἐταραχθὴ καὶ ἐλυπήθη. Δειλὸς ὅπως ἦταν, δὲν ἤθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ, γιὰτὶ φοβότανε λαϊκὴ ἐξέγερση. Ὅμως εἶχε δώσει ἐπισημὰς τὸ λόγο του, καὶ ἀπεκεφάλισε τὸν Πρόδρομο. Οἱ μαθητὲς τοῦ τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἔθαψαν, ὁ λαὸς ἀγανάκτησε. Ἡ Σαλώμη ἀργότερα ἐπῆρε ἄνδρα τῆς τῆς τοῦ θεοῦ τῆς Φίλιππο κι' ὕστερα τὸν ἐξάδελφό της Ἀριστόβουλο. Μιά μέρα ὅμως, πού περνοῦσε τὴν παγωμένη λίμνη, οἱ πάγοι σπᾶσανε καὶ βυθίσθηκε καὶ τὰ κοφτερά μέρη τοῦ πάγου τῆς ἔκοψαν τὸ κεφάλι, ἀκριβῶς ὅπως εἶχε κοπῇ καὶ τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννου.

Ἔτσι, οἱ ἀφορμὲς τοῦ μίσους ἐναντίον τοῦ Ἡρώδη Ἀντύπα αὐξάναν διαρκῶς. Κι' ὁ Ἡμίρνης τῆς Περίας, πού ἐτοιμαζότανε γιὰ τὸν πόλεμο ἐναντίον του, βρισκότανε σὲ συνεννοήσεις μ' ἐκείνους πού συνωμοτοῦσαν κατὰ τοῦ Ἡρώδη στὴν Ἀντιόχεια καὶ τοὺς δυσαρεστημένους ποῦ μενάν στὴν ἐπίσημη πρωτεύουσα τῆς Γαλιλαίας, τὴ Σεπφωρίδα, καὶ τὴν ἄλλη, τὴν ἀνεπίσημη ἀκόμη, τὴν Τιβεριάδα, ὅπου περνοῦσε τὸν περισσότερο καιρὸ ὁ πρῶτος γαμβρός του.

Ὁ Ἡμίρνης Ἀρέτας—ἐξακολούθησε ὁ πρόεδρος τῆς συνελεύσεως πού ἐκρυβε πάντοτε τὸ πρόσωπό του κάτω ἀπὸ τὴν προσωπίδα—θὰ μᾶς βοηθήσῃ στὸν ἀπελευθερωτικὸ μας ἀγῶνα, γιὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν προσβολὴν ποῦγινε στὸ κορίτσι του. Καὶ ὅλοι ἐμεῖς ὑποχρέωση ἔχουμε νὰ θυσιασθοῦμε γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἐλευθερίαν μας, ἀλλὰ καὶ γιὰ ν' ἀποκτήσουμε βασιλεῖα δική μας, ἐκείνον ποῦχε δικαίωμα στὸ θρόνο, τὸν ἐγγονὸ τοῦ Ὑρκανοῦ τοῦ Δευτέρου τὸν γενναῖο Οὐρβανό.

Θορυβῶδεις ἐπιδοκιμασίαι διεδέχθησαν αὐτὰ του τὰ λόγια, στίς ὁποῖες δὲν ἔλαβε μέρος ἕνας νέος μονάχα πού φοροῦσε πολυτελὴ φορέματα καὶ προσωπίδα ποῦκρυβε μετὰ ἐπιμέλεια τὸ πρόσωπό του. Ὁ νέος αὐτὸς μόλις ἀκούσθηκε τὸ ὄνομα τοῦ Οὐρβανοῦ, ἔκαμε μιὰ ἀσυναίσθητη κίνηση σὰν νὰ ἤθελε νὰ κρυφτῇ μήπως τὸν ἴδουν. Ὅταν ἡ ἐπιδοκιμασία ἐπαψαν, ὁ πρόεδρος τῆς συναθροίσεως ἐσυνέχισε.

Ὁ πρίγκηψας Οὐρβανὸς εἶναι νόμιμος βασιλεὺς μας,

αὐτὸς θὰ εἶναι ὁ ἀρχηγός μας. Ἄν κανένας σας ἔχη ἀντιρρήσεις ἅς τὸ εἰπῇ. Δὲν διεμαρτυρήθη κανένας.

Ἀφοῦ ἔτσι εἶναι ὀρκισθῆτε πίστη, ἀφοσίωση καὶ ὑπακοὴ στὸ βασιλεῖα καὶ ἀρχηγό μας ὀρκισθῆτε πῶς θὰ θυσιασθῆτε ὅλοι γιὰ τὸν Οὐρβανό.

Ὅλοι, ἐκτός μονάχα ἀπὸ τὸ μυστηριώδη νέο μὲ μιὰ φωνὴ ὀρκίσθησαν. Ὅτι ἐκεῖνος δὲν ὠμίλησε δὲν τὸ ἐπρόσεξε κανεὶς. Ὁ πρόεδρος ἐσυνέχισε.

Ὁ βασιλεὺς μας Οὐρβανὸς εἶναι ἐδῶ, εἶναι ὁ ἀρχηγός τῆς συνωμοσίας. Ὅλοι μας εἴμαστε ἀγνώστοι ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον, ἀλλ' αὐτὸν τὸν γνωρίζουμε, αὐτὸν τὸν βλέπομε ἐξ

μαζί μας. Εἶναι ἀνθρώπος μας, εἶναι καὶ ὁ γενναϊότερός μας. Ὁ Οὐρβανὸς σκοπὸ τοῦ βίου του ἔχει νὰ ἐκδικηθῇ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Ἀντίπατρου, ποῦσφαζε τοὺς γονεῖς καὶ τὴν ἀδελφὴν του, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Ἰουδαία ἀπὸ τοὺς τυράννους τῆς. Ἐχεῖ τὴν πληροφορίαν ὅτι τὸ κορίτσι τοῦ Ἀντίπατρου, ἡ Ἀντιόνη, βρίσκεται στὴ Σεπφωρίδα μετὰ ἄλλο ὄνομα. Γιὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸ παιδί τοῦ δολοφόνου καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ φόνον τοῦ τυράννου Ἡρώδη Ἀντύπα, ὁ ἀρχηγός καὶ κύριός μας

πρόκειται νὰ φύγῃ γιὰ τὴν Σεπφωρίδα καὶ τὴν Τιβεριάδα. Ποιοὶ ἀπὸ σὺς θέλετε νὰ τὸν ἀκολουθήσετε στὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴν ἀποστολὴν;

Ἐπειδὴ προσεφέρθησαν οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς παριστάμενους, κι' ἐπειδὴ ἔξ

ἄλλου γιὰ μιὰ τέτοια ἀποστολὴ ἔπρεπε νὰ διαλέξουν τοὺς πιὸ τολμηροὺς καὶ ἐπιτήδειους, ὕστερα ἀπὸ σύντομη συνένωση ποὺ ποῦσαν οἱ τρεῖς πού ἐκάθηντο στὴν ἔδρα ὁ πρόεδρος εἶπε :

— Μεθαύριο τὸ βράδυ, μετὰ τὸν ἴδιον τρόπο πού μῆκαμε ἄποψε καὶ τὰ ἴδια συνήματα, μποροῦν νάρθουν, ὅσοι θέλουν, γιὰ νὰ κουβεντιάσουν μαζί μας καὶ νὰ συναντηθοῦν μετὰ τὸν ἀρχηγό. Θὰ διαλέξουμε ὅσους χρειάζονται, καὶ θὰ κανονίσουμε πότε θὰ φύγουν.

Συνεφώνησαν ὅλοι, καὶ ἡ συνεδρίαση ἐσυνεχίσθη, γιὰ ν' ἀκουσθοῦν ἀπειλὲς καὶ κατάρες γιὰ τοὺς ἀπογόνους τοῦ μεγάλου Ἡρώδη, νὰ διατυπωθοῦν γνώμες γιὰ τὸν καταλληλότερο τρόπο τῆς δράσεως καὶ νὰ γίνῃ ἔρανος, στὸν ὁποῖο ἐφιλοτιμήθησαν νὰ προσφέρῃ ὁ καθ' ἕνας ὅσα μπορούσε περισσότερο. Ὁ εὐγενικὸς ὅσο καὶ μυστηριώδης νέος, ἄφισε στὸ τραπέζι τῶν ἐράνων ἕνα σακκίδιο χρυσῶ νομίσματα, κι' ἐφρόντισε νὰ κρυφτῇ καὶ πάλι στὴ θέση του. Ἄλλοι ἔδωσαν τὰ κοσμήματά τους, πολλοὶ ἐπεφυλάχθησαν νὰ τὰ στείλουν τὴν ἐπομένη, καὶ ὁ ἐνθουσιασμός πού ἐπεκράτησε, ἦταν ἀνώτερος κάθε περιγραφῆς.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῆς συνωμοσίας, ἤξεραν πόσος μέγας ἦταν ὁ σεβασμός τοῦ Ἰουδαϊκοῦ λαοῦ γιὰ τὸν Οὐρβανό, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ἀνεκοίνωσαν ὅτι αὐτὸς ἦταν ὁ ἀρχηγός των. Τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἀνακοινώσεως ἐφάνη ἀμέσως: Ἐδέχθησαν ὅλοι πρόθυμοι νὰ θυσιασθοῦν στὸ βωμὸ τῆς πατρίδος, καὶ προσέφεραν, χωρὶς δυσταγμό, ὅτι μποροῦσε ὁ καθ' ἕνας τους.

Τέλος ἡ συνέλευσις διελύθη, ἀφοῦ ἐκανονίσθη ἡ ἡμέρα πού θὰ ξανασυναντῶντο καὶ ἐδόθη τὸ σύνθημα γιὰ τὴν ἀναγνώριση. Μερικοὶ ὑπηρέτες προσωπιδοφόροι καὶ αὐτοὶ μετετόπισαν μαρμαρίνες πλάκες κι' ἄφησαν νὰ φανοῦνε ὑπόγειες στοές. Οἱ συγκεντρωμένοι στὴν αἰθούσα χώθησαν μέσα σ' αὐτές, καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν σὲ διάφορες μεριές τοῦ ἀτέλειωτου κήπου, ποῦκρυβε μέσα στὰ πυκνοφυτευμένα δένδρα τοῦ τῆς μυστηριώδους οἰκοδόμημα. Προχωροῦσαν ἔπειτα πρὸς τὴν ἐξοδὸ, ἔβγαιναν ἕνας—ἕνας καὶ ἐξαφανίζοντο πρὸς διαφόρους διευθύνσεις.

Ὁ νέος μετὰ τὸν ἀκατανόητους τρόπους καὶ τὰ ἀρχοντικά φορέματα, βγήκε ἀπὸ τοὺς πρώτους. Μετὰ γρήγορο βῆμα καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ τὴν προσωπίδα του, ἀπομακρύνθηκε πρὸς τὴν ἐρημικὴ ἐκτάσει πού ἀπλώνοντο νοτίως τῆς Ἀντιό

χειας, καὶ ὕστερα ἀπὸ ὁδοιπορίαν μισῆς ὥρας κτυποῦσε τὴν πόρτα ἐνὸς φτωχοῦ σπιτιοῦ. Σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ὁ ἄνθρωπος πού καθόταν ἐκεῖ σήκωσε τὸ φῶς καὶ φώτισε τὸν ἐπισκέπτη του. Ἐκεῖνος ἔβγαλε τὴν προσωπίδα, καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ σπιτιοῦ, κατὰπληκτος ἐψιθύρισε.

— Ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ!

— Κλείσε τὴν πόρτα σου γρήγορα, Ἀγρίπα, κι' ἔχεις καιρὸ νὰ δειλῇς τὴν ἐκπληξή σου.

— Σὲ κυνηγᾶνε, Μαρία;

— Ναί! Μιὰ τρομερὴ σκέψη πού με κατέχει ὁλόκληρη. Ἄφισε τὸ φῶς στὸ τραπέζι, ἔβγα ἔξω καὶ κάνε μιὰ βόλτα νὰ ἴδῃς. Ἄν καὶ εἶμαι βέβαιη ὅτι δὲν με παρακολούθησε κανεὶς ἂν καὶ πιστεύω πῶς κανένα ἀνθρώπου μᾶτι δὲν με εἶδε νὰ τρυπῶνω στὸ καταφύγιόν σου, θέλω νὰ βεβαιωθῇ πῶς κανένας δὲν θὰ ζυγώσῃ ν' ἀκούσῃ τίς τρομερὲς συμφωνίες πού θὰ κάνουμε. Πήναινε λοιπὸν κι' ἐξακρίβωσε πῶς εἴμαστε μόνοι. Καὶ γύρισε γρήγορα, γιὰτὶ θὰ περιμένω ἀνυπόμονη.

Ὁ Ἀγρίπας, ἕνας νέος γιὰ τὸν ὅποιο θ' ἀπασχοληθῶμε παρακάτω περισσότερο, με κάποια ἐκπληξὴ ἀλλὰ καὶ μεγάλη χαρὰ, γιὰτὶ ἐπέρασαν ἀπὸ τὸ μυαλό του διάφορες σκέψεις εὐχάριστες, ἄφισε πραγματικὰ τὸ φῶς καὶ βγήκε ἔξω. Σὰν ἄνθρωπος πού ἤξερε καλὰ τὸ ἐξοχικὸ ἐκεῖνο καταφύγιον, διέτρεψε γρήγορος ὅλη τὴν γύρω ἔκτασι. Ἐξέτασε τὸν ἔρημο δρομάκο, ὅσο καλὰ τοῦ ἐπέτρεπε τὸ σκοτάδι, παρετήρησε σὲ κάθε ὑποπτο σημεῖο, ἐκύτταξε παντοῦ ὅπου μπορούσε νὰ τρυπῶσιν ἕνας ἄνθρωπος, καὶ ἐσχημάτισε τὴν βεβαιότητα ὅτι δὲν ὑπῆρχε κανένας οὔτε κοντά, οὔτε μακρύτερα. Ἡ περιέργεια τὸν ἐπινιγε.

Τὴν ἐσήμαινε ἡ μυστηριώδης ἀφίξις τῆς Μαρίας, τί ἤθελε νὰ εἰπῇ μετὰ τὰ παράδοξα λόγια της, καὶ ποιὲς τάχα ἦταν οἱ συμφωνίες πού θάκαναν, συμφωνίες πού ἐκείνη εἶχε χαρακτῆρῆσαι γιὰ τρομερές; Ξαναγύρισε στὴν πόρτα του. Πρὶν μὴ ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ γύρω του καὶ νόμισε πῶς εἶδε μιὰ σκιά νὰ σέρνεται πίσω ἀπὸ τὴν σειρὰ τῶν θάμνων πού χωρίζαν τὸ κτήμα του, ἀπὸ τὸ διπλάν. Ἐσχημάτισε τὴν βεβαιότητα ὅτι ἦταν κάποιος ἄνθρωπος. Κάποιος πού δὲν τὸν εἶχε διακρίνει ὅταν ἔψαχνε, κι' ἐκινεῖτο τώρα πού αὐτὸς ἀπομακρύνθηκε.

Ἀσυναίσθητα ἔβαλε τὸ χέρι στὴ ζώνη του καὶ βεβαιώθηκε ὅτι τὸ μαχαίρι του ἦταν ἐκεῖ. Ἐπειτα, σκυφτός γιὰ νὰ μὴ φαίνεται, γρήγορος καὶ χωρὶς νὰ προσενη οὔτε τὸν παρακυρότερο θόρυβο, ἐπλησίασε στὸ μέρος ὅπου εἶχε διαρῖνει τὴν σκιά, ἀλλὰ δὲν βρῆκε κανένα. Ἐμεινεν ἀρκετὲς στιγμὲς ἐκεῖ, μάταια προσπαθώντας νὰ ἴδῃ τίποτε, ἢ ν' ἀκούσῃ τὸν πασαμικρὸ ἠχοῦ θόρυβο. Καὶ τέλος ξαναγύρισε σπῆτι τοῦ ψιθυρίζοντας.

— Στὸ κάτω-κάτω, κι' ἂν ἀκόμα εἶναι κανεὶς δὲν θὰ τολμήσῃ νὰ ζυγώσῃ στὸ σπῆτι μου. Ἀλλὰ κι' ἂν τὸ κάνῃ, δὲν θ' ἀκούσῃ τίποτε.

Ἐκλείσε τὴν πόρτα τοῦ καὶ πῆγε κοντὰ στὴν Μαρία. Τὴν ἐβεβαίωσε ὅτι δὲν βρῆκε κανένα ὄχι ἂν ἤνυχεν—σε τὸ μέρος καλὰ καὶ τῆς ἐπρόσθεσε ὅτι ἂν καὶ μπορούσε νὰ τοῦ εἰπῇ ἐλεύθερα τί ἤθελε, δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ μὴ μιλήσῃ καὶ πολὺ δυνατὰ.

Ἡ Μαρία ἦταν μιὰ τολμηρὴ γυναίκα καὶ ἀποφασιστικὴ. Εἶχε ἐκείνη τὴν στιγμή τὴν βεβαιότητα, ὅτι κανένας δὲν τὴν παρακολούθησε, ἔτσι μάλιστα ἀγνώριστη μετὰ τὴν προσωπίδα της, καὶ, χωρὶς νὰ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν τελευταία σύστασή του, ἤλθε κατ' εὐθείαν στὸ σκοπὸ της.

— Ἀγρίπα! τοῦ εἶπε. Μ' ἀγαπᾶς, ὅπως πάντοτε, εἶσαι διαρκῶς ἀποφασισμένος νὰ πληρώσῃς μετὰ κάθε θυσιὰ τὴν ἀγάπη μου;

— Μαρία, ἀνέκραξε ὁ Ἀγρίπας. Σοῦ εἶπα καὶ ἄλλοτε, σοῦ ἐπαναλαμβάνω καὶ τώρα, πῶς ἂν γυρέψῃς νὰ κόψω αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ χέρι μου μπροστὰ σου δὲν θὰ ἐδίσταζα.

— Καὶ ἡ μνηστὴ σου;

— Ἀλλοίμονόν της ἂν μ' ἕνα της λόγο ἢ μιὰ της πράξη σ' ἔκανε νὰ στενοχωρηθῇ. Ἄν τὸ ζητήσῃς τὴν σφάζω μπροστὰ σου.

— Ἄν σοῦ ζητοῦν νὰ σκοτωθῇς;

— Θὰ θεωροῦσα πῶς μούκανες μεγάλη χάρι, ἂν μοῦ ἐπέτρεπες νὰ πεθάνω γιὰ σένα.

Ἄκουσε χωρὶς νὰ προσέχη τίς ἐκφράσεις τῆς ἀφοσιώσεώς του, τὴν ἀπόφασή του νὰ πληρώσῃ τὰ θέλημά της μετὰ τὴν πιὸ μεγαλειότερη θυσιὰ, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν ζαή της μνηστῆς του, ἢ μετὰ ὅλη τὴν περιουσία του, ὕστερα τοῦ εἶπε: (Ἀκολουθεῖ)

Χαμογελάει φωτόχαρος ὁ Ἀπρίλης γεμάτος ἀπὸ λούλουδα, ἀπὸ μῦρα τὸ χελιδόνι ἀνήσυχον στὴ στέγη μετὰ τέχνην ξαναχτίζει τὴ φωλιά του.

Μεγάλῃ ἡ μέρα μετὰ χυμοῦς μιδῶς νιότης θερμῆς, ποτίζει ὅλα τῆς γῆς τὰ σπλάχνα. Μικρὴ ἡ νύχτα, ἀσημένια ἀπ' τὸ φεγγάρι σὰν τρυφερό, γοργὸ κυλάει τραγοῦδι.

Καὶ φθάνει τὸ λαμπρό, τὸ Μέγα Πάσχα μετὰ τῆς ἀγνῆς ἀσύγκριτες χαρὲς του, καὶ πάλι ἐγώ, Μητέρα μου, μακρυὰ σου μετὰ ξένους μοναχούς, σὲ ἄξενη χώρα.

Μὴν πικραθεῖς: τὴ μοῖρα τους οἱ ἄνθρωποι μετὰ καρτερία νὰ ὑπομένουν πρέπει καὶ δυνατοὶ σὲ κάθε χτύπημά της σὰ βράχοι νὰν' στὴ λύσσα τῶν κυμάτων.

μιὰ Ἀνάστασις καινούργια, πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες θὰ γιορτάσουμε, Μητέρα, κι αὐγὴν—αὐγὴ τὴ λειτουργία θὰ πᾶμε νὰ κάνουμε πού ἀπὸ καιρὸ ἔχεις τάμα.

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΟΣ Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ ΜΑΣ ΔΙΝΕΙ ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ ΕΞΗ ΔΙ- ... ΠΑΣΧΑ ΚΥΡΙΟΥ, ... ΠΑΣΧΑ

Πάσχα !
Θέ μου, τι πληξίς !
"Η Μπεμπέκα πέρνει, μ' ὄση δύναμη
μπορεί, μιά βαθειάν ανάσα. Ξαπλωμέ-
νη στο κρεβάτι με νωχέλεια, κρατεί με κόπο
τεντωμένα τὰ μάτια. "Ένας «ἄρτι ἐκδοθείς» Ντε-
κομπρά, με κομμένα τὰ μισὰ φύλλα, βρίσκεται
πεταμμένος στο πάτωμα, ανάμεσα στὰ δυὸ ἄτ-
λαζωτὰ της πασουμάκια. Τὸ τέταρτο πρωῒνὸ
ταιγάρο τελειώνει καὶ τσουρουφλίζει τὸ βερνίκι
τῶν νυχιῶν, μιά ἀκόμη ρουφηξιά καὶ πνίγεται
μέσα στὸ φλυτζάνι τῆς μισοπιωμένης σοκολάτας.
Πάσχα !

Θέ μου, τι πληξίς !
Οἱ κρότοι, οἱ καμπάνες, οἱ «Ἐπιτάφιοι» με τὴ
γνωστὴ τους γραφικότητα καὶ τὸν χαρακτηριστι-
κὸ θόρυβο, ἡ γιορτάσιμη ὄψη στοὺς δρόμους καὶ
τὰ σταγόνια, ποὺ σοὺ δίνει στὰ νεῦρα, τὸ
χαρούμενο, ἡλίθιο, μοῦτρο τῆς καμαριέρας ποὺ
τὸ θεωρεῖ ἀπαραίτητο νὰ σοὺ πῇ με οἰκειότητα
«Χριστὸς Ἀνέστη» — ὅλ' αὐτὰ, πόσο ἐνοχλητικά
κι' ἀνυπόφορα.

"Η Μπεμπέκα εἶν' ἓνα συγχρονισμένο κορίτσι·
μιά αὐριανὴ μοντέρνα γυναίκα τοῦ «καλοῦ κό-
σμου». Φλερτάρει χωρὶς ὄρια, γλεντᾷ χωρὶς
προλήψεις, καπνίζει με μανία, καὶ πίνει ἔξη
οὐζὰ σκέτα μεσημέρι-βράδυ γι' ἀπεριτίφ. Δια-
βάζει τολμηρὲς σελλίδες, διηγεῖται σόκιν ἱστο-
ρίες, κάνει παρέα με ἀριβιστικούς κύκλους καὶ
πιστεύει στὴ διανοητικὴ τῆς ἀνωτερότητα. "Η
Μπεμπέκα εἶναι ἓνα πλάσμα «ραφινέ». Πῶς νὰ
περάσει τὴ σημερινὴ ἀνιαρὴ μέρα; Γιορτὲς «κα-
τὰ παραγγελίαν», γιορτὲς σαχλές, ἀνόητες, γιὰ
τὸν κοσμάκη καὶ γιὰ τὴ φτωχολογία... Κυττά-
ζει τὸ μπρασελέ της. Δὲν περνάει κι' αὐτὴ ἡ
ώρα. Νάρθη, τοῦλάχιστον, κανένας φίλος νὰ παί-
ξουν λίγο μπριτζ...

II

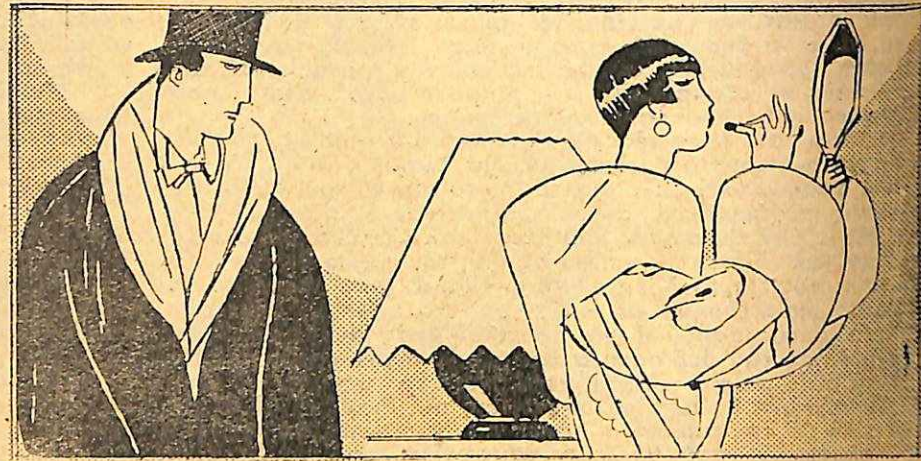
"Ο Ναδίρης πληρώνει τὸ λογαριασμὸ του στὸ
ξενοδοχεῖο. Σοῦπα, ψητό, αὐγά, μπακαλαῶς,
τυρί, πορτοκάλια. "Ουδονατρεῖς καὶ πενήντα.
Πολλὰ ἔδωσε σήμερα γιὰ φαί. Μὰ θὰ πῇς,
Πάσχα εἶναι... "Αφίνει κι' ἓνα διδραγκο πουρ-
μπουάρ στὸ γκαρσόνι, «ἐξὸν τὰ δικά του», ποὺ
τάβαλε στὸ λογαριασμὸ. "Ε, Πάσχα βλέπεις.
Ντρέπεται κι' ὅλας κανεῖς.

Βάζει πέντε ἔξη ὀδοντογλυφίδες στὴν τσέπη
τοῦ γελέκου του καὶ βγαίνει στὸ δρόμο. Στέ-
κει ἀναποφάσιτος. Ποῦ στὸ διάολο νὰ πᾶ,
«Θέ μου συγχωρεσέ με μέρα ποὺ εἶναι»; "Ολα
κλειστά. Οὐτε καφενεῖο, οὔτε τάβλι, οὔτε τί-
ποτε. Καὶ μήπως ἔχει καὶ κανέναν συγγενῆ;
"Εργένης καὶ μαγκούφης εἶναι χρόνια. "Η μη-
δ' ἔχει φίλο; Δυὸ τρεῖς συνάδελφοί του ποὺ
ἔχει ἀπ' τὸ συνεργεῖο κ' εἶναι παντρεμένοι,
ζοῦνε φτωχὰ καὶ περιορισμένα χωρὶς νὰ δέ-
χονται ποτές ἄνθρωπο στὸ σπῆτι τους.

"Ο Ναδίρης εἶναι ἓνας δυστυχισμένος ἄν-
θρωπος. Πάσχα σοὺ λένε ὕστερα. Καλλίτερα
νὰ μὴν ἔρχονται τέτοιες μέρες. Ἀγοράζει τσι-
γάρα κι' ἐφημερίδες καὶ τραβάει γιὰ τὴν κα-
ναδοῦλα...

III

Μισὴ κολλοῦρα, τρία κόκκινα αὐγά κι' ἓνα
κομμάτι ψητό κρέας.
Νὰ τί ἔφερ' ὁ Πατέρας ἀπ' τὸ συσσῆτιο, τὸ

μεσημέρι. Κάθονται στὸ βρώμικο τραπέζι, πατέρας μάνα καὶ τέσσε-
ρα παιδιά, με τὴν καρδιά σφιγμένη κι' ἓναν κόμπον ἄλυωτο στὸ λαιμό.
Μόνον τὸ μικρότερο παιδί — ἑπτὰ χρονῶ — τρώει τὰ δυὸ αὐγά, τὸνα
πίσω ἀπ' τ' ἄλλο, με λαίμαργες κινήσεις καὶ τώρα κιαλάρει καὶ τὸ
τρίτο.

Οἱ ἄλλοι κάτι τσιμπᾶνε. Κατεβάζουν με κόπο τὶς μπουκιές. Εἶναι
τόσο λίγο τὸ φαί, ποὺ στὸ τέλος περισσεύει κι' ὅλας...

"Η Μάνα στενάζει ἀθόρυβα. Σκέπτεται τὸ ρημαγμένο νοικοκυριό
της, στὶς περασμένες χρονιές. Φτώχεια ἦτανε πάντα, μὰ ὄχι ἔτσι...

— "Οχι κι' ἔτσι θέ μου πιά, ὄχι κι' ἔτσι... Μουρμουρίζει κι' ὁ πα-
τέρας σὰ συνέχεια.

Τὰ παιδιά βγαίνουν νὰ σεργιανίσουνε λίγο στὸ δρόμο.

Καὶ τ' ἀντρώγιο μένει μέσ' τὴν ἀνῆλια καμαρούλα ποὺ μυρίζει μού-
χλα καὶ κλεισούρα, νὰ κλάψῃ τὴ μοῖρα του... Πάλι καλὰ ποῦναι δυὸ...
Μὰ τάχα ποῦ τὸ ἔχει κανεῖς; "Αν ἦταν ὁ καθένας μονάχος ἴσως νὰ
πῆγαιναν τὰ πράγματα καλλίτερα. Οἱ ἔννοιες, οἱ σκοτοῦρες, ἡ φτώχεια,
σκοτώνουνε λιγώτερο σὰν εἶναι κανένας μονάχος...

IV

"Η Ἰνώ στενάζει ὅσο πιὸ κρυφὰ μπορεῖ ἀπ' τὸν ἄντρα της. "Εκείνος
μένει ὑμῖλητος, με τὰ μάτια στηλωμένα στὸ ταβάνι, καθὼς εἶναι ἑα-
πλωμένος με τὰ ροῦχα στὸ κρεβάτι. "Εκείνη τοιμάζει τὸ τσάι: Λίγα
παξιμαδάκια ποῦμειναν ἀπὸ χτές, κι' ἓνα κομμάτι φρέσκο βούτυρο
συνωδεύουν τὰ φλυτζάνια στὸ μικρὸ δισκάκι, ποῦ ἔρχεται καὶ τ' ἀκούμ-
πάει σ' ἓνα τραπέζακι, δίπλα στὸ κρεβάτι.

Αὐτὸς καπνίζει τὸ προτελευταῖο τσιγάρο του. Συλλογίζεται... "Άλλες
χρονιές ἦταν μόνος, ἐλεύθερος, χωρὶς στεναχώριες κι' ἀγωνίες. Καὶ
ποτέ δὲν τούλειψαν τὰ λεφτά. Μάλιστα τέτοιες μέρες... Πάντα
ἦταν κάπου καλεσμένος, σ' ἐξοχή, μ' εὐθυμὴν παρέα, πνιγμένος στὸ
γέλιο καὶ στὴ χαρὰ. Τὶ ἀτυχία κι' αὐτὸς ὁ γάμος...

"Η Ἰνώ πίνει σιγὰ-σιγὰ τὸ τσάι της. "Αθελά της θυμᾶται τὰ πε-
ρασμένα. "Ηταν ἀμέριμνη, ξέγνοιαστη πεταλούδιττα, γεμάτη ἀπὸ
ἀγνοια γιὰ τὴ ζωὴ, πλημμυρισμένη ἀπὸ τρελλὰ ὄνειρα καὶ γλυκεῖς
ἐλπίδες. Εἶχε τὴν παρέα της στὸ Ὠδεῖο, τ' ἄθωα φλέρτ ποὺ τῆς στο-
λιζαν τίς ὥρες, τὰ φιλικὰ της σπῆτια, καὶ τὸ δικό της τὸ θερμὸ, τὸ
στοργικὸ σπῆτικ, με τὰ χάρδια τῆς μητέρας καὶ τῶν ἀδερφιδῶν. Τώρα τὰ
θυμᾶται με πόνο. Αἰσθάνεται τὴ μικρὴ της καρδούλα νὰ σπαράξῃ μέ-
σα στὸ ἄδειο κουτὶ τοῦ στήθους της, ἄδειο ὅσο κι' ἡ ζωὴ της, ὅσο κι'
ὅλο της τὸ εἶναι... Τὶ ἀτυχία κι' αὐτὸς ὁ γάμος... Στενάζει πάλι βα-
θεία, μὰ φοβισμένα. Κρυφὰ ἀπὸ κείνον. Γιατὶ νὰ τὸν κἀνὴ νὰ λυπηθῇ;
Μήπως τάχα φταίει κι' αὐτός;

Σηκώνεται καὶ βάζει τὸ καπέλλο του.

— Ποῦ πᾶς;

— Ἐξω. Νὰ πάρω λίγο ἀέρα...

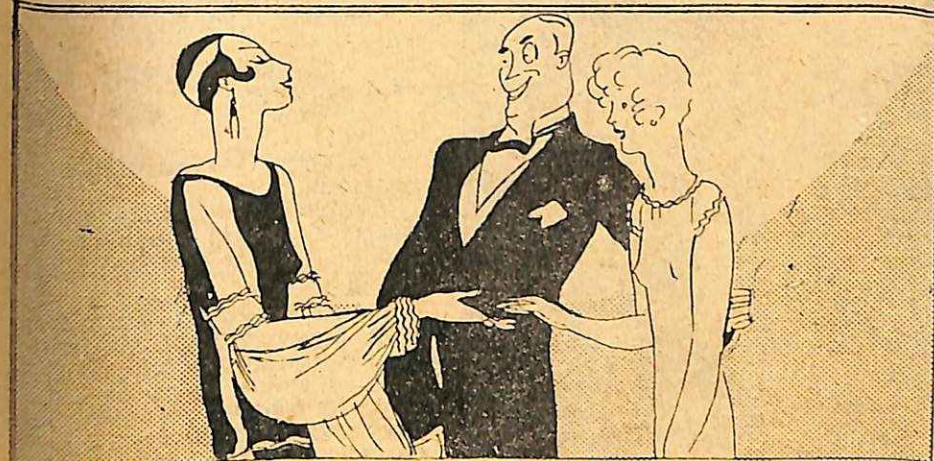
— Νᾶρθω κι' ἐγὼ μαζί;

— (Θυμωμένα) Νὰ πᾶμε ποῦ; χωρὶς πένταρα!

— Ἔτσι... Λίγο περίπτο... Προτιμᾶς νὰ μ' ἀφήσης μόνη;

Πετάει τὸ καπέλλο του με νῦρα στὸ κρεβάτι.

ΑΦΟΡΕΤΙΚΩΝ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΛΑΜΠΡΟΝ, ΕΥΦΡΑΝΟΗΤΕ...

— Δὲν τῶξερα πὼς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα οὔτε ν' ἀναπνεύσω ἄερα.
"Αρχίζει ἡ γκρίνια. (Μήπως ἤθελε καὶ πολὺ;) "Αλλάζουνε πικρὰ λόγια,
ποὺ γλυστρᾶνε μεσ' ἀπ' τὰ δόντια σὰ φαρμακερὲς βελόνες, ἀσυλλόγι-
στα μ' ἀποτελεσματικά. "Εκείνη αἰσθάνεται τὰ δάκρυα ν' ἀνεβαίνουν
στὰ μάτια της με ὀρμή. Πέφτει με τὰ μοῦτρα στὸ μαξιλάρι καὶ κλαίει.
"Εκείνος νοιώθει τὴ λύπη νὰ τοῦ δαμάξῃ τὰ νεῦρα. Βλέπει τὸ κορ-
μάκι της νὰ τραντάζεται ἐλαφρὰ ἀπ' τοὺς λυγμούς καὶ τοῦ φαίνεται
πὼς κάτι τραντάζεται μέσα του ἔτσι. Σκύβει καὶ πέρνει τὸ κεφαλάκι
τῆς στὰ χέρια του. Τῆς φιλεῖ τὰ βρεμμένα μάτια. Τὰ φιλεῖ πολλὲς φο-
ρὲς καὶ γρήγορα, με πάθος, με λαχτάρα κι' αὐτὸ τὸν ξαλαφρώνει, τὸν
ἀνακουφίζει...

"Ηρεμία.

"Αν δὲν ἔμενε καὶ χωρὶς δουλειά... Μὰ δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζωνται.
Κάτι θὰ τύχῃ. Καὶ τότε πάλι ὅλα θὰ φιάξουν. Καὶ θάρθῃ τὸ Πάσχα
χαρούμενο, γελαστό, ὅπως γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους... Ναί, ναί... Δὲν
πρέπει ν' ἀπελπίζωνται.

— "Ελα νὰ σὲ φιλήσω.

Σκουπίζει τὰ ματάκια της καὶ τὸν ἀγκαλιάζει τρυφερά. "Εκείνος τὴ
φιλεῖ γεμάτος μετάνοια κι' ἀγάπη. Τώρα βλέπει πόσο ἀδυνάτισε...
Πόσο εἶναι τὸ προσωπάκι της ὥχρο...

Οἱ καμπάνες τῆς Ἐκκλησίας καλοῦνε τοὺς πιστοὺς στὴν «Ἀγάπη»...

V

"Η Ναντίνα θὰ περάσῃ ἀπόψε τὴ βραδυὰ της στὴν κ. Καπάλη. "Εκλε-
κτὸς κύκλος, ὁμορφα σαλόνια, ἀφθονο ποιό, πολὺ κέφι, μπρίο, θόρυ-
βος, χορός. Αὐτὴ τάχα δὲν εἶναι ἡ εὐτυχία;
"Ο φίλος της ἔρχεται, σὰν πάντα, στὴν ὥρα του, πολὺ «ἐγκζάκτ». "Η
Ναντίνα εἶναι ἔτοιμη. Βάζει λίγο ροῦζ καὶ:

— Πᾶμε!

Οἱ ὥρες κυλοῦν εὐθυμὰ στῆς κ. Καπάλη.

Τρεῖς μετὰ τὰ μεσάνυχτα. "Η Ναντίνα ζαλισμένη ἡδονικὰ ἀπ' τὸ
ποιό κι' ἀπ' τὸ χορὸ, μπαίνει στὸ ταξὶ με τὸ φίλο της. Γυρίζουν στὸ
σπῆτι. "Εκείνος φαίνεται στενοχωρημένος, νευρικός.

— Τὶ ἔχεις;

Δὲν τῆς ἀπαντᾷ. Κάνει νὰ τὸν φιλήσῃ καὶ τὴ σπρώχνει ἐλαφρὰ, εὐ-
γενικά, με προσποιημένη τρυφερότητα. "Η Ναντίνα αἰσθάνεται ὅλη της
τὴν ἐρωτικὴ διάθεση, ποὺ τῆς τὴν ἐξύπνησε ἡ σάμπάνια, νὰ ὑποχωρῇ
σιγὰ σιγὰ σὲ μίαν ἀπρόσκλητη μελαγχολία.

Σὲ λίγο:

— Ναντίνα... Ἐέρεις... Εἰμ' ἓνας παληάνθρωπος.

Κατάπληξη.

— Γιατί;

Μασσάει τὰ λόγια του. Κάνει κινήσεις στενοχωρημένες, σπασμο-
δικές. "Αρχίζει νὰ μιλῇ με σοφίσματα, δανεῖζεται θεωρίες, γίνεται
λίγο ποιητὴς καὶ ἀγωνίζεται νὰ φιλοσοφήσῃ. Πετυχαίνει νὰ πῇ μόνο
κουταμάρες. "Η Ναντίνα ἀπορῇ. Τὸν βιάζει με τὰ ἐρωτηματικά της μά-
τια, σὰν κάτι νὰ διαισθάνεται. Στὸ τέλος ἐκείνος πέρνει τὴ μεγάλη

ἀπόφαση. Σήμερα τ' ἀπόγευμα ἀρραβωνιά-
στηκε. Ναί, με μιά... μιά ἀσκημογυναίκα ποῦχε
ὅμως μεγάλη περιουσία. Δὲν ἔχει πὼς νὰ τῆς
δικαιολογηθῇ. Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸ του τα-
πεινωμένο Μάηταν χρεωμένος. Ναί, ὡς τόλαιμό.
Δὲν τῆς τῶχε πῇ ποτέ. Γιατὶ νὰ τῆς τῶλεγε;
Μὰ τώρα, φυσικὰ, πρέπει νὰ χωρῖσουν γιὰ λίγο.
"Υστερὰ πάλι, ἅμα γίνῃ ὁ γάμος, θὰ μποροῦν,
ἂν θέλῃ, νὰ ξαναρχίσουν.

"Η Ναντίνα αἰσθάνεται ἀηδία. "Ο ἄνθρωπος
αὐτὸς ποὺ στέκει μπροστὰ της εἶναι ἓνας τι-
ποτένιος. Κι' αὐτὴ βασίστηκε σ' αὐτόν, καὶ πί-
στεψε, καὶ τοῦδωσε ὅλη της τὴ ζωὴ. "Οχτὼ χρό-
νια ὁλόκληρα. Τὰ ὀχτὼ καλλίτερα χρόνια της,
τὰ νειότα, μιά ζωὴ! "Εργαζότανε πρὶν, ἓνα κο-
ρίτσι κι' αὐτὴ σὰν τ' ἄλλα, με ὄνειρα, με καρ-
διά ἐλεύθερη, με τὸ αὐριό ἀνοιχτὸ μπροστὰ της.
Μπῆκε μεσ' τὴ ζωὴ της, τῆς τὴν ἄλλαξε, τὴ γέ-
μισε καὶ ἐς συνήθειες, τῆς δημιούργησε δυσανά-
λογες ἀνάγκες, γιὰ νὰ φύγῃ μιά νύχτα, ὅπως ἤρ-
θε. Μὲ ἓνα τυπικὸ «παρντόν» σὰ νὰ τῆς πάτησε
τὴν οὐρὰ τῆς τουαλέττας. Μένει ἐκεῖ, μπροστὰ
στον καθρέφτη, μαρμαρωμένη, ἀκίνητη, μισόγυ-
μνη, προκλητικὴ καὶ συντετριμμένη.

— Μὴν ἀνησυχῆς. Δὲ θὰ σ' ἀφήσω ἔτσι... Δὲν
εἰμ' ἐγὼ κανένας παληάνθρωπος τῆς λείδειλά.

— Πᾶψε! Μὴ θέλῃς νὰ χαλάσῃς καὶ τὸ τε-
λευταῖο. Εἰσαι ἓνας παληάνθρωπος. Τὸ εἶπες
μόνος σου πρὶν! "Άσε με τοῦλάχιστο μ' αὐτὴ
σου τὴν ἀνάμνηση γιὰ τελευταῖα.

Πέρνει τὸ καπέλλο του ἀπὸ τὸ κρεβάτι καὶ
δίνοντάς του τὸ: "Ορίστε, Εἰς' ἐλεύθερος.

— Αὐριό θὰ σοὺ στελῶ...

— Δὲ θέλω τίποτε.

— "Ὅπως θέλεις. Καληνύχτα. Βρίσκει ἔξυπνο
νὰ κἀνὴ τὸ θυμωμένο. Καὶ φεύγει σὰν κλέφτης.

"Η Ναντίνα μένει ἀκόμα μπροστὰ στὸν καθρέ-
φτη, ἀκίνητη, μισόγυμνη, καὶ συντετριμμένη...
Οὐτ' ἓνα δάκρυ... VI

"Η "Ελένη ζῇ καλὰ. Πολὺ καλὰ. Παντρεμένη
μὲ ἓναν πλούσιον ἐξηνταπεντάρη τραπεζίτη τάχει
ὅλα. Εἶναι «ἐκείνη» ποὺ ζηλεύουν τὴν τύχη της
ὅλες της οἱ φιλενάδες, οἱ παλιὲς φτωχὲς φιλε-
νάδες. "Ο ἄντρας της τῆς ἔφερε σήμερα — γιὰ
πρῶτη φορά σήμερα — τὴν κορούλα του, ποὺ βγῆ-
κε ἀπ' τὸ σχολεῖο γιὰ νὰ κἀνὴ Πάσχα μαζί τους.
"Αν ἦταν ἓνα μικρὸ κοριτσάκι, θὰ κύτταζε με πε-
ριέργεια, κι' ἴσως καὶ με συμπάθεια τὴν «και-
νούρια μαμὰ». Μὰ ἡ Λόλα εἶναι δεκαεπτὰ χρο-
νῶν. Καὶ τὴν κύτταζε μ' ἓνα εὐγενικὸ μῖσος. Πό-
σο τῆς ἔκανε κακὸ αὐτὸ τῆς "Ελένης. Αἰσθάνε-
ται ἄσχημα τὸν ἑαυτὸ της. Μόλις ἀγγίζει τὰ
πιάτα. Γιατὶ νὰ χαλάσῃ ἔτσι τὴ ζωὴ της; Μή-
πως τάχα ἦταν ἀπαραίτητο, νάχη βίλλες κι' αὐ-
τοκίνητο; Μήπως δὲ θᾶταν εὐτυχισμένη στὴν
ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της; Θὰ δούλεβαν κι'
οἱ δυὸ καὶ θὰ ζοῦσαν. "Ὅπως τῆς τῶχε πῇ καὶ
μόνος του, τὸν καιρὸ ποῦ τὰ δάκρυα ἔτρεχαν
ἀκράτητα ἀπ' τὰ μάτια του καὶ τῆς ἔβρεχαν τὰ
δάχτυλα... "Ηταν τὰ πιὸ πολὺτιμα μπριγιάντια.

Μὰ δὲν τῶξερε τότε πὼς ἦταν τόσο ἀκριβὰ!
Θυμᾶται τὸ περσινὸ Πάσχα... Εἶχαν πᾶει μαζί
στὴν ἐξοχή... "Ολα γελοῖα, ὅλα ἦσαν ὁμορφα.

— Μὰ τί ἔχεις; Δὲν τῶς;

— "Οχι... Πῶς... Δὲν ἔχω τίποτα...

Κυττάζει τὸν ἄντρα της. Καὶ σήμερα τῆς φαί-
νεται πιὸ γέρος, πιὸ ἄσκημος, πιὸ ἀντιπαθητικὸς.
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

185

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—Χτές το βράδυ, έκαμα μιὰ γνωριμία. Πήγα ως τὸ σπιτάκι τοῦ θυρωροῦ τοῦ "Ἀστον". Ἀφοῦ βεβαιώθηκα πὼς δὲ μὲ παρακολουθοῦσε κανένας, πήδησα τὸ φράχτη καὶ πλησίασα στὸ θυρωρεῖο. Περίμενα δέκα λεπτά χωμένος πίσω ἀπὸ τοὺς θάμνους.

Ξαφνικά φτάνει ποῖος; μάντεψε. Ὁ φίλος ποὺ εἶχε τὸν ἕνα ὄμο ψηλότερο ἀπὸ τὸν ἄλλον.

—Δὲν καταλαβαίνω.

Μὰ γιὰ θυμῆσου· ὁ τύπος ποὺ δηλητηρίασε τὴν μύρα τοῦ μέτρ ντ' ὅτελ σου. Τοῦλάχιστο ἔτσι μοῦ τὸν εἶχες περιγράψει. Ἐφθασε κρυφά-κρυφά, σὰν κακοποιὸς καὶ κάθισε στὸ κιγκλιδώμα ἀκριβῶς μπρυστὰ στὸ θάμνο ποὺ μ' ἔκρυβε. Κατάλαβα πὼς περίμενε κάποιον. Σὲ λίγο πραγματικά κατάφθαε ὁ ἐξαδελφός σου φαντάζομαι, ἂν κρίνω ἀπὸ τὴν περιγραφή ποὺ μοῦ ἔχεις κάνει.

—Ἀλήθεια, ὁ Μαυρίκιος βγήκε ὕστερα ἀπὸ τὸ φαί ν' ἀναπνεύσει λίγο καθαρὸ ἀέρα. Εἶχε λέει νὰ πῇ κάτι στὸ θυροφύλακά του.

Εἶπε τὴν ἀλήθεια. Συναντήθηκαν καὶ φλυάρησαν μαζί εἴκοσι λεπτά περίπου. Καὶ σὺ ἤσουν τὸ θέμα τῆς κουβέντας των.

—Εἶχε κάποιο ἐνδιαφέρον ἡ συζήτησή των;

—Ὁ, ναί, ἂν κρίνω ἀπὸ τὰ λίγα λόγια ποὺ ἔφθασαν στ' αὐτιά μου. Ἦταν στὰ δέκα. Μιλοῦσαν γιὰ σένα καὶ κάποιο γεφύρι, ἂν ἄκουσα καλά.

Κούνησα τὸ κεφάλι.

—Θάχαμε ἕνα δυστύχημα κυνηγιοῦ σήμερα τὸ ἀπόγεμα, καθὼς καταλαβαίνω

—Ἔτσι νομίζω καὶ γώ. Πάντως φαίνονταν

κατευχαριστημένοι ἀπὸ τὸ σχέδιό τους. Τοὺς ἄκουσα ἀκόμα νὰ μιλοῦν καὶ γιὰ τὸ κορίτσι μὲ τὸ ὄπλο—πὼς τὴν λένε—τὴν Μέρσια.

—Τὴν Μέρσια; ἐπανελάβα. Καί τι ἔλεγαν;

—Ὁ Μπίλλυ μεϊδίασε μ' ἕνα τρόπο ποὺ μ' ἐξαγρίωσε.

—Ὁ, χαίρομαι ποὺ παρακολούθησες μὲ τόσο ἐνδιαφέρον τὴν ἀφήγησή μου, Ἰάκωβε.

Ἐπειτα σταμάτησε, ἔβγαλε τὴν πίπα του ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ ἔρριξε τὴ στάχτη χάμω.

—Μπίλλυ, εἶπα πρόσθεσε. Θὰ τὸ πληρώσης ἀκριβὰ. Ἐξακολούθησε.

—Δὲν μπόρεσα ν' ἀκούσω παρὰ τὸ νόμά της. Ἐκεῖνος μὲ τὸ χαμηλὸ ὄμο, τὸ ἐπανελάβε τοῦλάχιστο τέσσερες φορές. Φαίνονταν δυσανεσθημένος ἀπὸ κάποια τῆς ἐνέργεια. Καὶ ὁ ἐξαδελφός σου φαίνονταν νὰ τὸν ἐρεθίζη ἐναντίον της.

Μιὰ ξαφνικὴ ἀνησυχία μὲ κυρίευσε. Ἀναλογιζόμενα τοὺς κινδύνους ποὺ διέτρεχε ἂν κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀθλοῦς εἶχε ὑποψιασθῇ πὼς μὲ εἶχε εἰδοποιήσῃ νὰ φυλάγωμαι ἀπὸ τὸν Φένρνιβαλ.

Ὁ Μπίλλυ διάβασε φαίνεται τὴ σκέψη μου, γιατί πρόσθεσε.

—Νομίζω πὼς δὲ διατρέχει κανένα ἄμεσο κίνδυνο πρὸς τὸ πα-

ΚΟΡΟΝΑ

ΤΟΥ VICTOR

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ

ρὸν, τοῦλάχιστο "Ὀλη ἡ συμμορία εἶναι ἀπασχολημένη μαζί σου. Ἀλλὰ δὲ σοῦ εἶπα καὶ τὸ σπουδαιότερο: ἀνακάλυψα τὸ κρησφύγετό τους.

Φούσκωσε τὸ στήθος καὶ μὲ κύτταξε μὲ περηφάνεια.

—Διάβολε! εἶσαι θαυματούργος Μπίλλυ. Πὼς τὰ κατάρφες;

—Μόλις τέλειωσε ἡ συζήτησις, ἄφησα τὸν ἐξαδελφόν σου ν' ἀπουακρυνθῇ, τὸν ἄλλον νὰ φθῇ στὸ κεντρικὸ δρόμο, κι' ἔπειτα βγήκα ἀπὸ τὴν κρύπτη μου καὶ τὸν πήρα ἀπὸ πίσω. Γύρισε κατ' εὐθείαν στὸ Γουίνφορντ καὶ κατευθύνθηκε σ' ἕνα καφενεῖο ποὺ βρίσκεται λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ πανδοχεῖο ποὺ μένω. Μπήκα καὶ γώ μέσα. Ἐπινε μὲ τὴν ἡσυχία του ἕνα ποτήρι καθαρό-κονιά;

—Τοῦ μιλῆσει;

—Ὁχι. Ὁ καφετζῆς, ἕνας ἡλίθιος, φαίνονταν νὰ τὸν γνωρίζῃ. Μόλις ἔφυγε τὸν ρώτησα ποῖος ἦ'αν. Ὁ, ἀπάντησε, ὁ κύριος εἶναι Ἰταλός. Ὁ κύριος Μαρέτι. Ἐχει νοικιάσει τὸν «Πρίνο», τὸ σπίτι τοῦ στρατηγοῦ Πάτον. Μετακόμισε χτές. Θὰ μείνῃ κάμποσον καιρὸ φαίνεται. Ὁ, εἶναι ἕνας πάρα πολὺ ὅπως πρέπει κύριος.

—Ὁ καθένας εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἔχῃ τὴ γνώμη ποὺ τοῦ ἀρέσει. Δὲ φαντάζομαι ὁ Μίλφορντ νὰ εἶχε τὴν ἴδια μὲ τὸν καφετζῆ. Ὁ καφετζῆς δὲ σταματοῦσε τοὺς ἐπαίνους. Φαίνεται πὼς ὁ ἀδελφός του εἶναι, κηπουρός στὸν «Πρίνο» καὶ γι' αὐτὸ τοὺς γνωρίζει τόσο καλά ὅλους. Οἱ ἔνοικοι ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὸν κύριο Μαρέτι, μιὰ κυρία ποὺ τὴν παρουσιάζει ὡς γυναικα του καὶ κάποιον ἄλλον ποὺ ἔφθισε σήμερα. Τὸν ρώτησα ἂν ὁ τελευταῖος εἶχε τὴ μύτη σπασμένη, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ ἕνα τέτοιο πράγμα. Ὡστε ἀποκλείεται νὰ εἶναι ὁ Φένρνιβαλ.

—Θάναί δὲχως ἄλλο ἐκεῖνος ποὺ μοῦ ἐπέτρεψε προχθὲς στὸ δρόμο καὶ μὲ πλήγωσε στὸν ὄμο. Τὴν ὥρα αὐτὴ οἰκογενειακὴ συγκέντρωση. Ποῦ εἶναι ὁ «Πρίνος»;

ΠΕΡΙΛΗΨΗ.—Ὁ "Ἰάκωβος Μπύρτον συναντᾷ μ' ἕνα παλιὸ τοῦ φίλου, τυχοδιώκτη καὶ αὐτόν, τὸν Μπίλλυ Λόγκαν, ποὺ τοῦ κάνει τὸ τραπέζι. Πηγαίνοντας στὸ σπίτι του συναντᾷ τὸν Νορθκόουτ, ὁ ὁποῖος τὸν πέρνει μὲ ταξὶ σ' ἕνα κέντρο. Ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ τὸν Μπύρτον ἀντὶ δέκα χιλιάδων λιγῶν ν' ἀλλάξουν ταυτότητες καὶ νὰ ὑποδυθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Νορθκόουτ, ἀφοῦ ἐμοιάζαν καταπληκτικά. Ὁ Μπύρτον μ' ὄλο ποὺ τοῦ εἶπε πὼς διατρέχει τὸν κίνδυνο νὰ σκοτωθῇ, δέχτηκε τὴ συμφωνία κι' ἐγκαταστάθηκε στὸ μέγαρο τοῦ Νορθκόουτ. Μιὰ στιγμὴ ὅμως, εἶδε τυχαία σ' ἕνα καθρεφτάκι μιὰ νέα ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν πυροβολήσῃ. Ἐσκυψε ἐξαίφνης καὶ ἀπέφυγε τὸν τραυματισμό. Ἀγῶνιζε τὴ νέα κι' ἔμαθε ὅτι ἡθελε νὰ τὸν σκοτώσῃ γιατί εἶχε διατάξει τὸν τουφεκισμό τοῦ πατέρα της. Τὸ ἄλλο πρωὶ εὐρῆθη ἄρρωστος ἀπὸ δηλητηρίαση ὁ μαίτρ ντ' ὅτελ του. Εἶπε νὰ εἰδοποιήσουν τὸν γιατρό κι' ἔτρεξε νὰ δεχθῇ τὸν ἐξαδελφόν του Φένρνιβαλ. Κατόπιν βγήκαν μαζί καὶ πήγαν στὸ μεσίτη Σίγκραβ, νὰ ζητήσουν ἕνα μαίτρ ντ' ὅτελ, γιατί ὁ Μίλφορντ ἔπρεπε νὰ μείνῃ στὸ κρεββάτι 8 ἡμέρες. Μετὰ τὸ μεσίτη χώρισαν κι' ὁ Φένρνιβαλ Νορθκόουτ, πῆγε σ' ἕνα ἐνοδοχεῖο νὰ φάῃ. Τὴ νύχτα ἐδέχθη ἐπίθεση ἀπ' τὸ νέο μαίτρ ντ' ὅτελ, ἀλλὰ ἐγλύτωσε ἀφοῦ τὸν ἐτραυματίσσε. Τὸ πρωὶ ὁ Μίλφορντ τοῦ περιέγραψε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ὑπέθετε ὅτι τὸν δηλητηρίασε καὶ τοῦ ἀνέφερε ὅτι εἰδοποίησε τὸ σωφὲρ του νὰ ῥθῃ νὰ τὸν πάρῃ νὰ τὸν πᾶν στὸ χορὸ τοῦ Σαγκάι. Στὸ χορὸ αὐτὸ εἶδε τὸν ὑπονογὸ λόρδο Λάμερσφιλντ, στὸν ὁποῖο ὑπεσχέθη νὰ δώσῃ

BRIDGES

ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

παράταξη ἐξωφλήσεως τῆς ὁφείλεις του. Στὴ διάρκεια τοῦ χοροῦ, ὁ Σαγκάι ἀπεπειράθη νὰ βιάσῃ τὴ Μέρσια Σολάνο, ἀλλ' ὁ Νορθκόουτ τὴν ἔσωσε. Ὄταν ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ ἡ νέα ἀπ' τὸ χορὸ, ὁ συνοδὸς τῆς Τρέγκλατορ πρόσβαλε τὸν Μπύρτον, ἀλλ' αὐτὸς, σεβόμενος τὴν ὑπόσχεση ποὺ εἶχε δώσει στὸ Νορθκόουτ ποὺ εἶχε δώσει ἀπαθῆς.

Μετὰ τὴν σκηνὴ μὲ τὸν Τρέγκλατορ, ὁ Μπύρτον εἶχε μιὰ ἄσχημη σκηνὴ καὶ μὲ τὸ Σαγκάι γιὰ τὸ ζήτημα τῆς Μέρσια Σολάνο, ἀλλὰ δὲν ἐξώθησε τὰ πράγματα λόγω τῆς ὑποσχέσεώς του νὰ ὑποδυθῇ καλὰ τὸ ὄνομα τοῦ ὁ Νορθκόουτ.

Μετ' αὐτὸ ἀνεχώρησε γιὰ τὸ σπίτι του, καὶ ὅταν ἔφθασε σ' αὐτὸ τοῦ ἐπετέθη ἕνας ἄγνωστος. Εἰς βοήθειά του ἔτρεξε ὁ φίλος του, ὁ Μπίλλυ Λόγκαν, ποὺ εἶχε φθάσει καὶ τὸν περιέμενε. Ὁ ἄγνωστος εἶχε πληγώσει τὸν Μπύρτον καὶ ὁ Μπίλλυ τοῦ ἐπεριποιήθη τὴν πληγή.

Τὴν ἐπομένη ἔφυγαν γιὰ τὸν χορὸ τοῦ Φένρνιβαλ καὶ πρὶν πᾶν ἐστάθμισαν στὸ Πανδοχεῖο «Ἀροτρο» ὅπου νοίκιασαν ἕνα δωμάτιο νὰ μείνῃ ὁ Μπίλλυ. Ὑστερα, ἀφοῦ ὥρισαν ραντεβὸ γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Νορθκόουτ πῆγε στὸν πύργο τοῦ Φένρνιβαλ ὅπου ἦσαν κι' ἄλλοι ἐγκαλεσμένοι. Δελτηνσαν, καὶ ὁ Νορθκόουτ ἀπεσύρθη ἔπειτα γιὰ ὑπνο.

Ἐξάφνα τὸν ἐπεσκέφθη ἡ ὡραία λαίδη Μάραντελ, ἀλλ' ὁ Νορθκόουτ δὲν ἱκανοποίησε τοὺς ἐρωτικούς της πόθους πρᾶγμα ποὺ τὴν πείσμωνε. Τὸ ἀπόγεμα πῆγε καὶ συνήντησε τὸν Μπίλλυ, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶπε ὅτι ἔκανε ἀστυνομικὲς ἐπιτυχίες καὶ τοῦ τῆς διηγείται.

δὲν εἶναι λόγος νὰ χολοσκάνουμε. Τὰ μάτια σου τέσσερα ἀπόψε. Καὶ στὸ παραμικρὸ ὑποπτο σημεῖο, φώναξέ μου.

Ἐπιστρέφοντας στὸν πύργο, βόηκα τὸν Μαυρίκιο καὶ τὸν Γιόρκ, στὴν ταρατσα, μπρὸς στὴν εἴσοδο.

—Ὁ, ἔκαμα ὁ τελευταῖος. Μὰς βάλατε κάτω. Ἐγὼ νόμιζα πὼς ἤμουνα ὁ πιὸ πρωϊνός ἀπ' ὅλους.

—Ἡ μέρα ἦταν τόσο ὠραία, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ μείνω στὸ κρεββάτι. Πῆγα κι' ἔκαμα ἕνα γυρο στὸ δάσος.

Δὲν ξέρω ἂν ὁ Μαυρίκιος ὑποψιάστηκε τίποτα, πάντως διετήρησε ὅλη του τὴν ψυχραιμία.

—Εἶσαι ἐκείνητος Στούαρτ, εἶπε. Ἀλλὰ πᾶμε νὰ προνευματίσωμε. Κτύπησε τὸ κουδούνι.

Ὁ Μπίλλυ ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὴν ἄκρη τοῦ δρόμου.

—Ἐδὼ κοντὰ. Ἀριστερά. Ἐνα μικρὸ ἄσπρο σπιτάκι. Θὰ ἐρευνήσω τὰ περίχωρα ἀπόψε.

Σιῶπῃσε λίγο καὶ ἔπειτα πρόσθεσε.

—Ἰάκωβε πὼς νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μὲ ταραττῇ λίγο αὐτὴ ἡ ἱστορία τοῦ κυνηγιοῦ.

—Καὶ μένα; ἀπάντησα μ' ὀλη μου τὴν εὐλικρίνεια.

—Μὴν πᾶς. Βρῆς κάποια δι-κασιλογία.

Σήκωσα τοὺς ὄμους.

—Σὲ τί θὰ χρησιμοῦση; Οἱ διῶκτες μου θὰ σοφισθοῦν τίποτ' ἄλλο. Σήμερα τοῦλάχιστο εἶμαι προετοιμασμένος. Ξέρω τί μὲ περιμένει.

Ἐχεῖς δίκιο σ' αὐτό. Ἀκουσε, ἔνω μιὰ ἰδέα. Τὴν ὥρα ποὺ θὰ κυνηγᾷτε, θὰ νοικιάσω μιὰ βάρκα καὶ θὰ τριγυρνῶ στὴ λίμνη, κοντὰ στὸ γεφύρι ποὺ γι' αὐτὸ μιλοῦσιν ὁ ἐξαδελφός σου μὲ τὸν ἀκόλουθό του. Τὶ λὲς καὶ σὺ. Ἴσως μπορέσω κάπως νὰ σοῦ φανῶ χρήσιμος.

—Σοφὴ ἰδέα, Μπίλλυ. Κύτταξε τὸ ρολόι μου.

—Πρέπει νὰ πηγαίνω. Ἡ ὥρα εἶναι ἐννῆα. Ὁ θύρῳ κά-ποιο τρόπο νὰ σὲ εἰδοποιήσω ποῖα ὥρα θὰ συναντηθοῦμε αὐριο, στὴν περιπλοκή ποὺ δὲ θὰ ἰδωθοῦμε σήμερα τὸ ἀπόγευμα. Τὸ κυνήγι ἀρχίζει στίς πέντε.

—Καλὰ. Κύτταξε νὰ εἶσαι προσεκτικός. Ἀλήθεια, εἶχες τίποτα εἰδήσεις ἀπὸ τὸν Μίλφορντ;

—Ὁχι. Ἡ μαγεῖρισα ποὺ πρόκειται νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ ἂν εἶχε τίποτα νεώτερο, δὲν ἔγραψε. Δὲν καταλαβαίνω τίποτα.

—Ὅτε γώ. Εἶναι ὅμως φανερό, πὼς αὐτὰ τὰ παληοτά-μαρα τὸν ἄρπαξαν. Ἴσως νὰ ἦταν περισσότερο ἀνακατα-μένος στίς δουλειές τοῦ Νορθκόουτ ἀπ' ὅ, τι ξέρομε. Ἀλλὰ

δὲν εἶναι λόγος νὰ χολοσκάνουμε. Τὰ μάτια σου τέσσερα ἀπόψε. Καὶ στὸ παραμικρὸ ὑποπτο σημεῖο, φώναξέ μου.

Ἐπιστρέφοντας στὸν πύργο, βόηκα τὸν Μαυρίκιο καὶ τὸν Γιόρκ, στὴν ταρατσα, μπρὸς στὴν εἴσοδο.

—Ὁ, ἔκαμα ὁ τελευταῖος. Μὰς βάλατε κάτω. Ἐγὼ νόμιζα πὼς ἤμουνα ὁ πιὸ πρωϊνός ἀπ' ὅλους.

—Ἡ μέρα ἦταν τόσο ὠραία, ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ μείνω στὸ κρεββάτι. Πῆγα κι' ἔκαμα ἕνα γυρο στὸ δάσος.

Δὲν ξέρω ἂν ὁ Μαυρίκιος ὑποψιάστηκε τίποτα, πάντως διετήρησε ὅλη του τὴν ψυχραιμία.

—Εἶσαι ἐκείνητος Στούαρτ, εἶπε. Ἀλλὰ πᾶμε νὰ προνευματίσωμε. Κτύπησε τὸ κουδούνι.

Μπήκαμε στὴν τρα-πεζαρία ὅπου ἡ θεία Μαίρη ἐτοίμαζε τὸ τσάι. Μόλις τοποθε-τηθήκαμε στίς θέσεις μας ἡ Μίς Γιόρκ καὶ ἡ λαίδη Μάραντελ, ἔκαμαν μαζί τὴν εἰ-σοδό τους.

Θύμασα τὴ δύναμη αὐτῆς τῆς γυναίκας. Οἱ τρόποι της, ὄχι μόνο δὲν ἔδειχναν καυιὰ ἀμνηχανία, ἀλλὰ φαίνονταν καὶ ὁ πιὸ ἀμέριμνος ἀνθρώπος τῆς συντροφιάς.

—Θεέ μου, εἶπε, τί δοσστήριοι ποὺ εἰστε ὅλοι σας. Καὶ ὁ κύριος Νορθκόουτ ἀκόμα. Καὶ γὼ ποὺ νόμιζα πὼς ἔπερνε τὸ πρόγευμά του πάντα στὸ κρεββάτι;

Λένε πὼς τὸ πρωῒνὸ ποὺλὶ πιάνει τὸ σκουλήκι. Ἀλλὰ ἐγὼ πέτυχα κάτι καλύτερο.

—Λοιπὸν τί θὰ κάνουμε σήμερα τὸ πρωῒ, ρώτησε ἡ θεία Μαίρη. Φαντάζομαι πὼς δὲ θὰ κυνηγήσετε πρὶν ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα. Δὲν εἶναι ἔτσι Μαυρίκιε;

Αὐτὸς κούνησε τὸ κεφάλι του.

—Ἄν θέλῃ κανένας μποροῦμε νὰ κάνουμε ἕνα γυρο τὸ πρωῒ. Ἀλλὰ πάπιες δὲ θὰ βροῦμε παρὰ τὸ ἀπόγευμα. Τὶ λὲς καὶ σὺ Στούαρτ;

—Ἐγὼ δὲν ἔνω διόλου κέφι νὰ κυνηγῶ τέτοια ὥρα. Πραγματικά δὲν ἔβλεπα γιὰ ποῖο λόγο θὰ διέτρεχα καὶ περιττοῦς κινδύνους.

—Ἄς παίξουμε τοῦλάχιστο τένις, πρότεινε ἡ δεσποινὶς Γιόρκ. Δὲ δοκιμάσαμε ἀκόμα τὸ καινούργιο γήπεδο. Θὰ παίξετε, δὲν εἶναι ἔτσι κύριε Νορθκόουτ;

Ἐπειδὴ σ' ὀλη μου τὴ ζωὴ δὲν εἶχα πιάσει ποτὲ τὴ ρα-κέττα στὸ χέρι, ἀναγκάσθηκα μὲ μεγάλῃ μου λύπη νὰ πῶ ψέμματα.

—Ὁ ἄρκεσθῶ αὐτὴ τὴ φορά νὰ σὰς χειροκροτήσω, εἶπα. Διορθώνοντας τὴν μηχανὴ τοῦ αὐτοκινή του μου, γύρισε ὁ στρόφαλος πρὸς τὰ πίσω καὶ μοῦ στραμπούληξε λίγο τὸ χέρι.

Ἀκούστηκε ἕνας γενικὸς ψίθυρος συμπαθείας. Ὁ Μαυρίκιος ρώτησε μάλιστα μὲ κάποια ἀνησυχία ἂν μποροῦσα νὰ κρατήσω ὄπλο.

—Ὁ, βέβαια, ἀπάντησα.

Τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ ἄλλοι ἀρχίζαν τὸ παιχνίδι, μὲ πλη-σίασε ἡ θεία Μαίρη.

Δὲν εἶχες διόλου κουβεντιάσει μὲ τὴν οἰκοδόμοινα δὴλ τὴ χθεσινὴ μέρα. Ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ μὲ ὑποδέχτηκε κατάλαβα πὼς δὲ μὲ συμπαθοῦσε ἐξαιρετικά. Σήμερα ὅμως φαίνονταν λιγώτερο ψυχρὴ καὶ τὸ πρόσωπό της φωτι-ζόταν ἀπὸ ἕνα εὐχάριστο μειδίαμα.

—Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω Στούαρτ, ἀρχισε.

—Στὴ διάθεσή σας, ἀποκρίθηκα. Διερωτιζόμενα ποὺ ἤθελε νὰ καταλήξῃ. Δὲ βρήκαμε διόλου καιρὸ νὰ κουβεντιάσωμε ἀπ' ὅταν ἦρθα.

Μὲ κύτταξε σκεπτικῇ.

—Μοῦ φαίνεται διαφορετικὸς αὐτὴ τὴν τελευταία φορά Στούαρτ.

Δέχτηκα μὲ ἀπάθεια αὐτὴ τὴ δήλωση.

—Ναί, ἀλήθεια, ἔχω ἀλλάξει.

—Καὶ πρὸς τὸ καλύτερο. Ὄταν πρωτοῆρθες ἀπὸ τὴν Νότιο Ἀμερικὴ μοῦ προέβνητες πολλὴ ἀσχημὴ ἐντύπωση.

—Ὦ, ποκλήθηκα. Ἡ διάθεσή σας δὲ σὰς γέλασε.

Δὲν ξέρω πὼς ἔζησες ἐκεῖ κάτω καὶ δὲν ἔχω κανένα δι-καίωμα νὰ κρίνω τὴ ζωὴ σου. Ἀλλὰ τὸ ἐνστικτὸν μου, μοῦ ἔλεγε πὼς ἤσουν ἐντελὼς, διεφθαρμένος καὶ φοβώ-μουνα τὴν ἐπιρροή σου πᾶνω στὸν Μαυρίκιο.

Σταμάτησε. Ξέροντας τί λέρα ἦταν αὐτὸς ὁ ἀνεπιβίος μοῦ φάνηκε ἀστεία ὅλη αὐτὴ ἡ εἰσήγηση. Θαύμασα ὅμως τὴν ὀξυδέρκεια αὐτῆς τῆς γυναίκας.

—Ὁ, θὰ εἶνε λάθος τοῦ Μαυρίκιου, εἶπα καθαρά, ἂν τοῦ συμβῇ κανένα δυστύχημα. Ἐξ αἰτίας μου.

Ἡ θεία Μαίρη μοῦ ἔπιασε τὸ χέρι.

Σὲ πιστεύω Στούαρτ, εἶπε. Ἀλλὰ ἐὰν ἐντελὼς τὴ γνώμη ποὺ εἶχα σχηματίσει γιὰ σένα. Μοῦ φαίνεται περιεργο καὶ σὲ μένα τὴν ἴδια, γιατί μοῦ συμβαίνει σπανιότατα νὰ ἐπανερχομαι στίς πρώτες μου ἐντυπώσεις.

—Χαίρομαι πάρα πολὺ ποὺ κάματε αὐτὴ τὴν ἐξαίρεση γιὰ μένα. Κι' ἀκόμα πιὸ πολὺ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας καὶ τὴ στοργὴ σας γιὰ τὸν Μαυρίκιο.

Η ΔΥΝΑΜΗ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Αφού γευμάτισαν κάτω απ' την κληματαριά ή Πώλ και ο Μωρίς, πέρανε τώρα τον καφέ τους. Το πρόσωπό του ήταν αδύνατο και ολοκάθαρο στις γραμμές του. Εκείνη ντελικάτη κι' ωστόσο καλοδεμένη, δροσερή και ξανθιά, χαριτωμένη. Ήτανε είκοσιπέντε χρονών και κείνη είκοσι. Είχανε παντρευτεί πριν από τρεις βδομάδες. Γνωρίζονταν από παιδιά και διάλεξε ελεύθερα ο ένας τον άλλο. Μια λατρεία τόσων χρόνων είχε συνδέσει τρυφερά τους δύο νέους. Ο Μωρίς ήτανε ζωγράφος. Η περιουσία του του επέτρεπε να περιμένει, χωρίς να βιαστεί, τις μεγάλες επιτυχίες που πρόλεγαν σιγουρά τα πρώτα του έργα. Αφού πέρασαν λίγες μέρες στα μεγάλα ξενοδοχεία και βαρέθηκαν τον πολύ κόσμο, πηγαίνανε τώρα προς τα Πυρηναία, με το αυτοκίνητό τους. Εκείνο το πρωί, Μεγάλη Παρασκευή, αφού προσκύνησαν ευλαβικά στην εκκλησία του χωριού, στύθηκαν μπροστά στο πανδοχείο ενός χωριού από ελάχιστα σπίτια. Ο ξενοδόχος, ένθυσιασμένος και πρόθυμος, τους έτοιμασε ένα εκλεκτό νηστειο γεύμα... Πέρα απ' τον μικρό κήπο, μέσα στα πεύκα, στην απόλυτη γαλήνη αισθανόντουσαν τον εαυτό τους μακριά απ' τον κόσμο και τόσο κοντά ο ένας στον άλλο. Αποφάσισαν να μείνουν εκεί να περάσουνε και το Πάσχα στο γραφικό εκείνο χωριουδάκι με την κουκλατική εκκλησούλα του.

Βράδιαζε όταν γυρνούσαν απ' τον περίπατο, όταν άξαφνα ή Πώλ κιτρίνισε κι' αισθανθηκε μιάν απότομη αδιαθεσία. Σάν τρελλός ο Μωρίς την έφερε άμέσως στο δωμάτιό της. Μόλις όμως την άφισε άπάνω στο κρεβάτι, αισθανθηκε κι' αυτός τα ίδια συμπτώματα. Άμέσως μια φοβερή σκέψη τον έκανε να παγώσει: είχανε δηλητηριασθή! Ο νύξος του πήγε άμέσως στα μανιτάρια, στο περίφημο νηστειο φαγητό που τους σερβίρισε με περηφάνεια ο ξενοδόχος. Είχαν διατάσει κάπως να τὰ φάνε και το κακό φάνηκε, και τώρα... Δηλητηριασμένοι! Κάθε λεπτό το μαρτύριό τους χειροτέρευε, κι' ο ξενοδόχος σαστισμένος δεν ήξερε τί να κάνει. Το κοντινότερο μεγάλο χωριό ήτανε έξω λεύγες μακριά. Και θά πήγαινε να φέρη το γιατρό με το αμαξάκι του γιατί ο Μωρίς δεν μπορούσε να οδηγήσει το αυτοκίνητό του. Θά περνούσαν όμως, ώπου να γυρίσει, τρεις-τέσσερις ώρες, και τί γίνετ' έδώ... Ποιος θα κυτάξη τους αρρώστους;... Ήτανε να τρελλαθώ ο δυστυχισμένος. Και τέτοια χρονιάρα μέρα... Άξαφνα του ήρθε μια σκέψη:

— Πάω νάβρω τον κ. Πιερλά. Αυτός θά ξέρη... Ήταν ένας γέρος αξιωματικός, άποτραβηγμένος στον τόπο του. Στη νομαδική ζωή του χρωστούσε μιάν ανεξάντλητη πείρα για κάθε ζήτημα. Όλοι ζητούσαν τη συμβουλή του. Έτρεξε άμέσως, πρόθυμος. Ήτανε ψηλός και γέρρος, με πρόσωπο επιβλητικό, άγρια άσπρα γένηνα, και φωνή σοβαρή. Άμέσως κατάλαβε τὰ συμπτώματα και λυπήθηκε.

— Άχ! Τὰ καυμένα τὰ παιδιά! Έφαχνε μέσα στο μνημονικό του. Ναί! Την είχε ξαναϊδή αυτή τη δηλητηρίαση κι' άλλοτε. Δεν είχε κατάλληλα γιατρικά: θά τάφερνε ο γιατρός τη νύχτα... Ά! Ένα πράγμα μοναχά μπορούσε τώρα να τούς ανακουφίση, να τούς κάνει ν' άνθέξουν ώπου νάρθη ο γιατρός, απομονώνοντας, συγκρατώντας τις τοξίνες στο στομάχι: το γάλα, γάλα μπόλικο, πολύ γάλα, όλο γάλα...

Άρπαξε μια γαβάθα κι' έτρεξε ο ίδιος έξω. Δεν είχε όμως πολλές ελπίδες να βρή. Ήξερε πως τα ζωά ήτανε λιγοστά εκεί πέρα κι' έπειτα κάθε βράδυ στις έξη περνάει ο γαλατάς απ' την πολιτεία, με το αμαξάκι του, και το μαζεύει όλο το γάλα. Άλλοίμονο, γυρνώντας όδες τις πόρτες, ψάχνοντας μοναχός του μέσα στα άρμάρια κεντρίζοντας τη φιλοτιμία του κόσμου, μόλις μόρεσε να βρή δυο λίτρες γάλα.

Ο γέρος—άξιωματικός έτρεξε πίσω στο ξενοδοχείο. Ή αγωνία τον έπνιγε, γιατί ήξερε καλά πως τόσο λίγο μόλις θάφτανε να συγκρατήση τον ένα απ' τούς δύο ως την ώρα που θάρρη ο γιατρός. Κι' άναγκασμένος και να τούς το πή αυτό...

— Αυτό μοναχά μπόρετα να βρω για την ώρα. Πρέπει να το πιη ένας απ' τούς δυο σας. Άν το μοιράσετε στα δύο είναι άχρηστο, δεν κάνει τίποτα. Αποφασίστε μονάχοι σας και εγώ πάω μήπως βρω λιγάκι ακόμα.

Δέν τόλπιζε να βρή κι' άλλο. Μόλις έκλεισε ή πόρτα ο Μωρίς σηκώθηκε άμέσως.

— Γρήγορα. Παυλίνα, πιές, γρήγορα σε παρακαλώ. Ώχρη και παγωμένη, κούνησε το κεφάλι της και ψιθύρισε:

— Όχι. Έσύ να το πιής...

— Όχι τρέλλεσι φώναξε ο Μωρίς. Ξέρεις καλά, εγώ είμαι πιό δυνατός, άντέχω περισσότερο, μπορώ να περιμένω εγώ.

— Όχι, όχι. Σε βεβαιώνω, αγάπη μου, μπορώ και γώ να περιμένω. Έλα πιές, αν μ' αγαπάς.

Εκείνος γονάτισε μπροστά της. Κάθε λεπτό είναι πολύτιμο. Σε ικετεύω. Τόν άκουσε τι είπε. Έλα πιέστο όλο.

— Ναί, τον άκουσα. Γι' αυτό πρέπει να γλυτώσης έσύ. Έσύ που αξίζεις, που θά δοξαστής μια μέρα, αγάπη μου.

— Θεέ μου, τι χαμένα λόγια. Παυλίνα μου, κάνε γρήγορα. Δεν μπορώ να δεχθώ αυτή τη θυσία από σένα.

— Και θέλεις να την δεχθώ εγώ;

— Ναί, γιατί θέλω να ξέρω πως γλυτώσες. Έλεος, Παυλίνα μου, λυπήσου με. Πιές το.

Άφισε το κεφάλι της να πέση στον ώμο του.

— Μα το σκέφτηκες αυτό, αγάπη μου; Πώς θέλεις να ζήσω εγώ χωρίς έσένα; Τι να την κάνω τη ζωή...

— Ω ναί! Έχεις δίκιο. Δεν το σκέφτηκα αυτό. Ήθελα να σε σώσω γιατί σ' αγαπώ. Δεν είναι όμως δυνατό να ζήση ο ένας χωρίς τον άλλο.

— Δεν είν' έτσι; Δεν έχω δίκιο; Καλύτερα να πεθάνουμε μαζί, λατρεία μου. Έλα κοντά μου, μη μ' άφινης. Δός μου το χέρι σου, αγκάλιασέ με...

Η καμπάνα της εκκλησιούλας χτυπά πένθημα. Άμείλητοι οι δύο έτοιμο-θάνατοι νοιώθουνε τὰ δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά τους, ενώ οι πόνοι όλο και γινόντουσαν δυνατότεροι. Μέσα στη βύθησή του ο νέος ψιθύριζε. «Σήμερα κρεμάται επί εύλου ο έν υδάσι την γην κρεμάσας...»

Έτσι πέρασαν ώρες ολόκληρες, έιω ή γαβάθα με το σωτήριο υγρό έμενε άνέγγιχτη άπάνω στο τραπέζι.

Οι καμπάνες εξακολουθούσανε να θρηνούν το θάνατο του Θεσινθρώπου. Άξαφνα ακούστηκε μέσα στη νύχτα ο τροχασμός του αμαξιοδού που γυρνούσε με το γιατρό, ο θόρυβος των βι-

αστικών βημάτων στη σκάλα. Ο γιατρός μπήκε στο δωμάτιο κι' έτρεξε κοντά στους αρρώστους. Άνάμεσα στις διαταγές που έδινε και τις περιποιήσεις, άκούστηκε, ύστερα από λεπτά να λήη πολύ ικανοποιημένος.

— Ο Χριστός έκανε το θαύμα Του. Θά τούς σώσουμε και τούς δύο. Ή αγάπη είχε νικήσει.

ΖΑΝ ΣΑΝΤΑ—ΦΕ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΣΧΑΛΙΕΣ

— Σία Μαυρή, Σία Ψαρρή,
Τό καλαμπόκι μεσ' στη γή
θά σπείρουμε
Θά φάω γώ, θά φας έσύ
μέσ' στη Μαριώ τό πιό πολύ
θ' άφήσουμε.

κ' ή Μαριώ άνεστέναζε.

Δυό καρδιές ραγισμένες από τον πόνο του μυστηρίου της μοναξιάς, γονάτισαν μπροστά στον σταυρωμένο ο ένας πλάι στον άλλο. Τά στήθη φούσκωσαν, τὰ μάτια βούρκωσαν, κι' άκουμπισμένη πάνω του, την έσφιγγε από τη μέση ο Ντάνας.

Μεγάλη Παρασκευή. Ο θάνατος κατάκλυσε τη γή, ή φύση χλώμιασε κι' ο κάμπος πενθοφόρησε. Είχε πεθάνει ο βασιληάς του κόσμου. Κείνο το βράδυ γύρισαν άργά, άργά, με την παρηγοριά της άπολύτρωσης απ' το Θεάνθρωπο.

Μεγάλο Σάββατο. Άπ' το πρωί βγήκε στο περιβόλι και μάζεζε τις πασχαλιές. Στόλισε το σπίτι ή Μαριώ, γιατί ο Ντάνας πήγε στο χωριό για να ψωνίση αυγά, κόκκινα αυγά, κ' ένα μικρό, μικρό άρνάκι από τη στάνη.

Κι' όταν το μεσημέρι γύρισε καβάλλα πάνω στον ψαρρή τον ύποδέχτηκε με άνοιχτή άγκαλιά ή Μαριώ.

Τό βράδυ ξέχασαν το πένθος, την όρφανία: φορέσαν τ' ασπρα, τ' άνοιχτά, κ' όλο χαρά, κατέβηκαν το μονοπάτι άγκαλιαστά και μάζεψαν λευκά λουλούδια από τον άνθισμένο κάμπο.

Πάσχα! Ντίγκ-ντάγκ, ντάγκ, ντίνο ντάν, παιδρά, γοργά, χαρούμενα, άχολογούσαν γιορταστικά οι καμπάνες. Ο ήλιος πύρωνε κι' απ' τον όλάνθιστο κάμπο, ή άνοιξη έστελνε το μήνυμα του έρχομού της, με το άρωμα που άνάδιναν γύρω οι βιόδες και τὰ τριαντάφυλλα.

Κάτω από τις πασχαλιές ο Ντάνας με τη Μαριώ, εύτυχισμένοι στο σμίξιμό τους, κόψαν κλαριά γεμάτα άνθη, άρωμα χαράς και χρώμα νειότης.

— Χριστός Άνέστη, Ντάνα! του είπε κείνη γελώντας ολόχαρη.

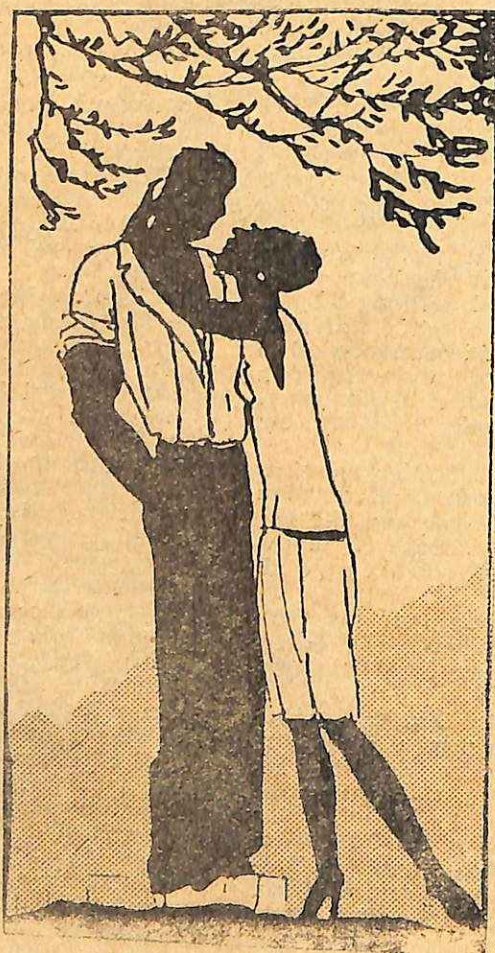
— Χριστός Άνέστη Μαργιώ, της άπάντησε με την ψυχή πλημμυρισμένη από εύτυχία.

Εκείνη άπλωσε τὰ λευκά χέρια της και πέρασε τὰ μπράτσα της γύρω από το λαιμό του.

Τὰ μάτια του Ντάνα άστράψανε. Πέρασε τόνα του χέρι στη μέση της, έρριξε τ' άλλο στον ώμο της, την έσυρε κοντά του, και τὰ χείλη τους φλογισμένα άλλάξανε το πρώτο τους φιλή, ένα φιλή Άνάστασης, ένα φιλή ύπόσχεσης μιας συντροφιάς άχώριστης στην έρη. Μία εκείνη του άπέραντου κάμπου. Κι' από την ήμερα εκείνη έμειναν για πάντα μαζί, δεμένοι από έναν άγιο κι' άγνόν έρωτα.

Κάθε πρωί τώρα τ' άλέτρι σκάβει τη γή, κι' ο Ντάνας τραγουδεί.

Σία Μαυρή, σία Ψαρρή
Τό καλαμπόκι μεσ' στη γή
νά σπείρουμε...
Θά φάω γώ, θά φας κι' έσύ
μέσ' στη Μαριώ τό πιό πολύ
θ' άφήσουμε.

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Η "Εθελ Γκέυνορ έσταμάτησε στη γωνιά της λεωφόρου κι' έπερίμενε νά περάση κανένα ταξί για νά πάη στο σπίτι της. Ήταν νευριασμένη από τó άτύχημα πού της είχε συμβή και κάπως φοβισμένη για τίς συνέπειές του. "Αν είχε χτυπήσει κανένα κοινό άνθρωπάκο με τó αυτοκίνητό της, τó πράγμα δέν θα είχε και πολύ μεγάλη σημασία. Άλλά νά γκρεμίσω κάτω και νά καταλασπώση τó Δήμαρχο τού Ντητρώϊτ—και μάλιστα, στίς παραμονές των νέων δημοτικών εκλογών, στίς όποιες ó Δήμαρχος θα είχε αντίπαλο τόν άντρα της—ήταν τρομερό. Θά μπορούσε νά θεωρηθή και ως άπόπειρα πολιτικής δολοφονίας. Οί έφημερίδες, πού ύπευθέρζαν τόν Δήμαρχο, θα ώργιάζαν σέ σχόλια εις βάρος τού αντρός της και θάβρισκαν μιά πρώτη τάξεως εύκαιρία για νά τού στήσουν ένα λυσσώδη πόλεμο.

"Ενώ τó μυαλό της έτυραννιόταν από τίς σκέψεις αυτές, ξαφνικά έσταμάτησε έμπρός της ένα ιδιωτικό αυτοκίνητο κι' άκουσε μιά γνώριμη φωνή νά τήν καλή:

— Άλό, "Εθελ !

"Η ώραιά γυναίκα συνήλθε από τίς σκέψεις της κι' έπρόσεξε τόν άνθρωπο, πού της μιλούσε. Τó πρόσωπό της έλαμψε άμέσως από χαρά και μιά κραυγή άνακουφίσεως έβγήκε από τó στόμα της.

— Τόμ! "Εσύ! Κι' έσφιξε τó χέρι πού της έπρότεινε ó νέος, πού ήταν καθισμένος στο βολάν και της χαμογελούσε. Πώς μ' έγνωρισες; "Εχομε οεκα όλόκληρα χρόνια νά ιδωθούμε... έπρόσθεσε ή "Εθελ.

— "Ω, δέν άλλαζες καθόλου, έκαμε αυτός, ή μάλλον, ναι, άλλαζες λίγο: έγινες πιο όμορφη.

"Η "Εθελ γέλασε με τήν καρδιά της.

— "Από σένα, Τόμ, δέν τó περιμένα αυτό, είπε. "Ησουν πάντα ελίκρινής μαζί μου και δέ μούκανες ποτέ κομπλιμέντα.

— Ναι, στο κολλέγιο ήμουν πιο σοβαρός κι' έπειτα... τότε σ' αγαπούσα και δέν ύπήρχε λόγος νά σοι λέω πώς ήσουν ώραιά σου. Λεγα μόνο πώς μου άρεσες, χωρίς νά έξηγώ ούτε έγώ ó ίδιος τó λόγο. Τωρα όμως, ύστερα από δέκα χρόνια, βλέπω γιατί μού άρεσες τότε...

— Λοιπόν, σ' εύχαριστώ... για τότε, έκαμε ή "Εθελ γελώντας.

"Ο Τόμ τήν εκύτταξε τώρα έρωτηματικά, σά νά θυμήθηκε κάτι, πού θάπρεπε νά της είχε πη από πριν.

— Περιμένεις κανένα ταξί, "Εθελ; έρώτησε. Θά μπορούσα γώ νά σε έξυπηρετήσω με τó αυτοκίνητό μου;

— Δέ θέλω νά σε βάλω σέ τέτοιο κόπο, έκαμε αυτή.

— "Αν θεωρής κόπο μιά εύχαρίστηση μεγάλη, πού θα μού δώσης, ύστερα από τόσα χρόνια πούχω νά σε δω, τότε παραιτούμαι, γιατί πιθανόν ίσως νά μ'ή σ' εύχαριστή πιά έσένα νά σε συνοδεύω.

— "Ω, Τόμ, είσαι παιδί ακόμα. Και για νά σ' άποδείξω πώς έχεις άδικο, νά, μπαίνω στο αυτοκίνητό σου.

— Εύχαριστώ. Πού θά πάς;

— Στο σπίτι μου.

— "Ωραιά. Θά πηγαίνωμε σιγά για νά τά λέμε στο δρόμο.

"Ο Τόμ έμαρσάρισε και σέ λίγο, γλυστρώντας άπάνω στην ύγρη άσφαλτο της μεγάλης λεωφόρου, έφλουαρούσαν για τή μαθητική τους ζωή και τήν πρώτη τους άγάπη.

— Και τώρα; ρώτησε ξαφνικά ó Τόμ. "Η στάχτη της λήθης έσκέπασε τή φλόγα της ώραιάς εκκίνης άγάπης μέσ' στην καρδιά σου, δέν είν' έτσι, "Εθελ;

"Η "Εθελ έσώπασε για λίγες στιγμές και ύστερα είπε, σέ τόνο πού δέ θά μπορούσε

ΓΥΝΑΙΚΑ ΕΙΝΑΙ

κάνεις νά διακρίνη άν ήταν άπλως έπίσημος ή και θλιβερός:

— "Επαντρεύτηκε, Τόμ. Πάνε τέσσερα χρόνια τώρα.

— Μπα; έκαμε αυτός, προσπαθώντας νά φαίνεται αδιάφορος Παντρεύτηκες; Μπράβο. Συγχαρητήρια. Και ó σύζυγός σου είνε παληός μας φίλος;

— "Οχι. Είμαι κυρία Τζάκ Γκέυνορ.

— Πώς;! έφώναξε ó Τόμ με φανερά ταραχή. Τζάκ Γκέυνορ; Δηλαδή είσαι γυναίκα τού υποψηφίου δημάρχου;

— Ναι. Μά γιατί τόση έκπληξη; Θάλεγε κανείς πώς σε πείραζε αυτό.

— "Α, όχι, μη δίνης τέτοια εξήγηση. "Ισως μ' έπείραζε, για νάμαι ελίκρινής, πού σε ξαναβρήκα παντρεμένη.

— Δέν πιστεύω νά δίνης σημασία, περισσότερη από κείνη πού έχεις, στοπαλήό μας παιδιάστικο αίσθημα.

"Ο Τόμ δέ μίλησε. "Υστερα από λίγο, ρώτησε.

— Και... παντρευτήκατε από έρωτα;

"Η "Εθελ φάνηκε στενοχωρημένη από τήν έρώτηση και ó Τόμ άλλαξε άμέσως όμιλία.

— Πώς έτυχε νά βρεθής στο σημείο πού σε συνήντησα; ρώτησε.

— "Επαθα ένα σοβαρό άτύχημα.

"Εχτύπησα με τó αυτοκίνητό μου τó δήμαρχο τού Ντητρώϊτ.

— Ού, έκαμε αυτός, άνοίγοντας με κωμική σοβαρότητα τó στόμα του. Τόν σκότώσες;

— "Οχι.

— Κρίμα! Θά μ' έβγαζες από πολλούς μετελάδες... Αύτοι όί πολιτικοί είναι τά φρικτότερα «ανάγκαια κακά» κάθε χώρας...

— Δέν τούς χωνεύεις, έ;

— Κάτι χειρότερο. Τούς σιχαίνωμαι. Μά έχω και σοβαρούς λόγους, ιδίως για μερικούς απ' αυτούς...

— "Ωστε, τούς ξέρεις καλά;

— Πόρα πολύ καλά. Και από τήν καλή και από τήν άνάποδη. Πρό παντός από τήν άνάποδη.

— Και ξέρεις όλους... όλους τούς πολιτικούς;

— "Ολους.

— Τότε... θά πρέπει νά ξέρης και τόν άντρα μου.

— Ναι, τόν ξέρω, "Ισως μάλιστα... πιο καλά από τούς άλλους.

— Γιατί είπες, πριν, ότι άν σκότωνα τó Δήμαρχο, θά σ' έβγαζα από πολλούς μετελάδες.

— Μη δίνης σημασία. "Αστειεύθηκα.

— Πάντως πρέπει νάχη κάποια σχέση αυτό με...

— Με τó έπάγγελμά μου, διέκοψε ó Τόμ. Δέν άκουσες, φυσικά, τίποτα για μένα. "Αλλώστε είναι μόλις τρείς μήνες πού ήλθα στο Ντητρώϊτ και έτσι δέν ξέρεις ότι είμαι Εισαγγελέας.

"Η "Εθελ τόν εκύτταξε με κάποια έκπληξη και μαζί με θαυμασμό.

— Καταλαβαίνω, έξακολούθησε ó Τόμ. Γεννιόυνται μέσα σου όί άπορίες: «Πώς! Τόσο νέος εισαγγελέας; Πότε πήδησες τόσο ψηλά, νε-

— "Α, όχι, μη δίνης τέτοια εξήγηση. "Ισως μ' έπείραζε, για νάμαι ελίκρινής, πού σε ξαναβρήκα παντρεμένη.

ΟΠΩΣ ΟΙ ΑΛΛΕΣ

αρέ μου;» Σοι άπαντώ, αγαπητή μου: πρώτα απ' όλα, δέν είμαι πιά τόσο νεαρός. Θυμάσαι πού ήμουν πολύ πιο μεγάλος από σένα στο σχολείο. Κι' έπειτα, ήμουν τυχερός. "Η ζωή δέ μ' έκανε νά χάσω ούτε στιγμή. Και τά γλέντια μου ακόμα τά έχρησιμοποίησα για μελέτη, γιατί μ' άρεσε νά γλεντώ με τόν υποκόσμο... "Εκεί έγνώρισα πολλές προσωπικότητες... "Εδούλεψα πολύ. Οί εύκαιρίες δέ μούλειψαν κι' έφθασα γρήγορα εκεί, πού άλλοι όνειρεύονται νά φθάσουν έστω και μετά δέκα, δεκαπέντε χρόνια ύστερα από μένα. Βλέπεις, λοιπόν, ότι έχεις έξασφαλισμένη τή φίλία ένός εισαγγελέως...

"Η "Εθελ τόν εκύτταξε στα μάτια, μόλις αυτός έτελείωσε τó παραπάνω λογίοιο και τόν έρώτησε:

— Πές μου ελίκρινά: πού έγνώρισες τόν άντρα μου;

— "Απάντησέ μου πρώτα έσύ: τόν αγαπάς;

— Τόμ.

— "Επιμένω, όσο κι' άν φρίνωμαι αδιάκριτος.

— Τί σημασία θάχε για σένα άν τόν αγαπούσα.

— Μεγάλη. Θά ζητήσω νά μετατεθώ άμέσως από δω.

— Γιατί;

— Γιατί τó «παλήό παιδιάστικο αίσθημα» θά μ' έμποδίζει, ακόμα και τώρα, νά σοι προξενήσω τήν παραμικρή λύπη...

"Η "Εθελ εκατάλαβε πιά ολοκάθαρα τί έννοούσε ó Τόμ. "Εκαμε νά τού μιλήσει, μιά λέξη άνέβηκε αύθόρμητα στα χείλη της, μά κατώρθωσε νά τήν κρατήσει εκεί και νά μείνη για πολλές στιγμές σιωπηλή.

Σέ λίγο έστριψε τó αυτοκίνητο—γιατί ó Τόμ της είχε παραχωρήσει τή θέση του στο βολάν όταν άνέβηκε στο αυτοκίνητο—σε μιά κεντρική πάροδο της λεωφόρου, έξηγώντας:

— "Από 'δω είνε τó σπίτι μου.

— "Επροχώρησαν άρκετή ώρα σιωπηλοί. Ξαφνικά ένα άλλο αυτοκίνητο έφάνηκε άπέναντί τους.

— Νά, ó άντρας μου, έφώναξε ή "Εθελ, χαιρετώντας με μιά κίνηση τού χεριού τούς δυό άντρες πού ήταν μέσα στο αυτοκίνητο.

"Ο Τόμ εκύτταξε αδιάφορα. Μά ή "Εθελ έπρόσεξε καλά ότι ó άντρας της, μόλις αντίκρυσε τόν Τόμ, έγινε κάτωχρος κι' έξακολούθησε νά τόν κυττάζει ταραγμένος, ως ότου τά δυό αυτοκίνητα προσπέρασαν και χάθηκαν τó καθένα στη διεύθυνσή του...

— Ποιός ήταν μαζί σου χθές; ρώτησε τήν άλλη μέρα ó Τζάκ Γκέυνορ τή γυναίκα του μπαίνοντας στο δωμάτιό της με μιά έφημερίδα τσαλακωμένη μέσα στα χέρια του.

— "Ενας παληός μου σύμμαχότης, άπάντησε ήρεμά ή "Εθελ.

— Μπα; "Ωστε έχουμε και σχέσεις με Εισαγγελείς, έκαμε ó Τζάκ μ' ένα χαμόγελο. Μήπως γι' αυτό νόμισες πού μπορείς νά γκρεμοσκάκιζης τόν κόσμο, και νά με κάνης

στόχο των εχθρών μου; Νά, διάβασε, τι γράφουν για τά άθλα σου. Και της έδωκε τήν έφημερίδα.

— "Ο, τι έκαμα, Τζάκ, είναι, κάτι για τó όποιο ó νόμος μπορεί νά με δικάση... δέν μπορείς όμως νά με προσβάλης έσύ.

— Μπα; Μόνο τó Νόμο λογαριάζεις, έμένα δέ μού δίνεις σημασία, έστω κι' άν με χαντακώνουν όί τρέλλες σου; "Ο Νόμος έκπροσωπείται απ' τόν κύριο Εισαγγελέα, πού...

— Πώς τó ξέρεις ότι ó Τόμ είναι Εισαγγελέας;

— Διάβολε! "Ενας υποψήφιος Δήμαρχος νά μη ξέρη τίς "Αρχές τού τόπου! Άλλά μού φαίνεται πώς έβιάστηκες νά μπής σε εισαγγελικό αυτοκίνητο.

— Ζηλεύεις; Αυτό θάταν κουταμάρα. "Οσο για μένα τά εισαγγελικά αυτοκίνητα... είνε ακίνδυνα... "Επικίνδυνα είναι για όσους...

— Πρόσεξε, "Εθελ! Σοι θυμίζω πως όποιος έτόλμησε νά πη για τó παρελθόν μου...

— Μόνο τó παρελθόν; "Ενόμισα πως θά σ' άλλαζω με τήν άγάπη μου. Μά βλέπω...

— Πάψε! Είσαι και σ' μιά γυναίκα, πού για νά έξασφαλίση ένα νόθο παιδί, έπαντρεύθηκε ένα ίσχυρο λαθρέμπορο...

— Σοι άπαγορεύω νά μιλάς για τόν ίερότερο δεσμό της ζωής μου!

— Κι' έγώ σοι άπαγορεύω νά συνεχίσης τó δεσμό αυτό.

— Κανείς δέ θά μ' έμποδίση!...

— Θά σ' έμποδίσω έγώ!

Μετά μισή ώρα ή "Εθελ, στο σπίτι τού Τόμ, έέσπαγε σε λυγμούς κι' έλεγε. «Δέν είναι άνθρωπος; Τόμ, είναι τέρας».

— Πρόσεξε, "Εθελ. Είσαι βέβαιη για τά αισθήματά σου;

"Εκείνη τή στιγμή ζήτησε τήν "Εθελ στο τηλέφωνο ó άνδρας της.

— "Ακουσε, "Εθελ, της είπε. "Αν δέν έπιστρέψης σε μισή ώρα, δηλώνοντας στον Εισαγγελέα ότι μ' αγαπάς, ξέρε το πως τó παιδί σου δέν θά είναι ζωντανό αύριο τó πρωί. Τó πήραν δικοί μου άνθρωποι από τó οίκοτροφείο και...

Κι' έκλεισε άμέσως τó τηλέφωνο.

"Η "Εθελ έβγαλε μιά δυνατή κραυγή φρίκης κι' έσωριάστηκε σε μιά πολυθρόνα. "Ο Τόμ έτρεξε κοντά της.

— Τι τρέχει; Ποιός σε ζήτησε; τή ρώτησε τρομαγμένος.

— "Ο άντρας μου. Και... ώ, είναι φρικτό... Τόμ... τί νά κάνω; Μού είπε πως άν δέν έπιστρέψω άμέσως τώρα στο σπίτι... θά... αυτοκτονήση.. Πρέπει νά φύγω... πρέπει... άμέσως... δέν ξέρεις πόσο είναι τρομερό...

— Ξέρω. Τόν αγαπάς. Τó φοβόμουν αυτό!...

"Η "Εθελ εκύτταξε τόν Τόμ μ' ένα βλέμμα πού εκαθρέφτιζε όλο τó σπαραγμό της ψυχής της. Θέλησε ν' άνοίξη τó στόμα της, μά ένας κόμπος της έσφιγγε τó λαιμό. Και έέσπασε σε λυγμούς, άκουμπώντας τó κεφάλι της στον ώμο του...

— Μη κάνης έτσι, "Εθελ... "Η καρδιά δέ μπορεί ποτέ νά ύποταχθή στη θέληση... Πήγαινε στον άντρα σου... Καταλαβαίνω πως μονάχα κοντά του είσαι εύτυχισμένη... Θέλεις νά σε συνοδεύω; της είπε τρυφερά.

— Μη, πρόσ Θεοί!

Σέ λίγο ή "Εθελ, έρείπιο ψυχικό, με τó φοβερό της μυστικό σαν βραχνά στην καρδιά της, έχαιρετούσε για πάντα τόν Τόμ, έχαιρετούσε τή μόνη πραγματική, τήν μυστική της άγάπη, τήν ευτυχία της... Κι' εκείνος έσυλλογίζόταν λίγο πιο ύστερα μόνος:

«Πρέπει νά φροντίσω γρήγορα για τήν υπόθεσή της με τó Δήμαρχο κι' ύστερα νά φύγω από τó Ντητρώϊτ.» Και άνάβοντας ένα σιγαρέτο, έψιθύρισε, ένω χαμογελούσε πικρά.

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

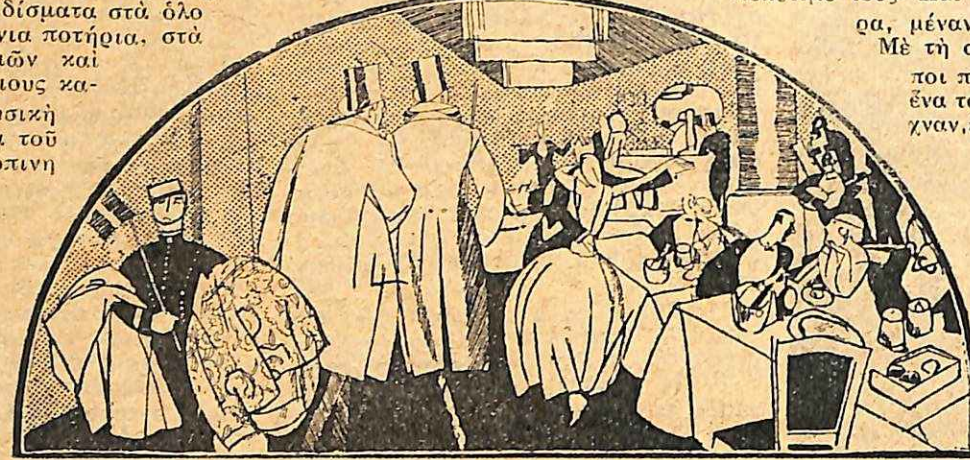
— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

— "Ε, τι νά γίνει; Γυναίκα είναι κι' αυτή! Γυναίκα σαν τίς άλλες!

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΚΛΩΤΙΛΔΗΣ ΜΕΡΖΑΝ Η ΚΑΛΩΣΥΝΗ ΤΗΝ ΕΣΩΣΕ

Στό κομψό κοσμικό κέντρο, όπου το φως των ήλεκτρικών λαμπριών καθρεπτιζόταν με χίλια δυο παιχνιδίσματα στα όλο καθαρά κρυσταλλένια ποτήρια, στα διαμάντια των κομψών κυριών και στους μεγάλους κρυσταλλένιους καθρέφτες, την ώρα που η μουσική σκόρπιζε τη φαιδρή μελωδία του Βιεννέζικου βάλς, η ανθρώπινη δυστυχία πρόβαλε στυγνή, τη θλιμμένη της όψη...

Τα γκαρσόνια, θορυβημένα, έτρεξαν να βγάλουν έξω το ρακένδυτο σκελετό, που τρέμοντας απ' τη νυκτερινή, διαπεραστική, ύγρασία, την άδυναμία, την πείνα και τον ψυχικό σπαραγμό, άπλωνεν ίκετευτικά το κοκκαλιάρικο χέρι του προς τις κομπές, ευαίσθητες κυρίες με τις βαρύτερες τουαλέτες και τα πολύτιμα χρυσάφια, πρὸς τους καλοντυμένους κυρίους, ενώ τα μάτια του δακρυσμένα—καθρέφτες του μικρού ψυχικού του σπαραγμού—έκλιπαρούσαν τὸν οἶκτο.

—Ελα, λοιπόν, έξω! πήγαινε έξω. Μούγκρισαν οι άνθρωποι τὸ κέντρο, πὸν τρακίζονταν στὰ τέσσερα, μπρὸς στὴ λάμψη τοῦ χρυσοῦ κάποιων βαλάντιων, πὸν κανείς δὲν ξέρε πὼς ἐγέμισαν. Καὶ τὰ χέρια τους ἐσπρωξαν βάνουσα τὸν ἀνθρώπινο ἐρεβίνο.

Ὁ ἀπόκληρος τῆς ζωῆς ἀντιστάθηκε ὅσο μπορούσε ἡρωϊκά, καθὼς τὰ γέλοια τῶν ὠραίων κυριῶν καὶ τῶν κομψῶν καβαλλιέρων τους, πὸν χόρευαν χορτασμένοι καὶ εὐθυμοὶ, μαχαίρια δίκοπα, ἐσχίζαν τὴν ψυχὴ του. Ἡ ἀνάγκη ὅμως, ἀδυσώπητα ἐπιτακτικὴ τοῦδινε τὴ δύναμη νὰ παλεύει νικηφόρα στὴ βία τῶν γκαρσονιῶν καὶ στὴν εἰρωνία τῶν χορτασμένων ἀνθρώπων, γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ πείνα τοῦ ἦτανε μέσο διασκέδασης.

Βραδυὰ Πάσχα. Ἡμέρα ἀγάπης, οἴκτου καὶ συγκατάβασης. Τὸ χαρμόσυνο ντίζ-ντάζ τῶν κωδόνων τῶν ἐκκλησιῶν εἶχε σαλπίζει πιά τὸ θρίαμβο τῆς ἀλήθειας, κι' οἱ διαλεχτοὶ τῆς ζωῆς τρυφοῖσαν τώρα στὸ πλούσια στρωμένο τραπέζι των, ἀφοῦ εὐχέθη-καν ὁ ἕνας στὸν ἄλλο «Χριστὸς Ἀνέστη».

Μόνον ὁ Πιερ Ζιραρντέν, ἐκείνου καὶ ἐκρούωνε. Καὶ πὸν πολλὰ κάποιες προσφιλεῖς του διὰρξες. Κι' ὁ πόθος τοῦ νὰ βοῇ καὶ γι' αὐτὸν, μὰ πρὸ πάντων γι' αὐτὴν, τὸν ἐσπρωξε ὡς τὸ κέντρο αὐτοῦ, πὸν ἡ εὐτυχία βασίλευε... Καὶ τρύπωνε στὴν πλούσια αἰθούσα, ὅπου ὅλα ἦσαν φῶς καὶ αἴγλη.

Ἡ μαγειρίτσα ἄχνιζε μοσχόβολη στὰ ἀπὸ κάτασπρη πορσελάνη σερβίτσια. Στὶς φρουτιέρες, φέγγιζαν ὀλόφλογα τὰ Πασχαλινὰ αὐγά. Στὰ ποτήρια τὰ ὀλοκάθαρα ἐλατρε ρουμπίνι τὸ διαλεχτὸ κρασί καὶ σπιθοβόλαγεν ἡ σαμπάνια. Ἡ κνίσσα τῶν ψητῶν ἐκέντριζε τὴν ὄρεξη καὶ τὰ γλυκὰ καὶ τὰ φρούτα ἐφέροναν τὸ σάλιο τῆς λαίμαργίας στὰ φρυγμένα τοῦ φτωχοῦ χεῖλια.

Καὶ μετὰ τὴ σκέψη πὼς, οἱ ἄνθρωποι πὸν τὰχαν ὅλα περίσσια, δὲ θάταν δυνατό νὰ τ' ἀρνηθοῦν ἔστω λίγο ἀπ' τὸ λαχταριστὸ ἐκεῖνο Πασχαλινὸ κουλούρι, πὸν αὐτοὶ δὲν ἀγγίζαν κἀν, τοῦδινε τὴ δύναμη ν' ἀπλώσει θαρρετὰ ζητιανικὸ τὸ χέρι. Δὲν ἦταν ἄλλωστε γι' αὐτὸν. Ἀν ἦταν γιὰ νὰ ζήσει σὰ ζήτουλας, κάλλιο ἂς πέθαινε τὴν ἰδία ὥρα...

Μὰ ἡ γυναίκα του πὸν ἔτρεμε ἀρρωστη στὴν ἀνῆλιαγὴ τρώγλη ποῦχαν γιὰ στέγη τους καὶ τὰ μικρὰ φτωχούλια του ἐγγονάκια, πὼς θάμεναν Λαμπρὴ μέρα δίχως κἀν λίγο ψωμί; Τὸ συλλογίστηκε καὶ μάτωσαν ἡ ψυχὴ του. Κι' ἡ ἀπόγνωση τόνωσε τὸ σκελετικὸ σῶμα του ν' ἀντισταθῇ στὴν ὥθηση νὰ βγῇ έξω. Κι' ὁ μῦθος δὲν ἦταν ἄλλωτε ἐστὶ ὁ Πιερ Ζιραρντέν. Βλέπεις ὅμως ὁ γυιὸς του σκοτώθηκε στὸν πόλεμο, κι' ἀντὶ νὰ βοῇ ἀπακούμπι στὴ στοργὴ του, ἔγινε αὐτὸς ἀποκούμπι τῶν παιδιῶν τοῦ παιδιοῦ του, ποῦχσαν στὸ μεταξὺ καὶ τὴ μάνα τους.

Κι' ὁπότε πάλι τὰ βόλεβε, ὥσπου ἤρθε ἡ καταραμένη κρίσις κι' οἱ δουλειές στένεψαν. Ἀρρώστησεν ὕστερα κι' ἡ γρηάτου κι'

οἱ γιατροὶ φάγανε τῆς οἰκονομίας τους, καθὼς πολυτίμους. Καὶ τώρα, Λαμπρὴ μέρα σήμε-ρα, μέναν καὶ χωρὶς ψωμί.

Μὲ τὴ σκέψη τότε οἱ ἄνθρωποι πὸν πετοῦν χιλιάδες γιὰ ἕνα τους καπνιστὸ θὰ τοῦρρι-χαν, ἔστω σὰ σὲ σκυλλί, ἕνα ξεροκόμματο, ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χτυπήσῃ ἀπὸ γλυκεῖα προσδοκία. Καὶ νὰ πὸν τώρα ὁρῶντουσαν νὰ τοῦ σβῶ-σουν καὶ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ τὴν τελευταία.

—Αἶ, ὦχι, σκέφθηκε. αὐτὸ δὲ θὰ γίνῃ. Ἀ-πώθησε τὰ γκαρσόνια, τραβήχτη ἀπὸ τὰ χέρια τους καὶ τείνοντας τὸ χέρι στὸ κομψὸ πλῆθος φώναξε.

—Οἶκτο, καλοὶ μου ἄνθρωποι, οἶκτο... Ἐνας δανδῆς, μετὰ νικητορὶσμένα νύχια, ἄρπαξε μιὰ λεμονόκουπα καὶ τοῦ τὴν πέταξε στὰ μοῦτρα. Οἱ ἄλλοι γέλασαν κι' αὐτὸς, σὰ νάχε κάνει κάποιον σπουδαῖο κατόρθωμα, περιέφερε περήφανο βλέμμα γύρω. Κανείς δὲν τοῦφτυσε τὴ φράση «Ἀνάνδρε, ντροπὴ σου».

Ὁ ἄνθρωπος, πὸν μέσα του γιγάντωνσεν ὁ πόνος, λύγισε ὕστερ' ἀπ' αὐτό. Τὰ μάτια του μισόκλεισαν κι' ἐσφοριάσθη ἐρεβίνο χάμου ὑπὸ τὴς βλαστήμιες τῶν γκαρσονιῶν πὸν ζητοῦσαν νὰ τὸν σί-ρουν έξω.

Οἱ κομπές κοσμικὲς κυρίες ξαναγέλασαν κι' ἐψιθύρισαν ἀδεία-ζοντας τὰ ποτήρια τους.

—Τὶ ἀστεῖο καλέ!

Ἐξαφνα, ἀπὸ τὸ βάθος τῆς σάλας, μιὰ φωνὴ ἀπευθύνθηκε στὴ γκαρσόνια πὸν προσπαθοῦσαν νὰ σύρουν έξω τὸ γεροντάκο.

Αἶ, σεῖς, σταθῆτε. Ντροπὴ σας!... Ἐνα παραπέτασμα ἐσπαρὲ ἀνασῶρθηκε καὶ μιὰ ὠραία, ὠραία σὰν ὄνειρο αὐγινὸ, γυναίκα τοῦ ἡμικόσμου, μιὰ κόρη τῆς ἀπο-κοντὰ στὸ δυστυχισμένον ἄνθρωπο, ἀπομάκρυνε τὰ γκαρσόνια, καὶ θαυπεύοντάς του τρυφερὰ τοῦ ψιθύρισε.

—Κουράγιο παπτοῦ, κουράγιο, καὶ μὴν παραξηγῆς αὐτὸ τὸν κόσμον, πὸν ἔχει τὴν ἀγνότητα στὸ κορμὶ του καὶ τὸ βόρβορο στὴν ψυχὴ. Κι' ἀνοίγοντας τὸ ταυντάκι τῆς τοῦβαλε στὰ τρεῖσι-λιάρικα χέρια τὰ πιδ μεγάλα χαρτονομίσματα ποῦχε σ' αὐτό!

Πῆρε τὸ χέρι τῆς ὁ γέρος, τὸ φίλησε μετὰ δάκρυα εὐγνωμοσύνης, στὰ μάτια κι' ἔκανε νὰ φύγῃ. Ἐκείνη τὸν κράτησε τρυφερά.

Πλησίασε στὸν μπουφὲ καὶ παρήγγειλε ψητὸ, αὐγά, γλυκὰ, τσου-ρέκια. Τὰ γκαρσόνια ἄλλαξαν ὄψη. Τίναξαν τὸ γέρο καὶ τοῦφε-ραν κι' ἕνα κονιάκ. «Φωνάχτε μου ἕνα ταξί.» Διάταξε ἐκείνη.

Ὁ σύντροφος τῆς νέας βλέποντάς τὴν ν' ἀρῇ, βῆκε καί τὴν ζήτησε. —Καλέ μου: Λεόν, περιμένε με. Θὰ συνοδέψω τὸ γεροντάκο στὸ σπίτι του. Κι' ἄμέσως, ἐνὼ ὁ γκροῦμ τῆς ἔδινε τὸ μαντὸ τῆς καὶ τὰ γκαρσόνια κουβαλοῦσαν τὰ δέματα εἶπε στὸ φτωχό. «Ελα παπ-ποῦ, στηρίξου στὸ μπράτσο μου καὶ πάμε.» Ὁ συνοδὸς τῆς νέας ἕνας πᾶμπλουτος βιομήχανος τοῦ Παρισιοῦ τὴν κύτταξε συγκινημέ-νος ἡ καλωσύνη τῆς ὠραίας ἀμαρτωλῆς ἔπταγε στὴν ψυχὴ του.

Πῆρε τὸν γέροντα καὶ τὸν ἔφερε στὸ ταξί. ἔκανε θέση στὴν ἀμαρτωλῆ, καὶ πῆρε θέση κι' αὐτὸς. Ξεκίνησαν ἔξα-φνα, ὁ Λεὼν δὲ Λασιέ, πῆρε τὸ χέρι τῆς νέας καὶ ψιθύρισε: «Ζερ-μαίν, εἶσαι ἕνας ἄγγελος. Ἀπόψε μοῦδειξες τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, πὸν δὲν τὴ δίνει τὸ κρασί καὶ τὸ γλέντι, μὰ ἡ καλωσύνη καὶ ὁ οἶκτος. Στὴν πᾶναγνη ψυχὴ σου ἀξίζει καθετὶμὴ. Θέλεις νὰ γίνῃς γυ-ναίκα μου;

—Ἀν δὲ σὲ τρομάξῃ τὸ παρελθόν μου! τοῦπε σιγὰ. —Τὸ ἀποψινὸ φέροσιμό σου τὸ ἐξαγίασε. Τὰ χεῖλιά τους ἐνώθησαν σὲ φιλὶ ἀγάπης. Κι' ὕστερα ψιθύρισαν. —Χριστὸς Ἀνέστη.

Ἡ Ζερμαίν γύρισε στὸ γέροντα καὶ τοῦ εἶπε συγκινημένη: —Εὐλογημένη ἡ στιγμή πὸν σ' ἔφερε σὲ μένα. Μ' ἀνοίγεις τὴ ζωὴ τῆς τιμῆς πὸν τόσο εἶχα ποθήσει. Σ' εὐχαριστῶ....

ΕΝΑ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΩΝΟΥ ΝΤΑΒΙΝΤ ΝΤΑΒΙΝΤΕΣΚΥ Η ΝΕΚΡΗ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

Δὲν ὑπάρχει στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δυσκολώτερη περίπτωση—μοῦπε ὁ-στερα ἀπ' τὸ Πασχαλινὸ δείπνο μας ὁ φίλος μου Βλαδί-μυρος Βλαδιμήροβιτς—ἀπ' τὸ νὰ βρεθῇς ξάφνου μπρὸς σ' ἕνα πρόσωπο ἀγαπημένο, πὸν τὸ κήδεψες ὁ ἴδιος καὶ πὸν χρονιά τὸ κλαῖς γιὰ νεκρό. Κπὶ πρὸ πάντων, ὅ-ταν τὸ πρόσωπο αὐτό, πὸν τὸ λάτρευες καὶ πὸν ἡ μνήμη του ἀποτελοῦσε τὰ ἅγια τῶν ἁγίων σου, ἀντικρύση τὴ χαρούμενη ἐκπλήξῃ σου μ' ἀδιαφορία καὶ σοῦ κόψη τὴν ὀρμὴ νὰ τ' ἀγκαλιάσῃς σ' ἐκδήλωση τῆς χαρὰς σου γι' αὐτὴ τοῦ τὴν ἀπροσδό-κητη... ἀναβιώσῃ του.

Ἐκπτάξας τὸ φίλο μου μ' ἐκπλήξη ἀνάμικτη με φόβο, μὴν εἰ-με ξάφνου, ὕστερ' ἀπ' τὴς τόσες συμφορές, πὸν τὸν εἶχαν εὐρεῖ, παραφρονήσει.

Ὡστόσο, ἔξω ἀπὸ μιὰ βαθειὰ μελαγχολία, πὸν ρυτίδωνε τὸ πλατὺ του μέτωπο, στὴ φρονογνωμία του ἀπλωνόταν πάντα ἡ ἰδία ἡρεμία πὸν διακρίνει τοὺς ἀνθρώπους πὸν, ὕστερα ἀπὸ σει-σὰ ἀτυχιῶν, ἔμαθαν νὰ κατεροῦν παθητικὰ τὴν ἐξέλιξη τοῦ πεπορμένου των, σὰ νὰ μὴ περιμένουν καμμιὰ κατάρτιση μεγα-λύτερη ἀπ' αὐτὴς πώχουν δοκιμάσει ὡς τὴν ὥρα.

Κι' ἀλήθεια, τὶ χειρότερο μπορούσε νὰ περιμένῃ ὁ Βλαδίμη-ρος Βλαδιμήροβιτς πὸν ἀπὸ Μεγάλος Δούκας τῆς ἁγίας Ρωσίας κατάντησε γκαρσόνι σ' ἕνα λοῖκό Παριζιάνικο μπάρι;

Δὲν πρόφτασα νὰ ἐκδηλώσω με λόγια τὴν ἀπορία μου κι' ὁ Βλαδιμήροβιτς ἐσυνέχισε. —Σὲ μιὰ τέτοια περίπτωση, φίλε μου, σαστίζεις, ὁ νοῦς σου θαλῶνεται, ἡ γλῶσσα μπερδεύει, τὰ πόδια τρικλίζουν καὶ δὲ βόλκεις τὴ δύναμη οὔτε νὰ φτύσῃς τὴν περιφρόνησή σου στὸ ἀ-γαπημένο αὐτὸ πρόσωπο, πὸν εἶσαι πληρώνει τὴν ἀφροσύνη σου, ἂν δὲν ἔχῃς τὴ σκληρότητα—ἀπὸ χαρὰ κτῆρα ἐννοῶ—νὰ ἐκδικηθῇς διαφορετικά.

Ἀναψα ἕνα τσιγάρο «Μέλια» τρίτης ποιότητος—κι' αὐτὸ γιατί δὲν ὑπῆρχε κατώτερη—ρούφηξα με πάθος καὶ ὕστερα ἐκτοξεύον-τας ἄργα—ἀργὰ, πυκνὲς τολύπες καπνοῦ, πὸν γιομίζαν σταχτογά-λινα δακτυλιδάκια τὴ στενὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ μικροῦ δωματίου μας, εἶπα στὸ φίλο μου.

—Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις πῆς μ' ὅλα αὐτὰ Βλαδίμηρε Βλαδιμήροβιτς. —Ἀναστέναξε πικρὰ κι' εἶπε. —Δὲν ἔχεις ἄδικο· εἶναι τόσο παράξενο, τόσο καταπληκτικὸ αὐτὸ πὸν μὲ συνέβη, π' οὔτε ὁ πῶς εὐφάνταστος διηγηματογράφος δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὸ φαντασθῇ.

—Ἀρχίζω νὰ φοβάμαι, Βλαδίμηρε Βλαδιμήροβιτς, εἶπα, πὼς ἡ σὲ ζάλισε τὸ κρασί ποῦπιανε ἀπόψε, ἢ τὰ βάσανα σὲ λυγίσαν καὶ σοῦστριψε...

Χαμογέλασε πικρὰ, ἀναστέναξε, πῆρε ἕνα κόκκινο αὐγὸ ἀπ' τὸ τραπέζι, τόσπασε, τὸ ξεφλούδισε, τόκοψε στὰ δυὸ, γέμισε τὰ πο-τήρια μας κρασί καὶ, προσφέροντάς μου ἕνα κομμάτι αὐγοῦ, μ' ἕνα ποτηράκι κρασί, εἶπε.

—Ἄντε γιὰ μὲν Σάσα Ἰβανῶφ. Πιὲ καὶ μὴ θαρρεῖς πὼς τὸ κρασί μεθάει, ὅσο οἱ θύμησες. Καὶ στράγγισε τὸ ποτήρι του πλαταγίζοντας ἡδονικὰ τὴ γλῶσσα. Νευρίαστηκε. Ὡστόσο πῆρα τὸ ποτήρι, ἔβραξα τὰ χεῖλιά μου καὶ εἶπα.

—Θὰ ἐξηγηθῇς, ναι ἢ ὄχι; Γιατί ἐγὼ δὲν εἶδα νὰ σοῦ συμβῇ, ἕνα χρόνον σχεδὸν τώρα ποῦσαι μαζί μου, τίποτα.

—Μὰ τὸ σήμερον δὲν εἶναι ἡ ζωὴ φίλε μου. Εἶναι πρὸ πάντων τὸ γέος καὶ κατόπι τὸ αὐριο. Κι' ἐγὼ ἀναφέρουμαι στὸ χτὲς πὸν ἀθέλα τὸ φέρνει στή μνήμη μου ἡ σημερινὴ Λαμπρὴ μέρα.

—Κι' αὐτὸ τὸ χτὲς τί εἶναι λοιπόν; —Εἶναι ἡ συμφορὰ καὶ τὸ γκρέμισμα τοῦ θάρρους μου. Τὸ ἀβῆσμο κάποιων νεκρῶν, ἐλπίδων πὸν νόμισα πὼς εἶχαν ξαναγεν-

νηθῇ ἀπ' τὴν στάχτη πὸν τις εἶχε καλύψει.

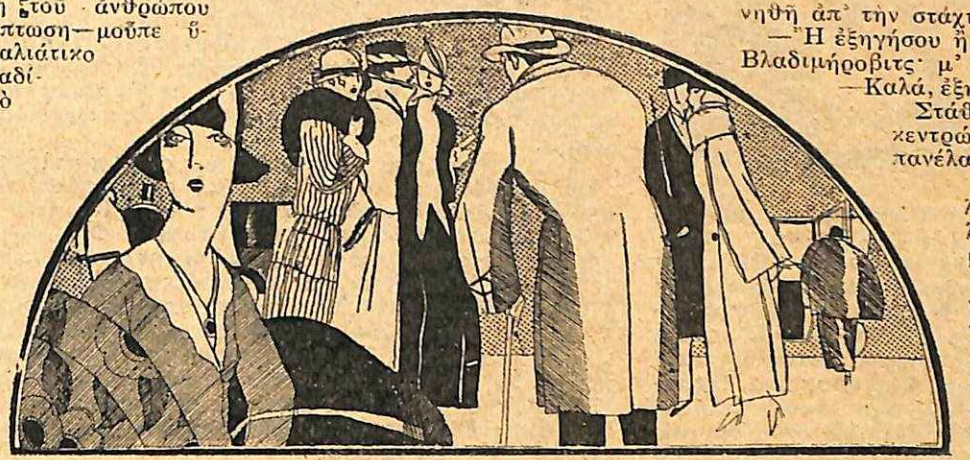
—Ἡ ἐξηγήσου ἢ ἄλλαξε θέμα Βλαδίμηρε Βλαδιμήροβιτς; μ' ἔχεις νευριάσει.

—Καλὰ, ἐξηγοῦμαι, ψιθύρισε. —Στάθηκε λίγο, σὰ γιὰ νὰ συγ-κεντρώσῃ τις σκέψεις του, κι' ἐ-πανελάβεσέ λίγο.

—Εἶμαστε παιδικοὶ φί-λοι Σάσα καὶ με ξέρεις κα-λὰ. Θυμᾶσαι τὴ γυναίκα μου βέβαια;..

—Τὴ μακαρίτισσα Σό-νια, τὴν κόρη τοῦ στρατη-γοῦ Καμενῶφ δὲν λές;

—Αὐτὴ ναι. Μόνον πὸν δὲν εἶναι μακαρίτισσα, ἀ-φοῦ ζεῖ καί βασιλεύει, ἐδῶ κοντὰ μας, κάτω ἀπ' τὸν ἴδιο μετὰς οὐρανό, ἀνα-

πνέοντας τὸν ἴδιον ἀέρα... καιρὸ τώρα...

—Ἄλλοίμονο, ἔκανα. σὰ νὰ μιλοῦσα στὸν ἑαυτό μου. Ἐτρελλάθη ὁ φίλος μου Βλαδιμήροβιτς.

Σὰ νὰ μάντεψε τοὺς συλλογισμούς μου μ' ἔκοψε.

Μὴν κάνῃς ἐτσι καὶ βεβαιώσου πὼς εἶμαι κάλλιστα στὴν ὑγεία μου.

—Μὰ δὲν ἐπέθανε λοιπὸν ἡ Σόνια Καμενῶφ; Χίλιοι ἄνθρω-ποι μοῦ τὸ βεβαίωσαν.

—Καὶ πρῶτος ἐγὼ, πὸν τὴν ἄφισα νεκρή, ξυλιασμένη, πάνω στὰ χιόνια χωρὶς νὰ τὴ θάψω, κοντὰ στὰ Ρωσοπολωνικὰ σύνορα, γιατί τὸ προσέγγισμα τῶν ἐπαναστατῶν μας ἀνάγκασε νὰ σπεύ-σουμε νὰ σώσουμε τὰ τομάρια μας, χωρὶς τὴ δύναμη νὰ μπορούμε νὰ σκεφθοῦμε ἄλλου ὀστικώτερα πάνω στὴν ὥρα τοῦ πανικοῦ. Ἄλλωστε, δυὸ γιατροὶ πὸν φεῦγαν μαζί μ' αὐτὴν εἰχανπιστο-ποιήσει τὸ θάνατο, ὥστε νάσαι περὶ τὴν κάθε προσπάθεια γιὰ κείνη.

Ἀπόδωσα τὸ πρᾶγμα στὸ μοιραῖο, πὸν θέλησε νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπ' τὸ νὰ δοκιμάσῃ τὴν ὁδὸν τῆς ἐξορίας καὶ ἐφυγα, μετὰ τὴ συνείδηση ἥρεση καὶ τὴ θύμησιν τῆς θρονασμένης στὴν ψυχὴ μου. Ἦταν ὁ τέταρτος χρόνος τῆς ἐξορίας μας κι' ἀνήμερα τὸ Πάσχα. Εἶχα τότε ἀκόμα κάμποσα λεπτὰ καὶ μετὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ γοηγοῦ, τέλους τοῦ Μπολσεβικισμοῦ περιμένα νὰ σημάνῃ ἡ ὥρα τῆς ἐπιστροφῆς μας στὴν ἀγαπημένη πατρίδα καὶ δὲν εἶχα φροντίσῃ νὰ πιάσω καμμιὰ δουλειά. Κοιμητορμένους γύριζα στοὺς δρόμους ἀναζητώντας πατριώτες νὰ κάνουμε καμμιὰ ἐπαναστατικὴ ὁργάνωση. Ἐξαφνα, ἐκεῖ πὸν Πασχαλινὰ πλανιόμουν στοὺς δρό-μους, διασταυρώθηκα μετὰ τὴ Σόνια, τὴ γυναίκα μου, πὸν κομψή, λυγρή, χαριτωμένη, στηριζόταν στὸ μπράτσο ἐνὸς ψηλοῦ, λεπτοῦ κι' εὐγενικοῦ ἀντρα ποῦταν ἄλλοτε λοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ κι' ἔβγαζε τώρα μιὰ Ρωσικὴ ἐφημερίδα στὸ Παρίσι. Σὲ βολιάνω σ' ὅτι ἐγὼ ἱερότερο Σάσα Ἰβανῶφ, πὼς στὸ ἀπρόσδοτο ἀντικρύ-σμα τῆς λεπτῆς, ψηλῆς, βεργολυγῆς σιλουέτας τῆς, τῆς γλυκεῖας μορφῆς τῆς, τῶν μαῶν τῆς ματιῶν πὸν με κύτταζαν με κάποια δυσφορία, ἀνήσυχα, σάστισα τόσο πὸν ἂν δὲ στηριζόμουν στὸ γερό ἐβένινο μπαστούνι μου, θάπεφτα. Στὴν ἀρχὴ νόμισα πὼς ἤμουν θύμα παραισθήσεως, πὼς βρισκόμουν ἀπὸ μιὰς καταπλη-κτικῆς ὁμοιότητος κι' ὄχι μπροστὰ σὲ μιὰ νεκρὴ πὸν γύρισε στὴ ζωὴ καὶ πάλι. Ὅμως στὸ πλευρὸ τῆς ἦταν ἡ ἀδεσφὴ τῆς Βαρβά-ρα Λαζάρεβιτς, πὸν τῆς εἶπε κυφὰ σ' αὐτὴ τὴν ὥσπου ἐγὼ συνέ-λθω ἀπ' τὴ θέση πὸν εἶσαι ἀπρόσδοτο βρεθῆκα.

—Λοιπὸν Σόνια, τί σταθίκαμ' ἐδῶ, ἐτσι σὰ χαζοί; Πάμε!

Κι' εἰρωνικώτερα πρόσθεσε.

—Ἡ μήπως ἔχεις σκοπὸ νὰ πᾶς πάλι μαζί μετὰ τὸν ἀντρα, πὸν σ' ἄρρεσε νὰ σὲ φάν τ' ἀγρίμια γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸ τομάρι του!...

Καὶ τότε, ἐνῶ ἐγὼ ἤμουν ἐτοιμὸς ν' ἀπλώσω τὰ χέρια μου ν' ἀγκαλιάσω τὴ γυναίκα μου, νὰ τῆς ἐκδηλώσω τὴ χαρὰ μου, πὸν τὴν ξαναῤῥισα, ἐκείνη... ἐκείνη μούρριξε μιὰ ματὰ ἀίστηγρῃ, ψυχροῦ, πὸν σήμαινε πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ μιλήσω, ἐστηρίχθη στὸ μπράτσο τοῦ συνοδοῦ τῆς κι' ἄργα-σιγὰ, ἀπομακρύνθηκε...

Σκοῦτισε ἕνα δάκρυ καὶ συνέχισε: Καταλαβαίνεις τί εἶχε συμβῇ; Εἶχε πάθει νεκροφάνεια. Ἐτοῖ τὴν ἄλλη μέρα συνήλθε, ἐνώθη μετὰ ἄλλους φουγάδες, πὸν πέρασαν κατόπι, κι' ἔφτασε ἐδῶ μετὰ τὸ μῖσος στὴν ψυχὴ τῆς γιὰ μένα, πὸν πιστεύει ὅτι τὴν ἐγκατέ-λειψα ἐπὶ τῆς δέρας... σὲ σημεῖο πὸν δὲ δέχεται ἐξήγησι.

ΔΥΟ ΛΕΥΚΕΣ ΛΑΜΠΑΔΕΣ

Οι μέρες περνούσαν ή μια δίπλα στην άλλη, στεγνές, ανήλικες, κι' οι νύχτες σκοτεινές άυπνες, γεμάτες ανησυχία, έσμιγαν και γινόντουσαν ένα με τη θλίψη της.

Δέν ήταν χιές, προχτές, ένας δλόκληρος χρόνος είχε περάσει και ή Βάννα ένόμιζεν άκόμα πώς ήταν χιές πού στο φτωχικό της σαλόνι, πάνω στον καναπέ, στο τραπέζι, στις καρέκλες, έφεραν κι' άπλωσαν τά νυφικά της. Κι' ήταν ή πιο χαρμόσυνη ήμέρα της ζωής της.

Οι καμπάνες χτυπούσαν και ή όχλαγωγή των περαστικών έφτανε ως την κάμαρα της Βάννας και την τράβηξε ως το παράθυρο. Τό σκοτάδι πλημμύριζε πέρα για πέρα τον κάμπο και κάτω κεί, στο βραχάκι, γύρω από τη μικρή έκκλησούλα, τρεμόσβυναν ανάκατες οι φωτιές των κεριών περιμένοντας την Άνάσταση.

Δυό λευκά κεριά, ξαπλωμένα πάνω στο τραπέζακι της μέσης, τράβηξαν τη ματιά της Βάννας. Τά κύτταξε και χαμογέλασε, κυττάχτηκε στον καθρέφτη και ήταν ευτυχισμένη.

Περίμενε. Σε λίγο θά βρισκότανε και αυτή ανάμεσα στον κόσμο, μπρός στην αλλη της έκκλησιός, στηριγμένη στο μπράτσο του άρραβωνιαστικού της, που σε όχτώ μέρες θά γινόταν άντρας της.

Οι δυό φλογίτσες των κεριών θά φωτίζουν τά πρόσωπά τους και όλοι θά βλέπανε την ευτυχία τους.

Η ώρα περνούσε και τό σκοτάδι του κάμπου άπλώθη μέσα στην κάμαρά της, μέσ' στην ψυχή της.

Οι καμπάνες άφιναν μιά, —μιά τους τελευταίους ήχους, σαν ξεψύχισμα πάνω στο πέρασμα τ' άγέρα. Τά κεριά σβύσαν, οι άνθρωποι σώπασαν κ' ή πρώτη ανήλικαγή μέρα ημερώσε για τη Βάννα.

Ένα λιγόλογο γράμμα της έλεγε πώς ποτέ πιά δε θά ξανάβλεπε τό Στέφη, τον άρραβωνιαστικό της, χωρίς καμιά άλλη εξήγηση. Τό γράμμα βρέθηκε τό πρωί κάτω από την πόρτα της κάμαράς της.

Ηθελε νά κλάψη, νά φωνάξη, μιά ό κάμπος ήταν άπέραντος, τά βουνά ψηλά. Ούτε ό αντίλαλος της φωνής της δε θάρχόταν για παρηγοριά στον πόνο της.

Από τότε δεν έμαθε πιά τίποτε για τό Στέφο.

Της είπαν πώς τον είδανε μιά μέρα νά περνά τό μονοπάτι και νά σταματά μόναχα, κεί πάνω, στο βραχάκι.

Ο θεός της, ό μοναδικός συγγενής της, σαν τάκουσε γέλασε. Και τό ίδιο εκείνο βράδυ της είπε, παίρνοντάς την στην άγκαλιά του.

— Κανείς, τ' άκούς; Κανείς δε θά μπορέση νά σ' έχη δική του όσο ζώ έγώ.

Τρεμούλιασε ή Βάννα μέσα στα χέρια του, φοβήθηκε, παρακάλεσε νά τη λυπηθή μιά έπεσε

ανάσθητη κάτω στο πάτωμα.

Έπειτα έφυγε, γύρισε στο πατρικό της σπίτι, στο χωριό, μόνη, με την έλπίδα πώς μιά μέρα θά γύριζε ό Στέφος.

Μά δεν πέρασε καιρός, ό θεός της πέθανε. Έπρεπε νά πάη και πήγε. Κι' έτσι βρέθηκε ξανά μπροστά στον άνθρωπο πού τόσο πολύ φοβήθηκε μιά και πού νεκρό τον φοβώτανε άκόμα.

Σκυμμένη άκουγε τά λόγια του παπα π' άνέβαιναν ένα, ένα, άπλωναν μέσ' στην κάμαρα και χτύπαγαν στ' αυτιά της, σά σταγόνες άπ'ε λυωμένο μολύβι.

— Είναι αλήθεια πώς όλες οι ανθρώπινες άσχοιές, ή ίδια ή ζωή δεν είναι παρά ένα μάταιο όνειρο. Οι ζωντανοί όσο κι' αν γυρίζουν πάνω στη γη, και τον κόσμο όλο αν κατακτήσουνε, στο βάθος του τάφου γίνονται όλοι ένα. Βασιληάδες ή ζητιάνοι, κακούργοι ή άθώοι, ό,τι κι' αν εί- τωλός, δόσε του, Παντοδύναμε, την άνάπαυση σήμερα πού θά παρουσιασθή μπροστά σου.

Έκανε τό σταυρό της και μουρμούρισε:

— Ποι είναι ή φαντασία του κόσμου και οι εφήμερες ευτυχίες του; Όλα δεν είναι παρά μιά χούφτα χώμα.

Η Βάννα έρριξε μιά ματιά έξω από τό παράθυρο κι' έ- πειτα κύτταξε τό νεκρό και της φάνηκε πώς της χαμογε- τας άκόμα, σαν άλλοτε, τη νύχτα εκείνη, τό γέλιο του κι' αυτές τις λέξεις:— Κανείς, τ' άκούς; Κανείς δε θά μπορέση νά σ' έχη... δική του.

Μέσ' στο μυαλό της σαν καμπάνα βούιζε μιά εξήγηση πού περίμενε τώρα ένα χρόνο.

Έξω ό κόσμος γιώραζε την Άνάσταση επιστρέφοντα στα σπίτια του.

Σαν κάτι νάχε σταματήσει μέσα της, σαν κάτι νά της έλεγε τό χαμόγελο εκείνο του πεθαμένου...

Ο Στέφος... ή ζωή της... Κανείς... Μά κανείς δε θά σ' έχη δική του... Τό χαμόγελο του νεκρού... Κι' έξω από τό πα- ράθυρο, πιδ κάτω, μακριά στο βραχάκι, μιά σκιά... Ο Στέφος, αυτός θά ήταν... Μά δεν μπορούσε νά γίνη δική του... Τό χαμόγελο... Α, ή εξήγηση..

Τό κορμί της διπλώθηκε κ' ένας βαθύς πόνος δίπλωσε τά χείλη της σ' ένα χαμόγελο, σ' ένα ξέσπασμα μιās εξήγη- σης. Κι' ένα γέλιο τράνταξε την έρημιιά της κάμαρας.

Τά μάτια της άντίκρυσαν τά δυό λευκά κεριά πού πλαγιαστά βρισκόντουσαν πάνω στο τραπέζι.

Κ' έμειναν τά μάτια όρθάνοιχτα, άκούραστα και κύ- ταξαν τά δυό κεριά.

Τίποτα δεν έφερνε πιά ή ματιά πίσω στη μνήμη της νά θυμηθί, γιατί, για ποιόν, τά δυό κεριά βρισκόντουσαν εκεί;

Μέσα από τό σκοτεινό της τό μυαλό περνούσαν βιαστι- σμος, οι καμπάνες και πάλι ό Στέφος. Και κείνη; Νύφη.

Σηκώθηκε, ζύγωσε τό παράθυρο, άπλωσε τό χέρι της, και σά νά έγνεφε μακριά σε κάποιον, χαμογέλασε.

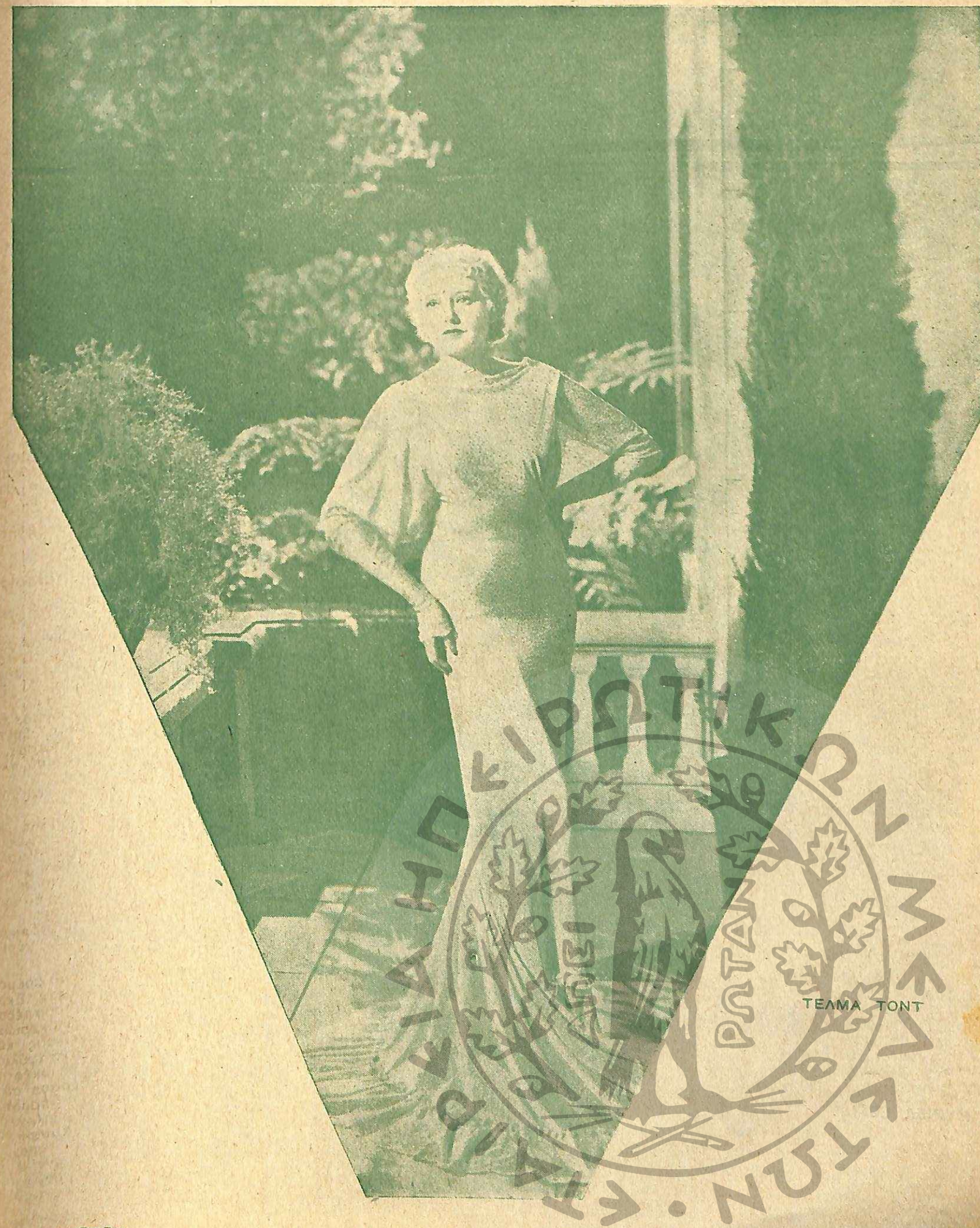
Έβγαλε μέσα από τό μπαούλο τά νυφικά, τά φόρεσε. Στερέωσε τό πέπλο στο κεφάλι της και πήρε στα χέρια

της τά δυό λευκά κεριά.

Τ' άναψε και κατέβηκε στο δρόμο. Όσοι την είδαν παραμέρισαν Έκα- ναν τό σταυρό τους και προσπέρα- σαν. Οι δυό φλογίτσες των κεριών, σχημάτιζαν μικρούς φωτεινούς κύ- κλους μέσα από τά διάφανα τούλια του πέπλου της. Κανείς δε σκέφτη- κε νά τη σταματήσει. Πέρασε σαν ένα άέρινο φάντασμα από μπροστά τους πού ή σκιά του άπλώθηκε λευ- κή μέσα στον κάμπο. Άμοιρη ή Βάννα, τρελλή, γελαστή, προχω- ρούσε μέσ' στο σκοτάδι, πήγαινε ν' άνταμώνη τό Στέφη, τον άρραβωνια- στικό της κυττάζοντας προς τις δυό φλογίτσες των κεριών.

ΛΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΜΥΡΙΑ ΕΒΑΝΣ

ΑΛ ΡΟΥΣΧ

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΙΒΑΝ ΠΕΤΡΩΦ ΕΝΑ ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ ΑΥΓΟ

Οι δουλειές, εκείνη τη χρονιά, πήγαιναν πολύ άσχημα. Σέργιος Λομάγκωφ, που ήταν καλλιτέχνης ξυλογλύπτης, αν απελπισμένος. Όταν κατέφυγε στο Παρίσι από την ρωσική θύελλα, επεδόθηκε με αρκετή επιτυχία στην ξυλο-υπτική, φιάχνοντας κάθε τόσο καινούργια μοντέλα χωριάτικου στυλ, που τα μεταπωλούσε σε εμπόρους. Μά-χρονιά εκείνη είχε πέσει φοβερή γκίνια στο μαγαζί του. Κανείς δεν ψώνιζε τίποτα....

Ο Σέργιος και η γυναίκα του εξάντλησαν πολύ γρή-γορα το μικρό χρηματικό τους απόθεμα, που ήδη είχε περιορισθεί αρκετά το χειμώνα, γιατί είχαν αρρωστήσει ή τονάκριβη κόρη τους, η Λίζα.

Η Λίζα ήταν μία γλυκειά κοπέλλα, όλο ευθυμία και ζωή. Δεκαοχτώ χρονών, μ' ένα ρόδινο χρώμα, με μάτια γαυγιά και χαμογελαστά, με μία τσαχπινούλα μυτίτσα λίγο ανασχηματισμένη, κι' ένα στοματάκι πλασμένο για φιλία. Και ήταν άρραβωνιασμένη με τον μοναδικό υπάλληλο και ήταν του Σέργιου, με τον Ρομπέρ Πιέρ....

Ο καυμένος ο ξυλογλύπτης περίμενε νάρθουε καλύτε-ρες μέρες για να προικίσει τη Λίζα και να εγκαταστήσει το νέο άντρόγυνο σ' ένα άνετο σπίτι, όπου ο Ρομπέρ θα κατάρθωνε σιγά-σιγά να δημιουργήσει μία καλή πελατεία. Μά ο μαρσμός της εργασίας εμπόδιζε την πραγματο-ποίηση του όρατου αυτού ονείρου....

Πλησίαζε το Πάσχα, πώς και φέτος θάχω το Πασχαλιά-τικο αυγό μου! είπε η Λίζα.

—Και βέβαια παιδί μου... Μπορεί να μη είναι πολυτε-λές, μα πάντα θά το εργαστώ με τα χέρια μου, όπως κάθε χρόνο....

Εκείνο το βράδυ κρατήσανε στο τραπέζι τον Ρομπέρ. Η Λίζα άρχισε ν' απαριθμεί όλα τα πασχαλιάτικα αυγά, που πήρε, από τότε που ήταν μικρή. Την εποχή εκείνη το άντρόγυνο ήταν πολύ φτωχό και τα δώρα, φυσικά, ήταν και κείνα φτωχικά. Αργότερα όμως ο ξυλογλύπτης έγινε γνωστός και οι παραγγελίες έρχόντουσαν ή μία πίσω στην άλλη. Τ' αυγά έκρυβαν, τότε πλούσια δώρα, τότε πενιχρά, αναλόγως της οικονομικής του καταστάσεως.

—Για το φειντό Πάσχα, είπε η Λίζα, θέλω ένα απλό αυγό από ζάχαρη, όπως άλλοτε ... Όχι τρέλλες, πρέπει να μαστε, λογικοί....

Ο Ρομπέρ φώναξε ευθυμία:

—Είδατε τι φρόνιμο κορίτσι που είναι η Λίζα! Και όμως

εγώ θά της κάνω ένα αυγό, που θά'ναι σωστό έργο τέχνης!

—Μαμά, είπεν άξαφνα η Λίζα, θυμάσαι το δώρο της θείας Βάριας;

—Όλοι σκάσανε στα γέλια.

Η καυμένη, η θεία Βάρια! Ήταν μία μανιακή γεροντο-κόρη, άσχημη, γκρινιάρη και φιλάργυρη! Ο Σέργιος ήταν υποχρεωμένος ν' ανεβαίνει κάθε τόσο στο δωμάτιό της, πότε να στερεώσει το παράθυρο, πότε να λαδώσει καμιά κλειδαριά.—Όσο οικονομία κάνω, έλεγε η γεροντοκόρη, τόσο περισσότερα θά βρῇ από μένα η Λίζα σαν πεθάνω!

Η θεία Βάρια, πέθανε έδω και δυο χρόνια, δεν άφισε όμως στην άνεψιά της παρά μερικά άχρηστα έπιπλα και ρωσικές μετοχές που δεν είχαν καμιά αξία πιά.

Η άνάμνηση της παράξενης γεροντοκόρης έρριξε σε κάποια μελαγχολία τους γονείς της Λίζας, και η νέα για να τους διασκεδάσει, σηκώθηκε και πήρε πάνω από το μπουφέ ένα μεγάλο αυγό από άσπρο ξύλο.

—Νά το τελευταίο της δώρο, Τό έφερε μόνη της στον μπαμπά και τοῦ εἶπε: «Σὺ πού εἶσαι γλύπτης νά το στο-λίσῃς καμιά μέρα μ' ένα ὁμορφο σχέδιο!» Κι' ὅπως θά θυμάσαι, μπαμπά, είχε ένα τόσο πονηρό χαμόγελο εκείνη τη μέρα.

—Αν μου επιτρέπεις, είπε τότε ο Ρομπέρ, θά το πάρω εγώ αυτό το αυγό και θά το εργασθῶ. Έχω ἴσα—ἴσα μία ιδέα πού μου φαίνεται πολύ πρωτότυπη. Αυτό θά είναι το δώρο μου, κι' έτσι η Λίζα δέν θά μπορῇ νά με κατηγορήσει πώς κάνω τρέλλες!

Η Λίζα χτύπησε ευθυμία τα χέρια της.

—Είμαι πολύ ευχαριστημένη! Καυμένη θεία Βάρια! τὴν ἀγαπούσα πολύ μ' ὅλες τίς παραξενιές της! Τό τελευταίο

της δώρο ήταν τόσο άσχημο, πού δέν μπορούσα νά το βλέπω χωρίς νά με πιάνουν γέλια. Όμως, χάρις σ' ἐσένα Ρομπέρ, θά μου εἶναι τώρα δυο φορές ἀγαπητό!

Καί τὸ βράδυ ἐκείνο ὁ Ρομπέρ, μόλις γύρισε στο σπίτι του εὐδιάθετος, στρώθηκε ἀμέσως στο σκάλισμα τοῦ μελλοντικοῦ Πασχαλιάτικοῦ δώρου. Τά λεπτότατα καί καλλιτεχνικά σχέδια, διαδέχονταν τὸ ένα τ' ἄλλο.

Επὶ τέλους ἔφθασε κι' ἡ μέρα τοῦ Πάσχα. Οἱ καμπάνες χτυποῦσαν χαρμόсуна καί ἡ Λίζα, στολισμένη με τὸ ἐθνικό της κουστούμι, μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση, κι' ἔστρωνε τὸ τραπέζι γιὰ νά φάνε. Ὁ Ρομπέρ τῆς προσέ-φερε τὸ Πασχαλιάτικο αυγό καί ἡ Λίζα τὸ δέχτηκε γε-μάτη ἐνθουσιασμό. Ήταν τόσο ὁμορφο!

Ο γέρο—ξυλογλύπτης δέν χόρταινε νά τὸ θαυμάζει. Εἰσέπαινε νά συγχαρῇ τὸν μαθητὴ του, πού εἶχε ξεπεράσει τὴν τέχνη τὸ δάσκαλό του.

Εξαφνα, τὸ αυγό ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Σέργιου, κύλησε με θόρυβο στο πάτωμα καί ἀνοίξε στα δύο. Ἀπὸ τὸ αυγό τότε πετάχθηκε ἑλάνος θησαυρός: διαμαντένια σκουλαρίκια, πολύτιμα δαχτυλίδια, ὑπέροχα μαργαριτά-ρια. Καί στο βάθος τῆς κρύψτης αὐτῆς βρισκότανε ἕνα ση-μείωμα πού ἔλεγε:

«Μικροῦλα μου Λίζα, αὐτὸ εἶναι τὸ κο-σμήματα τῆς γιαγιάς μου, πού ἦταν πλού-σια, ὠραία καί εἶχε ἀγαπητὴ πολύ τὴν ζωὴ της. Εγὼ δέν τὰ ἐφόρεσα ποτὲ μου, γιατί οὔτε πλούσια ἦμουνα, οὔτε ὠραία, οὔ-τε μ' ἀγάπησε κανείς. Σ' ἀφίνω λοιπὸν ἐ-λεύθερη νά στολισθῇς μ' αὐτὲς τίς πέτρες, ἡ νά τῆς πουλήσης γιὰ νά κάνῃς τὴν προί-κα σου.

Η ποράξενη αὐτὴ θήκη ἦταν δική μου ἐμ-πνευση γιὰ νά γλυτώσει τὰ κοσμήματα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐπαναστατῶν, καί, ὅπως βλέ-πεις, ἐπέρασαν ἀπαράτηρητα. Όταν μιὰ μέ-ρα θά σκαλίσῃ τὸ ξύλινο αυγό ὁ πατέρας σου, θά ἀνακαλύψῃ ἐξάπαντὼς καί τὸ μυσ-τικό τῆς κρύψτης».

—Τι εὐτυχία! φώναξε ἡ Λίζα. Χάρις στὴν καυμένη θεία Βάρια, θά

μπορέσωμε νά παντρευ-τοῦμε ἀμέσως! Γιατί θά τὰ πουλήσωμε βέβαια, αὐ-τὰ κοσμήματα, δέν εἶναι ἔτσι μαμά!

Όλοι ἀκτινοβολοῦσαν ἀπὸ χαρὰ κι' ἐπλάτταν χί-λια σχέδια γιὰ τὴν ἀνα-πάντερη εὐτυχία πού τοὺς ἦρθε.

—Αὐτὸ ἐδῶ, ψιθύρισε ἡ Λίζα με βαθεῖα συγ-κίνηση, σφίγγον-τας στὴν καρδιά της τὸ σκαλισμέ-νο ξύλο, θά εἶ-ναι τὸ ὠραιότε-ρο αυγό τοῦ Πάσχα πού εἶ-χω λάβει στὴ ζωὴ μου!

—Καί πού, πρόσθεσε πονη-ρά ὁ ἄρραβω-νιαστικός της, δέν μᾶς στοίχι-σε γιὰ νά ξέρεις τίποτα νά τ' ἀ-ποκτήσουμε ἀ-γαπημένη μου.

ΑΠΟ Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Τό βράδυ πέφτει άπάνω στη στέπα... Τό χωριουδάκι, συμμαζεμένο άνάμεσα στο δάσος και στον ποταμό, είναι άπόψε τυλιγμένο μέσα στη γλυκιά φεγγαβολιά των άστρων. Πέρα, στον άνοιξιότικον όρίζοντα, άνεβαίνει μιά άνάλαφρη δμήχλη, πού πλαισιώνει τά δάση και ρίχνει πάνω στις πλατειές στέπες ένα γαλάζιο πέπλο, πού φεγγαβολάει σά νάταν άσημένιος.

“Όλα είναι ήσυχά, άμφίβολα και μελαγχολικά σάν όνειρο. Ούτε κραυγή, ούτε τραγούδι, ούτε φωνή, ούτε ψίθυρος. “Όλα άναπαύονται. Και όμως άνάμεσα στις χαμηλές, καλύβες, νά ένα φώς τρεμοφέγγει, κατόπιν άλλο και κατόπιν άλλο.

Κοντεύουν μεσάνυχτα. “Ενα παραθυρόφυλλο χτυπάει... ένα σκυλλί γαυγίζει... δυό τρείς πόρτες άνοίγουν. “Ενα κάρρο χωριάτικο ξεπροβάλλει άπό τόν έξοχικό δρόμο και κάμποσες άνθρώπινες σκιές κατεβαίνουν άπό τό δάσος. Είναι οί κάτοικοι άπό τά τριγύρω χωριουδάκια πού πηγαίνουν στην έκκλησία.

“Η παλιά, έκκλησιά κουνιάζει πάνω στο λόφο και κυριαρχεί σ' όλη την κοιλάδα. Λίγο πιό πρίν όλα τά τζάμια φωτίστηκαν και πυρπολούνται άπό τό φώς των λαμπάδων και των κεριών. Μονάχα τό ψηλό καμπαναριό άπομένει σκοτεινό και βυθίζεται μέσα στον ούρανό. Μά κάτω άπό τόν τεράγωνο, ξύλινο πυργίσκο του, τό σαρακοφαγωμένο σκαλοπάτια τρίζουν. Κάποιος άνεβαίνει άργά-άργά. Είναι τό γέρο κωδωνοκρούστης Μικέιτς.

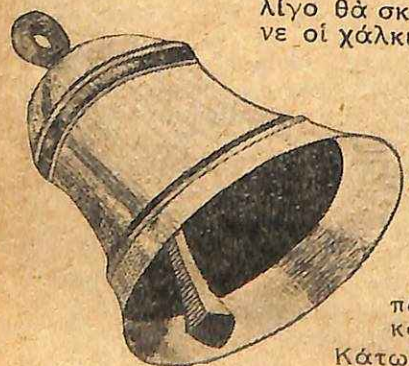
Τό λίγο φώς του μικρού φαναριού του φέγγει πού και πού όλο και ψηλότερα. Λές και μοιάζει με μιά ψυχή, πού πετάει πρός τά πάνω δειλά-δειλά.

“Ο Μικέιτς, άνέβηκε με κόπο, σάν σάλιαγκας, τη στενή σκάλα. Τά πόδια του είναι κάμποσοι τώρα μήνες πού άδυνάτισαν πιότερο και τά μάτια του όλο και πιό θαμπά βλέπουν. Είναι καιρός ό γέρος ν' άναπαυθή, μά ό καλός Θεός δέ στέλνει τό θάνατο. “Ο Μικέιτς έθαψε παιδιά κι' άγγόνια και αυτός άκόμα ζή.

Πόσες φορές ξαναείδε τη γιορτή της “Αναστάσεως! “Εχει ξεχάσει τό λογαριασμό... Πόσες φορές πάνω σ' αυτό τό καμπαναριό λαχτάρησε νάρρη ή στερνή του ώρα!

Σάν σίμωσε την καμπάνα, άπόθεσε χάμου τό φαναράκι του και στάθηκε πλάι στο φαρδύ άνοιγμα άπ' όπου σέ

λίγο θά σκορπίσουν οί χάλκινοι ήχοι

πάνωστην κοιλάδα. Κάτω οί τάφοι του έκεί

μικρού νεκροταφείου περιτριγυρίζουν την έκκλησία. Οί πιότεροι άπό τούς ξύλινους στραυρούς, πού είναι καρφωμένοι στο προσκέφαλο των τάφων, πού μοιάζουν σά μακρουλοί λοφίσκοι, γέρνουν άπό τό πέρασμα του καιρού, ή καλύτερα άπό τις χιονοθύελλες, μισοαναποδογυρισμένοι, μά στέκουν άκόμα εκεί άγρυπνοι, προστατεύοντάς τους με τ' άπλωμένα χέρια τους.

Στην άντικρυνή πλαγιά, οί ψηλοί γδυμνοί κορμοί της σημύδας, ραβδώνουν έδω κι' έκει με τη λευκή γραμμή του; τό σκοτεινό δάσος των έλάτων. Κι' άπό τό λόγγο, όπως κι' άπό τό λειβάδι, τά χωράφια κι' οί άκροποταμιές αναδίνουν, μέσα στη νύχτα, τη δυνατή μυρωδιά της καινούργιας χλόης, των άνθισμένων άμυγδαλιών και των βλαστών πού πάνε ν' άνοίξουν.

Τί περιμένει λοιπόν κάθε φορά άπό τό γύρισμα των εποχών; Και πρέπει πάντα ν' άνεβαίνει έδω πάνω για νά ευπιάη με την καμπάνα του τά βάθη της στέπας; Πότε πιά θά εύδοκήση ό ύψιστος νά εξαπλωθή κι' αυτός, με τη σειρά του, εκεί, κάτω άπό ένα σταυρό.

— Μονάχα “Εσύ τό ξέρεις! μουρμουρίζει κάνοντας τό σταυρό του εύλαβικά και σηκώνοντας τά μάτια στον ούρανό, όπου πλέον μέσα στο φώς μυριάδες κόσμοι. Μά είμαι έτοιμος νά ζήσω άκόμα, άν είναι τό θέλημά Σου, Κύριε!

— Μικέιτς! Μικέιτς! φωνάζει άπό κάτω μιά τρεμάμενη φωνή.

Είναι ό καντηλιάνοφτης. Είναι κι' αυτός γέρος σάν τόν κωδωνοκρούστη. Με τό χέρι στο γείσο του κασκέτου του κάκου άνοίγει τά ματόκλαδα πάνω άπ' τά γόνατά του μάτια δέν κατορθώνει νά ξεχωρίση τόν Μικέιτς στο ύψος του πυργίσκου.

— “Εδω είμαι! φωνάζει κείνος. Πώς δέ με βλέπεις;

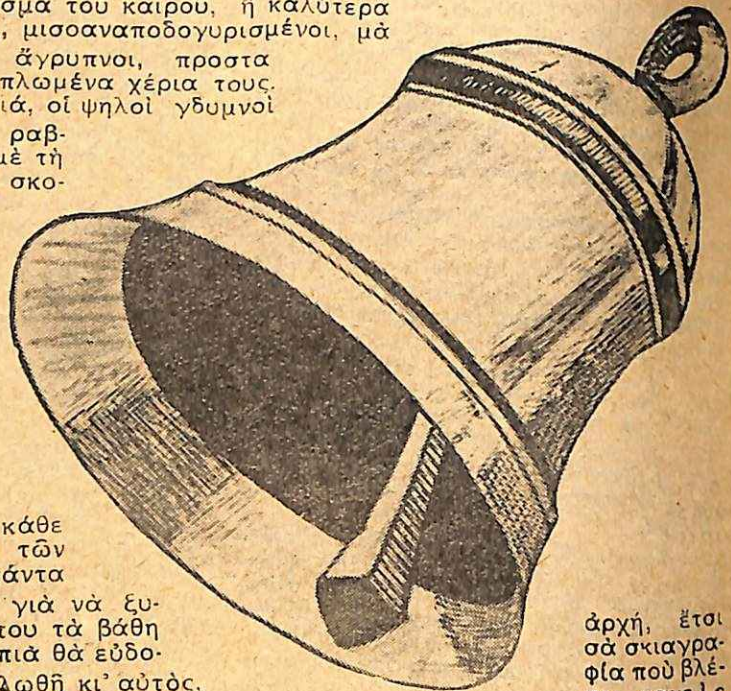
— Δέν είναι ώρα νά χτυπήσης τις καμπάνες;

“Ο άλλος έξετάζει τ' άστέρια, τόν λαμπερά άστέρια, τά ώραία χρυσά άστέρια, πού τόν κοιτάζουν φιλικά σάν παληό γνώριμο. “Ο άστερισμός του “Αρματος πυρπολείται εκεί ψηλά... μ' άκόμα δέν έφταξε κεί πού πρέπει.

— “Οχι, άποκρίθηκε, είναι άκόμα νωρίς, τό έρώ. Κι' αλήθεια τό ξέρει. Μη τάχα χρειάζεται ρολόι; Οί ήλιοι του καλού Θεού δέ θά του άναγγέλουν την ώρα πού πρέπει νά σημάνη; “Ολ' αυτά του είναι τόσο γνώριμα! Είναι ή πατρική του γή και ποτέ του δέν έζησε σ' άλλο μέρος.

“Εζησε. Μπορεί νά πη κανείς πώς δέν ήταν αυτό ζωή;

Και τά περασμένα, συγκεχυμένα στην

άρχή, έτσι σά σκιαγραφία πού βλέπει κανείς μέσα στην

ομίχλη, ξεχωρίζονται “όλο και πιό καθαρά και περνούν σά λιτανεία μπροστά άπό τόν Μικέιτς, τόσο κοντά, πού λές και θά μπορούσε νά τ' άγγίξη με τό δάχτυλο.

Ξαναβλέπει τόν έαυτό του ξανθό άγοράκι, την πρώτη φορά πού ό πατέρας του κρατώντας τον άπό τό χέρι, τόν άνέβασε στο καμπαναριό... Τά μάτια του άστραφταν άπό χαρά, άπό ύπερηφάνεια, άπό θαυμασμό, άπ' ό,τι θές. Τά μαλλιά του τ' άνέμιζε ό άγέρας. Πόσο ήταν ώραία ή άσημένια κορδέλλα πού έκανε τό ποτάμι. Και πόσο του ήταν εύχάριστο νά ψάχνη νάρρη τό σπίτι τους άνάμεσα στα στοιβαγμένα σπτάκια του χωριού, γύρω άπό τά πόδια του λόφου!

Μά εκείνο πού του έκανε πιότερη έντύπωση ήταν ή άπειρη έκταση της στέπας.

— “Α! είπε ό γέρω κωδωνοκρούστης πώς μοιάζει με τη ζωή! Σάν είναι κανείς νέος δέ βλέπει τό τέρμα... και τώρα νάτην έδω, ούτε λίγο, ούτε πολύ, μέσα στο χέρι του.

— Δόξα σοι ό Θεός! Τί είναι νά μην παραστρατήσης. Νά ζήσης και νά πεθάνης τίμια για νά ξαναγεννηθής στην ούράνια ζωή.

Κύτταξε τούς άστερισμούς: Τώρα είναι ώρα. “Εφυγε άπό τό άνοιγμα, βγάζει τό σκούφο του, κάνει τό σταυρό του, τόν ξαναβάζει, και με τά δυό του χέρια τραβάει τό σκονί της καμπάνας... Τό γλωσσίδι της δίνει ένα δυνατό χτύπημα στη χάλκινη στεφάνη

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ : ΒΛΑΝΤΙΜΙΡ ΚΟΡΟΛΕΝΓΚΟ

ΑΝΕΣΤΗ!

Οί πιστοί, σωρός ένα γύρω, σκύβουν ή σηκώνουν τό κεφάλι την ώρα πού πρέπει. “Όλα αυτά τά πρόσωπα τά γνωρίζει, όμως σβύστηκαν πιά άπό τόν κόσμο τουτό.

Νά ή άυστηρή μορφή του πατέρα του, και κοντά του ή εύλαβική μορφή του μεγαλιτέρου του άδελφού. Πιό μακριά, αυτός ό ίδιος, έτσι όπως μεγάλωνε τότε πιστεύοντας στην άγάπη

του Χριστού, γεμάτος έλπίδα, εύτυχισμένος!..

Κι' άναθυμάται τά περασμένα.

Πού είναι λοιπόν ή έλπίδα; Πού είναι ή άγάπη; Το ή ταιριαζε μιά τέτοια τιμωρία; “Όλη του ή ζωή διάβηκε στην κακομοιρία, τόν πόνο και την άτέλειωτη θλίψη.

Μέσα στην έκκλησία, άνάμεσα στις γυναίκες, ένα κορίτσι ροδομάγουλο και με τά μάτια σεμνά χαμηλωμένα, είναι γονατισμένο. Είναι ή άρραβωνιαστική του... “Η μαύρη φτώχεια, ή δουλειά, οί άρρώστειες, πολύ γρήγορα μάρναν τά τρυφερά τριαντάφυλλα στο πρόσωπό της.

Και πέρασε άπό τη ζωή στο θάνατο με τσακισμένο τό ραχοκόκκαλο άπό τά χτυπήματα της άθλιας κατάντιας.

Τού άφισε ένα παιδί... Μιά μέρα ή μπόρα έξεσπασε πάλι και του πήρε τό παιδί, όπως είχε πάρει τη μητέρα...

— Μικέιτς! Μικέιτς! φωνάζουν άπό κάτω Τί κάνεις λοιπόν; Κοιμάσαι; Πά! πά! ντροπή!

“Ηταν ή ώρα για τη δεύτερη κωδωνοκρουσία. “Ο Μικέιτς σηκώθηκε βιαστικός και τράβηξε τό σκονί. Τά σμήνη των ήχων πετούν και πάλι στα πέριχτα τό όρίζοντος.

Γύρω στην έκκλησία τώρα, προχωρούν τ' άσημένια έξαφτέρυγα με τό λάβαρο της “Αναστάσεως στη μέση, άστραποβολούν άπό τις φλόγες των κεριών, κι' οί ψαλμωδίες των παιδιών κι' ή μυρωδιά του μωσχολίβανου φάνουν ως τόν κωδωνοκρούστη. Τό πλήθος όλο μαζί τώρα συνοδεύει με μιά φωνή τις άθωες φωνούλες:

— Χριστός “Ανέστη έκ νεκρών...

Μιά βαθιά άνατριχίλα περνά άπό την καρδιά του Μικέιτς.

Και χτυπά... χτυπά όλοένα τις καμπάνες. Θαρρείς πώς ή φωνή του μετάρλου φουσκώνει άπό τις θύμησης πού ξεχειλίζουν στην ψυχή του Μικέιτς και συγχωρεί... συγχωρεί...

Μά δέν του φαίνεται άρκετό. Στην “Ανάσταση πρέπει όλες οί καμπάνες νά τραγουδούν. Με τώνα χέρι πιάνει τότε τό σκονί της καθημερινής καμπάνας, με τ' άλλο της ύψιφωνης και πατάει με τό δεξί του πόδι τό γλωσσίδι της βαθύφωνης. Κι' ή τριφωνία της γενικής κωδωνοκρουσίας με τις άργυ-

ρόηκες νότες βροντοφωνεί άπό τη γή στον ούρανό τό έλπιδοφόρο άγγελμα: — Χριστός άνέστη έκ νεκρών!..

Και τό παληό καμπαναριό σαλεύει πού λές θά γκρεμιστή και τά σκονιά καίνε τά χέρια του Μικέιτς. Και κείνος, άγριωπός και καταϊδρωμένος, ψέλνει μαζί έκστατικά με δάκρυα στά μάτια:

— Χριστός “Ανέστη έκ νεκρών.

Πάνε οί πόνοι κι' οί καύμοι, πάνε οί θλίψεις κι' οί κακομοιρίες, όλα ξεχάστηκαν. Πίνει άπληστα τόν παράξενο και θεϊον ύμνο, τρέλλα σπαρχαμών ή κραυγή θριάμβου; Ποιός ξέρη; Κλάμα, στεναγμός ή έλπίδα; Ποιός μπορεί νά πη;

Για κείνον κλαίει ή γή χαιρετώντας τόν ούρανό. Γι' αυτό κι' αυτός γελά μαζί και κλαίει.

“Αλλά τη στιγμή αυτή δέν είναι οί καμπάνες μόνο πού έχουνε φωνή. Γύρω του παραστέκουν οί άγαπημένοι του νεκροί, κι' όλοι μαζί του ψιθυρίζουν πώς σήμανε τέλος ή ώρα πού θά πραγματοποιηθούν οί έλπίδες του, πού θά στεφανωθή ή εύτυχία του. “Όπως ό Χριστός άναστήθηκε έτσι κι' ό φτωχός Μικέιτς θά ξαναγεννηθή ή καλύτερα θά ζήσει την άληθινή ζωή...

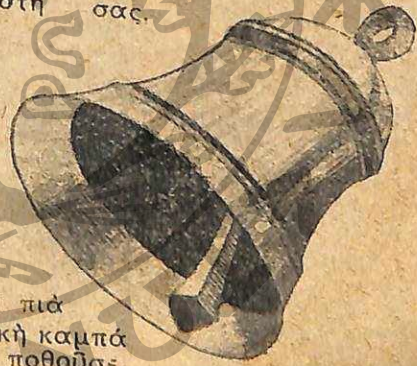
Και χτυπά... χτυπά... και κάτω, οί καλοί άνθρώποι της έκκλησίας, λένε πώς ό Μικέιτς ποτέ δέ σήμανε τόσο θαυμάσια τις καμπάνες της “Αναστάσεως.

“Αεφανα ή βαθύφωνη σταμάτησε εαφνικά, προτού τελειώσει... έπειτα ή μεσόφωνη κι' άπάνω στην έρμη στέπα τά συγκεχυμένα τους κύματα κόβονται κουρασμένα και ξεψυχισμένα...

“Η ύψιφωνη σκορπίζει άκόμα μερικές δεητικές νότες κι' ένας παλμός θλιβερός πλανιέται στον άέρα... Τά καμπανοχτυπήματα γίνονται πιό άργά, άδυνατίζουν και σταματούν σέ μιά κραυγή πού θαρρείς πώς έξέφυγε άπό πουλί πού φεύγει πληγωμένο.

“Ο Μικέιτς ξαναπέφτει βαρύς πάνω στο μπαγκάκι του με τά μάτια άπλανή και τά χείλη άσάλευτα... Τά χρυσά άστέρια τόν κυττάζουν και θαρρείς πώς τόν καλούν κοντά τους... Τά ώραία λαμπερά άστέρια... στον γαληνεμένο ούρανό... ύστερα... ύστερα ένα μικρούλκο, έκελλά, άνάφτει, φλέγεται και πέφτει μέσα στο άπειρο...

— “Ε, καλοί μου άνθρώποι, ψάξτε νά βρήτε για τό καμπαναριό σας άλλον κωδωνοκρούστη... Για τό γέ ο Μικέιτς τόν παληό κωδωνοκρούστη σας.

σήμανε πιά ή νεκρική καμπάνα πού ποθούσε.

1209

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ ΤΗΣ GRAZIA DELEDA Η ΑΛΛΗ, Η ΑΣΤΕΦΑΝΩΤΗ

Η δεσποινίς Λιζέττα 'Αρ-
τιλιέρι πρὸς τὴν κυρίαν
Κλάρρα Σερβιλίονε.

«Αγαπητή μου Κλάρρα,
Δὲν φαντάζομαι νὰ μὲ θυ-
μώσης καὶ νὰ μὲ νομίσης
γιὰ ἀδιάντροπη, πού τολμῶ
νὰ σὲ λέω «Αγαπητή μου
Κλάρρα! «Ὅ,τι δὴποτε κι' ἂν σκέ-
φτεσαι γιὰ μένα, ξέρε ἀκόμα
καὶ τοῦτο: πὼς εἶμαι πάντα
ρίλη σου καὶ σοῦ συγχωρῶ,
χωρὶς καμμία κάκια στὴν
καρδιά μου, τίς ὕβριστικὲς
φράσεις πού μοῦ γράψες στὴ
συμερινή σου ἐπιστολή.

Τὸ ὁμολογῶ πὼς μὲ τὸ
δίκη σου ἐπόνεσες, πὼς πρα-
γματικὰ μάτωσε ἡ καρδιά
σου, ὅταν ἀνακάλυψες, ὅστερ'
ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ ἀντρός
σου, ὅτι 'Εγώ, ἡ καλύτερή σου φίλη, ἡ παιδική σου φίλη,
ἤμουνα ἐπὶ δέκα χρόνια ἡ ἀγαπημένη φιλενάδα ἐκείνου
πού πενθεῖς, ἐκείνου πού κλαῖς ἀκόμα.

Τὸ ὁμολογῶ πὼς μὲ τὸ δίκη σου μοῦ ἔγραψες ὅτι, καθ'
ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ὑπῆρξα «ένα τέρας ὑποκρισίας»!...
«Ὅ,τι ἀφήσουμε καλύτερα ὅμως, ἀγαπητή μου Κλάρρα, τὴ
σκέψη μας νὰ φτερουγίσω, γιὰ λίγες στιγμές, στὰ περασμέ-
να μας χρόνια, ὅταν ἀκόμα ἤμαστε νέα κορίτσια, παιδοῦλες
ξένοιαστες καὶ χαρούμενες. Θυμῆσου πόσο ἤμαστε τότε κι'
εἰς αὐτὴν ἐξομολογήθηκες ὅτι ἤσουν καταγοητευμένη μαζί του,
ὅτι τὸν εἶχες ἀγαπήσει τρελλά κι' ἐπειδὴ ἤσουν βέβαιη
ὅτι καὶ σὺ τοῦ εἶχες κάμει μεγάλη ἐντύπωση, θὰ προσπα-
θοῦσεν νὰ τὸν κατακτήσης...»

Πᾶνε ἀπὸ τότε δεκαπέντε χρόνια! Θὰ θυμᾶσαι ὅμως
παντοτεῖνὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, πού εἶχαμε πάει προσκεκλη-
μένες στοὺς Ντὲ Λά Γκροτάλια, ὅπου καὶ μᾶς παρουσία-
σαν τὸν 'Ερνέστο Σερβιλίονε. Θὰ ἦταν τότε περίπου τρι-
αίτα χρόνων, ψηλός, λυγρός, μ' ὀλόγλυκα μάτια καὶ
γοητευτικὴ φωνή. 'Εφλέτταρε μαζί μου, ἐφλέτταρε καὶ
μαζί σου. Ὅταν ἀργότερα ἔφυγε ἀπὸ τὴ συντροφιά μας,
μοῦ ἐξομολογήθηκες ὅτι ἤσουν καταγοητευμένη μαζί του,
ὅτι τὸν εἶχες ἀγαπήσει τρελλά κι' ἐπειδὴ ἤσουν βέβαιη
ὅτι καὶ σὺ τοῦ εἶχες κάμει μεγάλη ἐντύπωση, θὰ προσπα-
θοῦσεν νὰ τὸν κατακτήσης...

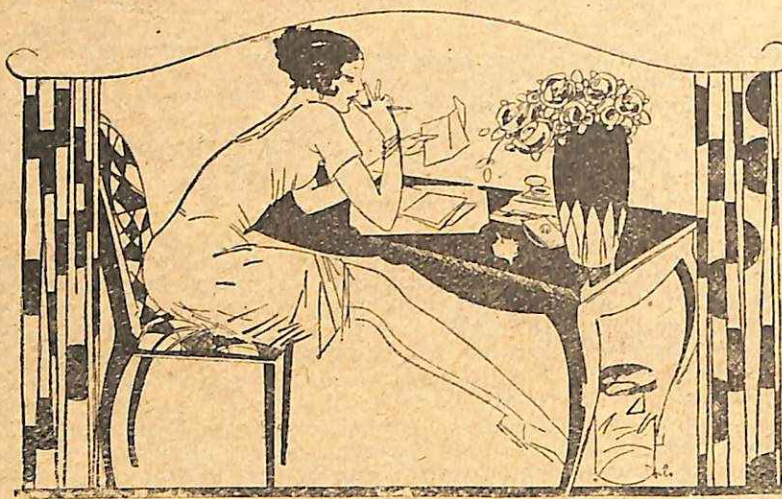
«Ἄν δὲν ἐπρόφτανες νὰ μοῦ κάνης αὐτὴ τὴν ἐξομολό-
γησι, θὰ σὺν ὁμολογοῦσα κι' ἐγώ, ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη στι-
γμή πού τὸν ἀντίκρισα, τὸν εἶχα ἐρωτευτὴ τρελλά, πα-
ρ' ὅλα!

«Ἔτσι, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησή σου, οὔτε σκέφτηκα
κάν, νὰ γίνω ἐμπόδιο στὸ δρόμο τῆς ἀγάπης σου. Μοῦ
εἶπε φανὴ ἄλλωστε, ὅτι ὁ κ. Σερβιλίονε σ' ἐκύτταζε μὲ
μεγάλη συμπάθεια, κι' ἔπειτα μὲ βία τὸν ἑαυτοῦ μου νὰ
λησμονήσῃ, ὅτι τὸ ἴδιο εἶχε κάμει καὶ σὲ μένα.

«Ἔτσι τὸ ὄνειρό σου πραγματοποιήθηκε. 'Ὅστερ' ἀπὸ
τρεῖς μῆνες ἀρραβωνιαστήκατε κι' ὅταν πέρασε τὸ καλο-
καίρι ἐκάματε τοὺς γάμους σας, στοὺς ὁποίους ἔγινε πα-
ράνυμφος σου. Καὶ σοῦ ὀρκίζομαι τώρα πὼς, ὅταν κατὰ τὴ
σέφη σου σ' ἐφίλησεν, δὲν ἔνοιωθα στὴν καρδιά μου παρὰ
μὴν ἓνα μιά εὐχάριστη φιλικὴ φίλη γιὰ τὸν ἄντρα σου, μιά φιλική
πολύ ζωηρὴ καὶ τίποτ' ἄλλο.

Δυὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε. «Ἐνα πρωτὶ συνάντησα,
ἐπὶ τυχαία, σ' ἓνα ἀπόμερο δρομίσκου τοῦ πάρκου Πίντσιο,
τὸν κ. Σερβιλίονε μαζί μὲ μιά νέα γυναίκα. Τὴν κρατοῦσε
σφιχτὰ ἀπὸ τὴν μέση της καὶ καθόντουσαν σ' ἓνα πάγκο,
κάτω ἀπ' τὴν βαθύσκια φυλλωσιῆς. Μόλις μὲ εἶδε, τὴν
ἀποχαίρησε βιαστικὰ καὶ ἤρθε κοντά μου. «Ἦμουν τόσο
ταραγμένη, πού ἄκουγα σὰν ἀφηρημένη τίς δικαιολογίες
πού προσπαθοῦσε νὰ μοῦ δώσῃ. Φυσικὰ μὲ παρακάλεσε νὰ
μὴ σοῦ ἀποαλύψω τίποτε.

Γιατὶ ὅμως ἤμουν τόσο ταραγμένη; Μάταια προσπάθησα,
ἐνῶ ἐκείνος μοῦ μιλοῦσε, νὰ νοιώσω τί συνέβαινε μέσ'
στὴν καρδιά μου, τὴ στιγμή ἐκείνη. Ὁ 'Ερνέστος ὅμως τὸ

ἐμάντεψε. Κι' ἀφοῦ μοῦ ἔρρι-
ξε μιά ματιά, μιά παράξενη
ματιά, στὴν ὁποία διέκρινα
ἐκπληξη συγχρόνως καὶ χαρὰ,
μὲ ἀγκάλιασε τρυφερά καὶ
μὲ φίλησε μ' ἓνα παράφορο
πάθος στὰ χεῖλη.

«Ὅστερ' ἀπὸ τὸ φιλεῖ ἐκείνο
πού μὲ ξετρελλάνει, ὅστερ'
ἀπὸ τὸ φιλεῖ ἐκείνο πού μοῦ
ἀπεκάλυψε τὴν ἐρωτικὴν του
λαχτάρα, ἔγινε πιά ἓνα
φτωχὸ πλάσματάκι, χωρὶς θέ-
ληση. «Ἦ ἴδια μοι ἡ ἀδυναμία
μ' ἔκαμε ἐπιεικὴ γιὰ τοὺς
ἄλλους. Κι' ἄκουσα τότε, χω-
ρὶς ἀγανάκτηση—γιατὶ νὰ μὴ
σοῦ τὸ ὁμολογήσω,—τὴν ἐξο-
μολόγησή του.

Μοῦ εἶπε πὼς ἔκαμε κακὰ
πού παντρεύτηκε. «Αγαποῦσε

πολύ τίς γυναῖκες, ὥστε τοῦ ἦταν ἀδύνατο ν' ἀφοσιώ-
μονάχα σὲ μιά. Παραδεχόταν, ὅτι ἡ διαγωγή του αὐτὴ δὲν
ἦταν ἄξια οὔτε τῆς ἐλαχίστης συννέμης. Μ' ἐβεβαίωνε
ὁστόσο, ὅτι ἔτρεφε γιὰ σένα πολὺ ζωηρὴ συμπάθεια. Αὐ-
τὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ κυνηγᾷ διαρκῶς καινούρ-
γιες ἀγάπες. Μοῦ ἐδῆλωσε ἔπειτα, ὅτι ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού
μὲ πρωτογνώρισε, μὲ εἶχε ἀγαπήσει παρὰφορα. Μοῦ ἐξή-
γησε, ὅτι ἓνας ἄντρας μπορεῖ ν' ἀγαπᾷ τὴ γυναίκα τοῦ
καὶ νὰ λατοεύῃ ταυτοχρόνως καὶ μιά ἄλλη.

«Ἦταν εὐγλωττός, ἐπιδέξιος, πειστικός. Κι' ὅταν ἔχω-
ριστήκαμε, μολονότι τοῦ ὠρκίστηκα, ὅτι ποτὲ δὲν θὰ γίνω-
μουν δική του, ὁστόσο μιά ἐνδόμυχη φωνὴ μοῦ ἔλεγε, ὅτι
δὲν θὰ ἐγλύτων ἀπ' τὴ μοῖρα μου κι' ὅτι γρατὶ μοῦ
ἦταν νὰ γίνω φίλη του. Κι' ἔγινε, μὰ ὑπόφερα φρικτὰ.

«Ἄ, φτωχή μου Κλάρρα, σὺ δὲν ἐγνώριζες παρὰ δυὸ—τρεῖς
μόνο τρέλλες του, χωρὶς σημασία, κι' ἔκαμες πολὺ φρόνιμα
πού δὲν συγκινήθηκες γι' αὐτὲς περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔ-
πρεπε. 'Εγὼ ὅμως ὑπῆρξα ὁ πονεμένος μάρτυς πολλῶν πε-
ριπετειῶν του, πού κινδύνεψαν νὰ καταστρέψουν ὀλόκληρη
τὴν εὐτυχία σου.

Μιά μέρα, ὁ 'Ερνέστος, πού ἦταν ἀπὸ τὰ πλάσματα ἐ-
κείνα, πού δὲν ἔχουν ἄλλη ἀποστολὴ στὸν κόσμον παρὰ νὰ
προκάλουν καταστροφές, γνώρισε τὴν περίφημη Ἰσπανιόλα
Ντολорές, ἡ ὁποία ὀλόκληρο τὸ χειμῶνα εἶχε ξετρελλά-
νει τοὺς θεατὰς τοῦ «Κυρινάλε» μὲ τοὺς ὀλόγυμνους χο-
ρούς της. Ὅ,τι θυμᾶσαι, βέβαια, γιατί ἔγινε κοντὰ σι'
ἄλλα κι' ἀφορμὴ ν' αὐτοκτονήσῃ γιὰ τὸ χατήρι της, ὁ
μαρκήσιος Ντελακρότσε, τὸν ὁποῖο περιφρόνησε, παρ' ὅλα
τὰ ἑκατομύρια.

«Ἐ, λοιπόν, ὁ 'Ερνέστος ἔγινε φίλος τῆς Ντολорές καὶ
σὲ λίγον καιρὸ εἶδα μὲ τρόμο, ὅτι ἡ ἀθλία αὐτὴ γυναίκα,
ἡ ὁποία ἄλλωστε ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του, εἶχε
κατορθῶσει νὰ τοῦ ἐπιβάλλεται κατὰ τρόπο πολὺ ἀνη-
συχητικό.

Μάταια τὸν ἐπέπληξα, τοῦ ἔκαμα φιλικὲς παρατηρήσεις,
τὸν ἀπέλησα. Κι' ἐπὶ τέλους, ἓνα βράδυ τοῦ εἶπα καθαρά
καὶ ἐξάστερα:

— «Ἄν δὲν διακόψης κάθε σχέση μ' αὐτὴ τὴ γυναίκα,
πού θέλει νὰ σὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν Κλάρρα, γιὰ νὰ σὲ κρα-
τήσῃ ἐντελῶς δική της, δὲν θὰ μὲ ξαναῖδῃς πιά.

Συγκινήθηκε τότε πού μὲ εἶδε τόσο ταραγμένη, τόσο
ἀγανακτισμένη ἀπὸ τὴ διαγωγή του, καὶ μοῦ εἶπε, σφλγ-
γοντας τρυφερά τὸ χέρι μου μέσα στὰ δικά του:

— Συγχώρησέ με, Λιζέττα! Τὸ νοιώθω πὼς εἶμαι ἓνας
ἐντελῶς ἀδύνατος χαρακτήρας. «Ἄν ἐσὺ δὲν μὲ κρατοῦσες
τόσον καιρὸ μακριὰ σου, δὲν θὰ γινόμουν ποτὲ κουρέλλι
αὐτῆς τῆς γυναίκας, πού κατάρθωσε τόσο πολὺ νὰ μὲ σα-
γηνεύσῃ. Γιατὶ, βλέπεις, αὐτὸ πού αἰσθάνομαι γιὰ σένα,
δὲν μοιάζει διόλου μὲ τὰ αἰσθήματα πού μοῦ ἐμπνέουν οἱ
ἄλλες γυναῖκες. Σὲ ποθῶ, μὰ χαλινάγωγέι τὸν πόθο μου
ἡ ἐκτίμησις πού μὲ ἀνάγκασες νὰ τρέφω γιὰ σένα. «Ἐπα-

ψα πιά νὰ ἐπιδιώκω τὴν κατάκτησή σου. Ξέρε το ὅμως
καλὰ, ὅτι εἶσαι ἡ μόνη ἴσως γυναίκα, στὴν ὁποία θὰ μπο-
ροῦσα νὰ ἤμουν παντοτεῖνὰ πιστός!

«Ἐνοίωσα πὼς μοῦ μιλοῦσε εὐλακρινά. Καὶ τὴν ἴδια μέ-
ρα ἔγινε δική του! Ναί, ἔγινε δική του, ὅχι τόσο γιατί
τὸν ἀγαποῦσα, ὅσο γιατί ἔνοιωσα πὼς μ' αὐτὴ, τὴν ὑπέρ-
τατη θυσία μου, θ' ἀπεμάκρυνα κάθε κίνδυνο ἀπὸ σένα!

«Ἦ Ντολорές ἔσβυσε πειὰ ἀπὸ τὴ σκέψη του, ἀπὸ τὴν
καρδιά του. «Ἔτσι, ἀγαπητή μου Κλάρρα, μὲ τὴ δική μου
θυσία, μὲ τὴν ἀθάνα θυσία τῆς παιδικῆς σου φίλης, ἐξαγό-
ρασες τὴν συζυγικὴ σου εὐτυχία, χωρὶς ποτὲ νὰ καταλά-
βῃς τὸ σπαργμὸ τῆς φτωχῆς μου καρδιάς.

Τώρα, ὁ 'Ερνέστος δὲν ζεῖ πιά!
Σὺ ἔχεις γιὰ παρηγοριά σου δυὸ παιδάκια, δυὸ χαριτω-
μένα παιδάκια. «Εγὼ ἀπέμεινα μόνη κι' ἔρημη στὸν κόσμο,
περιφρονημένη ἀπὸ τὴ Μοῖρα κι' ἀπὸ σένα, τὴν παιδική
μου φίλη.

Δὲν μετάνιωσα πού ἀγάπησα τόσο πολὺ τὸν 'Ερνέστο,
πού ἀπαρνήθηκα γι' αὐτὸν κάθε μελλοντικὴ μου χαρὰ καὶ
κάθε οἰκογενειακὴ εὐτυχία. Θυμᾶσαι, βέβαια, τὴν ἐκπληξη

Η ΘΥΣΙΑ ΜΙΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

«Ἦ Λέ—Νὸ—Ζόγκα ἦταν χήρα, τώρα καὶ δέκα χρόνια.
Θᾶχε πεθάνει μαζί μὲ τὸν ἄντρα της, πού τὸν ἀγαποῦσε
τρυφερά, ἂν δὲν τὴν κρατοῦσε στὴ ζωὴ τὸ παιδάκι της
πούπρεπε νὰ τ' ἀναθρέψῃ.

«Ἦ Λέ—Νὸ—Ζόγκα ζοῦσε πιά μόνο γιὰ τὸ χαριτωμένο
πλάσματάκι της. Δὲν χρειαζόταν καμμία ἄλλη ἀγάπη
ἐκτός ἀπ' τὴ δική του καὶ καμμία ἄλλη ἀπόλαυση ἐκτός
ἀπὸ κείνην πού τῆς ἔδιναν τὰ χόδια του καὶ τὰ φιλιὰ του.

Τὸ παιδί αὐτὸ ἦταν τὸ φῶς πού φώτιζε τὴν ψυχὴ της στὸ
δρόμο τῆς ζωῆς.
«Ἐμειναν τώρα μακριὰ ἀπ' τὴν ὀχλοβοὴ καὶ τὸν θόρυβο
τῆς μεγάλης πόλης, στὴ γλυκεῖα γαλήνη τοῦ μικροῦ Σου—
Λή. Καὶ περνοῦσαν τὸν καιρὸ τους μὲ τὸ νὰ φυτεύουν καὶ
νὰ σκαλίζουν τὰ περιβόλια τους, εὐτυχισμένοι πού δὲν εἶ-
χαν ἔγνοιες, οὔτε στενωχώριες καὶ στερησεις.

«Ἦταν ἓνα Ἀπριλιάτικο πρωτὶ. Ἦ ἔξοχη φοροῦσε τὸ πιὸ
λουσάτο της φόρεμα. Εὐθυμοὶ καὶ οἱ βέλτοι οἱ χωρικοί,
ἔβγαιναν ἀπ' τὰ σπιτάκια τους κι' ἐσκόρπιζαν στὰ λειβά-
δια γιὰ τὴν καθημερινὴ δουλειά. «Ἐδῶ κι' ἐκεῖ τριγύριζαν
φαιδρά καὶ ζωηρά κορίτσια κι' ἀγόρια, πού τὰ ξεφωνητὰ
καὶ τὰ τραγούδια τους ἀρμονιζόντουσαν μιά χαρὰ μὲ τὸν
πουλῶν τὰ κελαδημάτα.

Μὰ ἔαφνικά μιά διαπερα-
στικὴ κραυγὴ φόβου καὶ τρό-
μου ἀντήχησε ἀπ' ἄκρη σ'
ἄκρη, μιά κραυγὴ πού τὴν
ἄκουσαν ὅλα τ' αὐτὰ καὶ
τὴν ἐπανελάβαν ὅλα τὰ στό-
μα μὲ φρίκη. Ὁ ἄλλος κα-
νεῖς ὅτι πλάκωνε ἄγρια κα-
ταιγίδα. «Ὅλοι ἔτρεχαν σκού-
ζοντας σπαρακτικά, ξεφώνι-
ζοντας, χειρονομώντας.

Μὰ τί ἦτανε λοιπόν;
«Ἀπὸ μακριὰ ἐρχότανε μ'
ἀφάνταστη ταχύτητα, σὰν
ἀστραπὴ πού βγαίνει μέσ'
ἀπὸ τὰ σύννεφα, μιά λέαινα
ἀγριεμένη. Στὸ ἓνα πλευρὸ
τῆς ἦταν καρφωμένο τὸ βέ-
λος πού τῆς εἶχε ρίξει κάποι-
ος κυνηγός. Τὰ μάτια της
πετοῦσαν φλόγες. Μέσ' ἀπ'
τὸ στόμα της ἔβγαιναν ἀφροί
γεμάτοι αἷμα. «Ὅποιος τὴν
ἀντίκρυε στὸ διάβα της, ἔ-
στο κι' ἂν βρισκότανε σὲ σί-
γουρο καταφύγιο, δὲν μπο-
ροῦσε νὰ μὴν ἀνατριχιάσῃ
ἀπὸ τρόμο.

«Ἐφτασε ἔτσι στὴν ἀρχὴ
τοῦ χωριοῦ καὶ τράβηξε ὀλοῖ-
α πρὸς τὸ πρῶτο σπίτι πού
βρέθηκε μπροστά της. «Ἦταν

τῶν συγγενῶν μου, γιὰ τὴν ἐπίμονη ἄρνηση μου, κάθε φορὰ
πού μοῦ ἐπρότειναν νὰ παντρευτῶ. Καὶ σὺ ἡ ἴδια ἀποροῦ-
σες μὲ τὴν ἐπιμονή μου αὐτὴ, χωρὶς ὅμως ποτὲ νὰ ὑπο-
πευθῇς τὴν ἀλήθεια.

Τώρα τὴν ξέρεις μὲ ὅλες της τίς λεπτομέρειες.
Τελειώνοντας τὸ γράμμα μου, σοῦ ὀρκίζομαι, ὅτι ποτὲ
δὲν θὰ μετανοιώσω γιὰ ὅ,τι ἔκαμα πρὸς χάριν σου. Χαρά-
κτηρισέ με ὅπως θέλεις στὴ συνειδήσή σου.

Σὺ εἶσαι ἡ κυρία Σερβιλίονε, ἡ χήρα πού τὴν λυποῦνται
καὶ τὴ σέβονται. «Εγώ, ὅστερ' ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησή της
θλιβερῆς μου αὐτῆς ἱστορίας, εἶμαι ἡ ἀπιστὴ φίλη, «Ἐνα
τέρας ὑποκρισίας». ἡ ὑπερόβουλη, ἡ πρόστυχη πού... Εἶ-
μαι ἐκείνη πού θὰ γηράσῃ θλιμμένη, χωρὶς νάχη κανέναν,
μὲ τὸν ὁποῖο νὰ μπορῇ νὰ μιλή γιὰ τὸν ἀγχιπημένο της
νεκρό...

Εἶμαι, ἀπὸ σήμερα, γιὰ σένα ἡ παράνομη, τὴν ὁποίαν
συγχωροῦν καμμιὰ φορὰ, τὴν ἀποφεύγουν ὅμως πάντα μὲ
καταφρόνια. Εἶμαι ἡ παράνομη, πού πρέπει νὰ περιμένῃ
πότε θὰ εἶνε ἄδειο τὸ νεκροταφεῖο, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ
γονατίσῃ πανω σ' ἓνα τάφο!...»
ΛΙΖΕΤΤΑ

τὸ σπιτάκι τῆς Λέ—Νὸ—Ζόγκα.

«Ἐγώ, στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ, βρισκόταν τὸ παιδάκι
τῆς νεαρῆς χήρας κι' ἐπαίξε εὐθυμὸ καὶ ξένοιαστο—τὸ εἶδε
ἀπὸ μακριὰ καὶ ὠρμησε κατεπάνω του.

«Ἐφτασε κοντὰ τοῦ ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ πού ἡ δυστυχι-
σμένη μητέρα, ἀνήσυχη ἀπ' τίς κραυγὲς τοῦ τρόμου πού
εἶχαν ἀντηχήσει ξαφνικά, ἔβγαινε νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει. Μό-
λις εἶδε τὸν κίνδυνο πού διέτρεχε τὸ μοναχοπαῖδι της,
ἡ Λέ—Νὸ—Ζόγκα ὠρμησε σὰν τρελλὴ κοντὰ τοῦ καὶ τὸ
ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της.

Μ' ὅλο πού ἦταν μόνη κι' ἄοπλη μπρὸς στὸ μανιασμένο
θηρίο, ἡ δύστυχη γυναίκα δὲν δειλίασε καθόλου. Εἶχε ἀγριέ-
ψει κι' αὐτὴ ὅσο κι' ἡ λέαινα κι' ἦταν ἀποφασισμένη νὰ πα-
λαίψῃ μαζί της μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς ἀπελπισίας της καὶ τῆς
ἀγάπης της γιὰ τὸ παιδί της.

Οἱ χωρικοὶ πού τὴν ἐβλεπαν πάνω ἀπ' τὰ δέντρα ποῦχαν
σκαρφάσκει καὶ μέσ' ἀπὸ τ' ἀμπαρωμένα σπιτία τους,
ἔνοιωθαν τὴν καρδιά τους νὰ σφίγγεται. Κανείς ὁστόσο

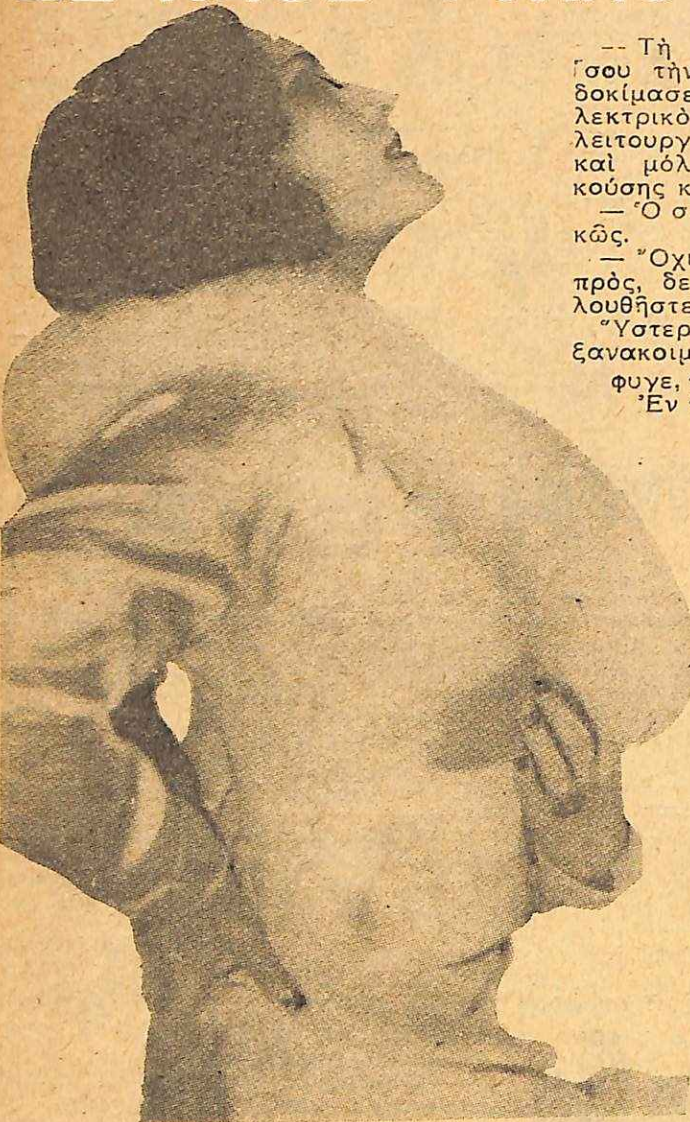
δὲν τόλμησε νὰ τρέξῃ νὰ τὴ βοη-
θήσῃ. «Ἦ λέαινα ὠρμησε. «Ἦ Λέ—
Νὸ—Ζόγκα, κρατώντας τὸ παιδί
τῆς στὴν ἀγκαλιά της, σήκωσε τὸ
φουστάνι της, τὸ ἀνοιξε ὅσο μπο-
ροῦσε περισσότερο καὶ τὸ τέντωσε
πρὸς τὰ ἔμπρός. «Ἔτσι, ὅταν τὸ
θηρίο ρίχτηκε ἀπάνω της, ἡ θαρρα-
λέα γυναίκα κατέβασε μὲ μιὰ γρή-
γορη κίνηση τὸ φουστὰ της καὶ
σκέπασε μ' αὐτὴ τὸ κεφάλι του.
Σκεπασμένη ἔτσι ἡ λέαινα οὐρλιά-
ξε ἄγρια καὶ δάγκωσε τὴ Λέ—Νὸ—
Ζόγκα στὸ μέσα μέρος τοῦ μηροῦ.

«Ἦ ἀπελπισμένη μητέρα ἔκλεισε
τότε ἀπότομα τὰ πόδια της κι' ἔ-
πιασε τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου στὰ
σκέλη της, σὰν μέσα σὲ τανάλια.

«Ἦ λέαινα μούγγρισε ἄγρια προ-
σπάθισε νὰ ξεφύγῃ, μὰ δὲν μπόρε-
σε. «Ἦ Λέ—Νὸ—Ζόγκα τὴν κρατοῦσε δυ-
νατὰ ἀνάμεσα στὰ πόδια της. «Ἦ λέαινα
τότε λύσσαξε. Ἀρχισε νὰ ἐσαχίζῃ τὰ
πόδια της στοργικῆς μητέρας μὲ τὰ νύ-
χια της. Τὸ αἷμα ἔτρεχε ποτάμι!... Κι' ὁ-
μως ἡ Λέ—Νὸ—Ζόγκα δὲν ἐχαλάρωσε
τὸ σφίξιμο. «Ἐσφίγγε, ἐσφίγγε ὅσο δυνα-
τὰ μπορούσε. Ὅστόσο, ἀρχισε νὰ ἐξαν-
τλείται, νὰ κουράζεται. Τὰ πόδια της εἶ-
χαν κομματιαστῇ καὶ τὸ αἷμα ἔτρεχε ἀ-
κατάσχετο. Τὸ φρικτὸ τέλος πλησίαζε.

Τότε ἡ Λέ—Νὸ—Ζόγκα φώναξε «βοήθεια»!
Οἱ χωρικοὶ ρίχτηκαν καὶ σκότωσαν τὸ
θηρίο. Τότε ἡ Λέ—Νὸ—Ζόγκα ἀνοιξε τὰ πό-
δια της, φίλησε τὸ παιδί της, καὶ σωριά-
στηκε κάτω λιπόθυμη.
ΝΙΛΑ-ΦΟΥ

— Τη δουλειά σου την ξέρεις; δοκίμασε αν τὸ ἡλεκτρικὸ κουδούνι λειτουργεῖ καλὰ καὶ μόλις τ' ἀκούσης κατέβα καὶ τρέξε στὸ γιατρό. — Ὁ στρατηγός μου ἀνησυχεῖ διαρκῶς.

— Ὁχι καὶ τόσο... ὄχι πολὺ. Ἐμπρός, δεσποινίς Ἀντουανέττα, ἐξακολουθεῖτε τὸ διάβασμα, δὲν νυστάζω... Ὑστερα ἀπὸ εἴκοσι λεπτά ὁ γέρος ξανακοιμήθηκε καὶ ἡ Ἀντουανέττα ἔφυγε, πατώντας στὰ νύχια.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κάρολος ἔκλεισε προσεκτικὰ, ὅπως ἔκανε πάντοτε, ὅλα τὰ παραθυρόφυλλα τοῦ ἰσογείου. Στὸ μαγειρεῖο, ἐσύρτωσε τὴν πόρτα ποὺ ἔβλεπε στὸν κήπο καὶ εἰς τὸ χῶλ ἔβαλε ἐπὶ πλῆον καὶ τὴν ἀλυσσίδα τῆς ἀσφαλείας. Ἐπειτα ἀνέβηκε στὸ ὑπερῶο του, στὸ τρίτο πάτωμα, ἔπεσε στὸ κρεβάτι του καὶ ἀπεκοιμήθη.

Θὰ εἶχε περάσει ἴσως μιὰ ὥρα, ὅταν ἔξαφνα πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι τοῦ τρομαγμένος· τὸ κουδούνι κτυποῦσε. Ἐκτύπησε ἐπὶ ἐπὶ ἡ ὀκτῶ δευτερόλεπτα, ἐπίμονα καὶ ἀδιάκοπα, καὶ ὁ Κάρολος, ποὺ συνήλθε ἀπ' τὸν ὕπνο του ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάποια νέα παραξενιά τοῦ βαρῶνου. Ντύθηκε, κατέβη τὴ σκάλα γρήγορα, σταμάτησε μπροστὰ στὴν πόρτα, καὶ κατὰ τὴ συνήθειά του, ἐκτύπησε. Καμμιὰ ἀπάντηση. Μπήκε.

— Πῶς! ἐψιθύρισε. Χωρὶς φῶς; Πῶς διάβολο ἔσβυσε; Μὲ χαμηλὴ φωνὴ ἐψιθύρισε.

— Δεσποινίς: Καμμιὰ ἀπάντηση. Ξαναρώτησε, ἀλλ' ἡ αὐτὴ σιωπὴ βαρεῖα καὶ ἀπόλυτη, ποὺ ἄρχισε νὰ τὸν κἀνῃ νὰ ἀνησυχή. Ἐκαμε δυὸ βήματα πρὸς τὰ ἔμπρός· ἐσκόναψε ἐπάνω σὲ μιὰ κάρκλα, καὶ ὅταν τὴν ἔβλεψε, ἀντελήφθη ὅτι ἦταν ἀναποδογυρισμένη. Καὶ εὐθὺς ἀμέσως τὸ χέρι του συνήνησε ἐπάνω στὸ πάτωμα καὶ ἄλλα ἀντικείμενα, ἕνα τραπέζι, ἕνα παραβάν. Ἀνήσυχος ξαναγύρισε στὸν τοῖχο καὶ ψηλαφιστὰ γύρισε νὰ βρῇ τὸ κουμπί τοῦ ἡλεκτρικοῦ. Τὸ βρῆκε καὶ τὸ ἔστριψε. Στὸ μέσο τοῦ δωματίου, μεταξὺ τοῦ τραπεζιοῦ καὶ τῆς τουαλέτας, βρισκόταν τὸ σῶμα τοῦ κυρίου τοῦ τοῦ βαρῶνου δ' Ὁτρέκ.

— Πῶς! εἶναι δυνατό; ἐψιθύρισε. Δὲν ἤξερε τι νὰ κἀνῃ καὶ χωρὶς νὰ κινηθῇ, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, παρατηροῦσε τὰ ἀναποδογυρισμένα πράγματα, τὶς πεταγμένες πολυθρόνες· ἕνα μεγάλο κρυστάλλινον δοχεῖο σπασμένο σὲ χίλια κομμάτια, τὸ ἔκρεμες ἀπάνω στὸ μάρμαρο τοῦ τζακιῦ, ὅλα τὰ ἔχνη ἐκεῖνα, ποὺ δείχνουν πάλι φρικτὰ ἀπὸ ἀγρία. Ἐνὰ σιγὴν ἀποσπασμένο ἀκτινοβολοῦσε κοντὰ στὸ πῶμα. Ἡ λεπτὴ τοῦ ἔστρε-

ΤΟ ΜΠΛΕ

αῖμα. Ἀπάνω στὰ στρώματα ἦταν ἕνα μαντήλι μὲ κόκκινα στίγματα.

Ὁ Κάρολος ἔτρεμε ἀπὸ φρίκη. Τὸ πῶμα ἐσπαρτάρισε μὲ μιὰ τρομερὴ ἀγωνία ἔπειτα ἐμαζεύθη καὶ κουλουριάσθηκε. Δυὸ—τρεῖς σφασμασμοὶ καὶ τίποτα ἄλλο. Ἐσκυψε. Ἀπὸ μιὰ στενὴ πληγὴ ποὺ εἶχε στὸ λαιμὸ, τὸ αἷμα ἔσταζε καὶ γέμιζε τὸ χαλὶ μὲ κοκκινόμενες στάλες. Τὸ πρόσωπο τοῦ πεθαμένου διατηροῦσε τὴν ἐκφραση παράφρονος τρόμου.

— Τὸν ἐσκότωσαν, ἐψιθύρισε, τὸν ἐσκότωσαν!

Καὶ ἐρρίγησε ὑποψιασθεὶς ὅτι θὰ εἶχε γίνει κι' ἄλλο ἐγκλήμα. Ἡ Ἀντουανέττα δὲν κοιμώτανε στὸ γειτονικὸ δωμάτιο; καὶ ὁ δολοφόνος τοῦ βαρῶνου, δὲν θὰ τὴν εἶχε τάχα σκοτώσει κι' αὐτή; Ἐσπρωξε τὴν πόρτα τὸ δωμάτιο ἦταν ἄδειο. Ἐβγαλε τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Ἀντουανέττα ἦεν ἀρπαγῇ, ἢ ὅτι εἶχε φύγει πρὶν ἀπ' τὸ ἐγκλήμα.

Γύρισε στὸ δωμάτιο τοῦ βαρῶνου καὶ εἶδε ὅτι τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του δὲν εἶχε παραβιασθῇ. Καὶ κάτι περισσότερο, εἶδε ἐπάνω στὸ τραπέζι, κοντὰ στὸ μάσο τῶν κλειδίων, εἶδε τὸ πορτοφύλι ποὺ τὸ ἔβλεπε ὁ βαρῶνος ἐκεῖ κάθε βράδυ, καὶ μιὰ χούφτα χρυσὰ ναπολεόνια. Ἐπῆρε τὸ πορτοφύλι καὶ τὸ ἀνοίξε. Ὑπῆρχαν χαρτονομίσματα. Τὰ μέτρησε· ἦσαν δεκατρία ἑκατοστάρικα.

Ἡ ἀνακάλυψη αὐτὴ ἦταν δυνατότερη ἀπὸ τὴν ἀντοχή του· ἐξ ἐνστικτοῦ μηχανικῶς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τί ἔκανε ἐπῆρε τὰ δεκατρία χαρτονομίσματα, τὰ κρύψε στὸν κόρφο του, κατέβη τὴ σκάλα κατακυλιδώντας, τράβηξε τὸ σύρτη, ἔβγαλε τὴν ἀλυσσίδα, ξανάκλεισε τὴν πόρτα καὶ ἐδραπέτευσε ἀπὸ τὸν κήπο.

Ὁ Κάρολος ἦταν τιμιὸς ἄνθρωπος. Μόλις βρέθηκε ἐξω καὶ δροσίσθηκε τὸ πρῶτό του ἀπὸ τὴν βροχὴ, ἐσταμάτησε. Τὸ ἐγκλημα ποῦκανε, τοῦ παρουσιάζετο τώρα μὲ τὴν πραγματικὴ του ὄψη καὶ αἰσθάνθηκε ξαφνικὰ ντροπὴ γι' αὐτὸ ποῦκανε. Ἐνὰ μόνιμο περνοῦσε. Φώναξε τὸν ἀμαξῶ.

— Πατριώτη! τοῦ εἶπε. Τρέχα στὸ τμήμα καὶ φέρε τὸν ἀστυνόμο. Τρέξε στὰ τέσσερα! ἄνθρωπος ἐσκοτώθηκε.

Ὁ ἀμαξῶς ἐκτύπησε τὸ ἄλογο. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Κάρολος θέλησε νὰ μῇ καὶ πάλι στὸ σπίτι, δὲν μπόρεσε νὰ τὸ κἀνῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε κλείσει ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα, ὅταν ἔφυγε ἡ καλόγρυπα, καὶ ἡ σιδερένια τοῦ κήπου δὲν ἀνοίγε ἀπ' ἑξῶς. Νὰ κτυπήσῃ τὸ κουδούνι ἦταν ἄσκοπο, γιὰτὶ μέσα στὸ μέγαρο δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Ἀρχισε λοιπὸν νὰ περιπατῇ κατὰ μῆκος τῶν κήπων ἐκεῖνων ποὺ σχηματίζαν στὴ λεωφόρο, κατὰ τὴν Μουέττη, χαριτωμένο πλαίσιο φουντωτῶν δενδρυλλίων. Καὶ μόλις ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὥρα, μπόρεσε τέλος νὰ διηγηθῇ στὸν ἀστυνόμο τὶς λεπτομέρειες τοῦ ἐγκλήματος, καὶ νὰ

ΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

τοῦ παραδῶση τὰ δεκατρία ἑκατοστάρικα.

Φώναξαν ἕνα σιδηρουργὸ καὶ μὲ κόπο κατάρθωσε νὰ ἀνοίξῃ τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ κήπου. Ὁ ἀστυνόμος ἀνέβηκε στὸ δωμάτιο τοῦ σκοτωμένου καὶ ἀμέσως, ἐνῶ ἔριχνε γύρω του τὴν πρώτη ματιὰ, ἔλεγε.

— Μὰ... δὲν μοῦ εἶχες εἰπῇ πῶς τὸ δωμάτιο ἦταν ἄνω κάτω;

Γύρισε. Ὁ Κάρολος φαινότανε σὰν νὰ ἦταν καρφωμένος στὸ κατῶφλι καὶ ὑπνωτισμένος: ὅλα τὰ ἐπιπλα εὐρίσκοντο στὶς συνειθισμένες θέσεις τους! Τὸ τραπέζι καὶ τοποθετημένο μεταξὺ τῶν δύο παραθυρίων, οἱ κρέκλες ἦσαν ὀρθιες, τὸ ἔκρεμες στὴ θέσιν του. Τὰ θρύψαλλα τοῦ γυάλινου δοχείου εἶχαν γίνει ἄφαντα. Χάσκων ἀπὸ τὴν κατάπληξη ἐτραύλισε.

— Τὸ πῶμα... ὁ κ. βαρῶνος...

— Ἀλλ' εἰ! φώναξε ὁ ἀστυνόμος. Ποῦ βρίσκεται τὸ θῦμα;

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κρεβάτι. Κάτω ἀπὸ ἕνα μεγάλο σκέτασμα βρισκόταν ὁ στρατηγὸς βαρῶνος δ' Ὁτρέκ καὶ ἄπάνω του ἦταν ὁ στρατιωτικὸς μανδύας του, ποὺ ἔκοσμεῖτο ἀπὸ τὸ σταυρὸ τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἡρεμὸ, τὰ μάτια του κλειστά. Ὁ ὑπηρετὴς ἐφέλλισε.

— Κάποιος ἐμπήκε.

— Ἀπὸ ποῦ; — Δὲν ξέρω, ἀλλὰ κάποιος μῆκε τότε ποὺ ἔλλειπα. Σταθῆτε, ἐδῶ κάτω στὸ πάτωμα, ἦταν ἕνα μαχαίρι πολὺ στενὸ ἀπὸ ἀτσάλι. Καὶ ἔπειτα ἀπάνω στὸ τραπέζι ἕνα μανδύα γυμνὰ ἀπὸ τὰ σῆμα. Δὲν ὑπάρχει πιά τίποτε. Τὰ σῆμασαν ὅλα. Τὰ ἐτακτοποίησαν ὅλα.

— Ποίος; — Ὁ δολοφόνος!

— Εμεῖς βρήκαμε ὅλες τὶς πόρτες κλειστές.

— Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἶχε μείνει μέσα στὸ μέγαρο.

— Τότε θὰ ἦταν ἀκόμη ἐδῶ, ἀφοῦ οὐ δὲν ἔφυγε ἀπὸ τὸ πεσοδρόμιο.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐσκέφθη καὶ εἶπε ἀργά: — Πραγματικῶς... πραγματικῶς... καὶ δὲν ἀπομακρύνθηκε μάλιστα οὔτε ἀπὸ τὰ κάγκελα. Καὶ ὅμως...

— Ἀς ἰδοῦμε. Ποιὸ εἶναι τὸ τελευταῖο πρόσωπο ποὺ εἶδατε κοντὰ στὸ βαρῶνο;

— Ἡ δεσποινὶς Ἀντουανέττα ἡ ἀκόλουθός του.

— Τί ἐγίνε αὐτὴ;

— Μοῦ φαίνεται ὅτι, ἐπειδὴ τὸ κρεβάτι της δὲν ἦταν ἀνακατωμένο, θὰ ἐπωφελέθη τῆς ἀπουσίας τῆς ἀδελφῆς Ἀντουανέττας γιὰ νὰ βγῇ καὶ αὐτὴ. Φυσικὸ πρᾶγμα εἶναι ὁμορφ... εἶναι νέα...

— Μὰ σὺ εἶχες βάλει στὴν πόρτα τὸ σύρτη κι' εἶχες γαντζώσει τὴν ἀλυσσίδα.

— Ἐγὼ σύρτωσα ἀργότερα. Ἐκεῖνη θὰ ἔφυγε πρὶν.

Ἐψαξαν παντοῦ στὶς ἀποθήκες, στὰ ὑπόγεια, ἀλλ' ὁ δολοφόνος εἶχε δραπέτευσαι. Πότε ὅμως καὶ μὲ ποῖο τρόπο; Καὶ αὐτὸς ἡ κανένας συνόνοχος

τοῦ ξαναγύρισε στὸ δωμάτιο τοῦ ἐγκλήματος καὶ ἔξαφάνισε κάθε τι ποὺ μποροῦσε

νὰ τὸν ἐνοχοποιήσῃ. Κατὰ τὶς ἐπτά ἔφθασε ὁ γιατρός τῆς Εἰσαγγελίας καὶ στὰς ὀκτῶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίου. Ἀ φαλείας. Ἐπειτα ὁ Ἐπίτροπος καὶ ὁ Ἀνακριτὴς καὶ μαζί μ' αὐτοὺς ἐπλημύρισαν τὸ μέγαρο ἀτυφύλακες, ἐπιθεωρηταί, δημοσιογράφοι ὁ ἀνεψιὸς τοῦ βαρῶνου δ' Ὁτρέκ καὶ ἄλλα μέλη τῆς οἰκογενείας του.

Ἐψαξαν, ἐξέτασαν τὴν θέσιν τοῦ πτώματος σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεσιν τοῦ Καρόλου, ἀνέκριναν τὴν ἀδελφὴ Αὐγούστα, μόλις ἦλθε· ἀλλὰ δὲν ἀνεκάλυψαν τίποτα. Μάλιστα ἡ καλόγρυπα ἀπορούσε γιὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Ἀντουανέττας Μπρεοῦ. Αὐτὴ ἡ ἴδια τὴν εἶχε προσλάβει πρὸ δώδεκα ἡμερῶν εἶχε τόσο λαμπρὰ πιστοποιητικά, ὥστε δὲν μποροῦσε νὰ παραδεχθῇ ὅτι ἦταν δυνατό ν' ἀφήσῃ τὸν ἄρρωστο νὰ τρέξῃ μοναχὴ τῆς τὴν νύκτα ποὺς ἔφερε ποῦ.

Ὅλοι, ὁ ἀνακριτὴς καὶ ὁ Κάρολος, εἶχαν τὴ γνώμη ὅτι ἡ Ἀντουανέττα ἀπήχθη. Ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἦταν σύμφωνος.

— Μὰ τὴν πίστη μου, εἶπε, αὐτὸ δὲν εἶναι διόλου ἀπίθανο.

— Ἰσα—ἴσα ποῦ αὐτὸ εἶναι ἀπαράδεκτο! ἀκούσθη· εἰς μιὰ φωνή.

Ἐγύρισαν ὅλοι. Ἦταν ὁ Γκανιμάρ. Ὁ ἀστυνομικὸς αὐτὸς δὲν εἶχε τὴ μεγάλη ἐκείνη φήμην ἄλλων ποὺ οἱ μέθοδοί τους ἀποτελοῦσαν σχολή. Τοῦλειπαν οἱ πνευματικὲς ἀστραπὲς ἐκεῖνες ποὺ φωτίζουν τοὺς Ντυπέν, τοὺς Λεκὸκ καὶ τοὺς Σέρλοκ—Χόλμς. Εἶχε ὅμως ἕξοχα προσόντα· παρατηρητικότητά, ὀξύνοια, ἐπιμονὴ καὶ ψυχολογικὴ δύναμη. Ἡ ἀξία του ἔγκειτο ὅτι ἐργαζόταν χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ κανένα. Δὲν τὸν ἐτάρασσε καὶ δὲν τὸν ἐπηρεάζε τίποτε ἄλλο, ἀπὸ τὴ γοητεία τοῦ ἐξασκουσε ἐπάνω του ὁ Ἀρσέν Λουπέν.

Ρώτησε τὸν Κάρολο, ἂν εἶχε ἰδῇ ξαναβαλμένα τὰ ἀναποδογυρισμένα πράγματα στὴν ἴδια ἀκριβὴ θέση ποὺ τὰ τοποθετοῦσαν συνήθως. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἐβεβαίωσε ὅτι ἦταν στὴν ἴδια ἀκριβὴς θέση, συνεπερανε ὅτι

τὰ εἶχε τοποθετήσει κάποιο πρόσωπο τοῦ σπιτιοῦ. Ἡ παρατήρησή του αὐτὴ ἔκανε ἐντύπωση. Ἐπειτα ρώτησε πάλι. — Σὺ, Κάρολε, ξύπνησες ἀπὸ ἕνα κουδούνισμα. Κατὰ τὴ γνώμη σου ποίος σ' ἐκάλεσε;

Ὁ κ. Βαρῶνος, ποίος ἄλλος; Φαίνεται ὅστερα ἀπὸ τὴν πάλιν, τὴν στιγμὴ ποὺ πέθαινε.

— Ἀδύνατο, γιὰτὶ τὸν βρῆκες ἐκπλωμένο νεκρὸ στὴ θέσιν ποὺ ἦταν τέσσερα καὶ πλέον μέτρα ἀπὸ τὸ κουμπί τοῦ ἡλεκτρικοῦ.

— Τότε κουδούνισε ἐνῶ ἐπάλευε,

— Ἀδύνατο γιὰτὶ τὸ κουδούνισμα, ἦταν, ὅπως εἶπε, κανονικὸ, ἀδιάκοπο καὶ διήρκεσε ἐπὶ ἐπτά ἢ ὀκτῶ δευτερόλεπτα. Πιστεύεις πῶς ὁ δολοφόνος θὰ τὸν ἄφινε ἀνενόχλητο νὰ τὸ κἀνῃ; Ἀλλ' οὔτε καί πρὶν ἀπὸ τὴν πάλιν γιὰτὶ σὺ ἦρθες σὲ τρία λεπτά·μποροῦσαν νὰ γίνουν ὅλα αὐτὰ, ἡ πάλιν καὶ ὁ φόνος καὶ ἡ δραπέτευσιν τοῦ κακούργου, μέσα σὲ τρία λεπτά;

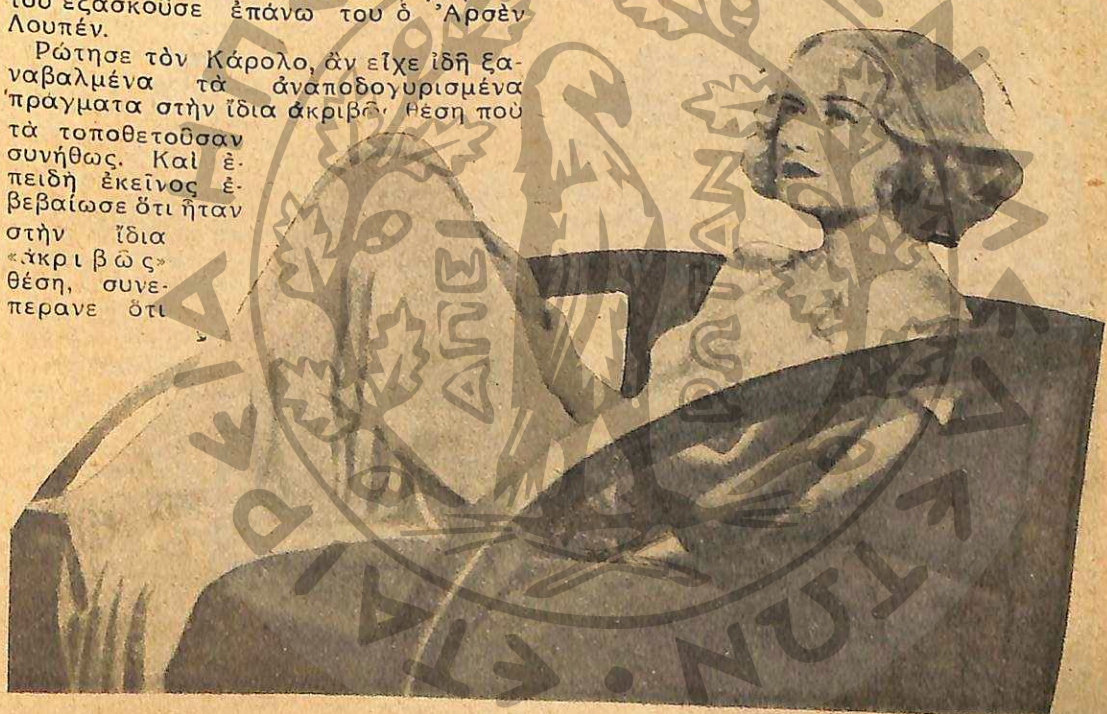
— Ἐν τούτοις, εἶπε ὁ Ἀνακριτὴς, κάποιος ἐκτύπησε τὸ κουδούνι. Ποίος ἐκτύπησε, ἂν ὄχι ὁ βαρῶνος;

— Ὁ δολοφόνος. Ὁ ὁποῖος ἤξερε ὅτι τὸ κουδούνι χτυπᾷ στὴν κάμαρὴ τοῦ Καρόλου, ὁ ὁποῖος ἤξερε τὶς ὁρισμένες θέσεις τῶν ἐπιπλῶν. Μὲ δυὸ λόγια, ἡ Ἀντουανέττα Μπρεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι καὶ ἡ δολοφόνος τοῦ βαρῶνου δ' Ὁτρέκ.

— Ὁχι δά! Καὶ ἡ ἀπόδειξις;

— Αὐτὴ ἡ τοῦφα τῶν μαλλίων ποὺ ἀνακάλυψα στὸ δεξιὸ χέρι τοῦ θύματος στὴ σφιγμένη του χούφτα.

Καὶ τοὺς ἔδειξε τὰ μαλλιά· ἦσαν λαμπροὶ ξανθοὶ χρώματος, φωτεινὰ σὰν χρυσὲς κλωστές, καὶ ὁ Κάρολος ἐβεβαίωσε ὅτι ἦταν τῆς Ἀντουανέττας. Μάλιστα ἐπρόσθεσε, ἀκόμα, ὅτι τὸ μαχαίρι, ἐκεῖνο ποὺ ἐξαφανίσθηκε τότε ποὺ τακτοποιήθηκαν τὰ ἐπιπλα, ἦταν τὸ δικό της, ἐκεῖνο ποὺ χρησιμοποιοῦσε νὰ κόβῃ τὶς σελίδες τῶν βιβλίων.

ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΑΒΕΡΝΑ

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ο Στάμος, ο πιο ταχτικός πελάτης στην ταβέρνα του νύχ- 'Αναστάση, μίλησε κείνο το βράδυ, Μεγάλο Σάββατο, γιορμάτος γάτες.

Τα περάσματα δώσαν και πήραν. — Τι ένοιμάζετε παρακαλώ; 'Από τώρα ανάστησες;... Κι' ο Στάμος, που ήταν χωρατατζής, έδινε στον καθένα την «πρέπουσαν» απάντηση.

Κείνο το βράδυ είχε μεγαλείτερο κέφι. Κέρασε όλες τις παρέες. Είπε άστεια.

Η ώρα πέρασε χωρίς να την καταλάβουν. Στο μαγαζί είχε μείνει ο τελευταίος. Ο ταβερνάρης άρχισε σιγά-σιγά να τα μαζεύει.

— Κύο 'Αναστάση μου.

— Τι είναι ο Στάμος;

— Έλα δώ κύο 'Αναστάση μου. Πάρε και το ποτήρι σου, φέρε και μισή οκά. 'Α μπράβο. 'Εδώ, κοντά... Πιο κοντά... 'Ετσι. 'Ε κύο—'Αναστάση, άπόψε θα σου πω μιάν ιστορία... Θα κάνης γέλοια... γέλοια... Ναι. 'Αστεία ιστορία, είναι ή πιο άστεία απ' όσες σου έχω πει. 'Εχεις όρεξη να την άκούσες; Ναι; 'Ακου λοιπόν...

Ήταν μιά φορά, όπως και στα παραμύθια, ένα κορίτσι όμορφο, κορίτσα σωστή, να την πίνης στο ποτήρι. Όλα τα παλληκάρια στην γειτονιά τρέχαν πίσω απ' το φουστάνι της, μ' αυτή ποτέ δεν έδωσε θάρρος σε κανένα. Γυναίκα, κύο—'Αναστάση μου, σωστή γυναίκα.

Έ, μιά βολά μπλέχτηκε κι' αυτή. Την λάβωσαν τα τσακίρικα μάτια ενός λεβέντη.

Γειτονόπουλο ήταν και, κατά πως λέγανε, όμορφο παιδί. Της έγγραψε, λοιπόν, ένα γραμματάκι όλο φωτιά και λαύρα. Κάτω—κάτω της είχε γραμμένο και ένα ποιηματάκι:

Τέσσερα φύλλα έχει ή καρδιά
τα δυο τάχεις παρμένα,
και τάλλα δυο που μου έμειναν.
Ξερά και μαραμμένα...

Μάγγας, κύο 'Αναστάση μου. Τάχε βρεί σένα ήμερολόγιο και της τή πάσαρε.

Το κορίτσι τοιπήθηκε, μ' άλλα λόγια την βάρεσε κατακούτελα ο έρωτας.

Το άπάντησε μ' ένα έξυπνο γράμμα, που το έγγραψαν μαζί με μιά φίλη της, και ή δουλειά τέλειωσε.

Βγαίνουν μαζί κάθε βραδάκι μόλις σχολούσαν από τις δουλειές τους, γιατί βλέπεις φτωχόπαιδα ήτανε και τα δυο.

Τι λές; Δεν είναι άστειο; Με-τά συγχωρήσεως, αλλά αυτά που σου λέω τώρα είναι «είσαγωγή» να πούμε.

Το «άστειο» θα το άκούσες στο τέλος και θα κάνης γέλοια... γέλοια.

Θα σπαρταράς χάμω. 'Α ποδ είχαμε μείνει; 'Α ναι. Όλα τα βράδια μαζί τα περνούσαν. Αυτός,

που σχολνούσε νωρίτερα, την περίμενε έξω απ' την πόρτα του μαγαζιού της,

την έπερνε και τραβούσαν κατά το Λυκαβητό. Μούλια σου λέω. Άνε-

βαίνανε χειροπιασμένοι, σαν μωθητούδια. Πολλές φορές τους πρόλάβαινε

το φεγγάρι και τότε αὐ-τός, λές και του το έλεγε το φεγγάρι, την έσφιγγε

πίστερο στην άγκυλιά του. Το λοιπόν, για να μη στα

πολλόλογω, τρία χρονάκια τρία όλόκληρα χρονάκια κράτησε αυτό το βιολί.

Αυτή, σ' όλο το διά-στημα, του είχε όρκιστη

—να σου πω και χίλιες φορές λίγο είναι—πως θα τον αγαπά αιώνια. Άκούς; Αϊώνια... Χά, χά, χά... Σκοφίτσα, κύο 'Ανα-στάση μου, γυναίκα με τα όλα της. Αυτός πάλε την πίστευε. Σκέ-φτηκε πως αυτή έπρεπε να τον συντροφεύη στον δύσκολο, κατά πως λένε, δρόμο της ζωής. Βέβαια δεν αποκλείονταν να βρεθή

καμιά άλλη, πιο κατάλληλη. Άλλά θα βρισκότανε; ή ψάχνον-τας θα έφτανε μόνος μιά μέρα στο τέρας.

Το σήμερα γίνεται εύκολα χτές. Το φέτος, πέρου...Κι' έρχεται ένα προί που, ενώ φτιάχνεις τη χωρίστρα σου στον καθρέφτη,

ανακαλύπτεις πως γέρασες... Και τότε βλαστημάς την ώρα και τη στιγμή που άφισες να σου φύγη μιά ευκαιρία, που μπορούσε να σε κάνει εύτυχισμένο. Το λοιπόν, για να βάλουμε στην πάντα

την φιλοσοφία, αποφάσισε να την παντρεφτή. Τρυ έπεσε στον κληρο, πάει. Άλλά αυτή, όπως είπαμε, γυναίκα ήτανε, του διαβό-λου αλτσα. Του τα φορούσε προτού άκόμα την πάρει.

Το έμαθε από έναν φίλο. Της έκανε παράπονα. Το άρκιστηκε σ' όλους τους άγίους. Την πίστεψε. Βλέπεις

παιδί ήτανε, δεν ήξερε τη παληκοκουμάσια είναι αυτές οι γυναίκες. Μιά μέρα τον παράτησε. Του το είπε όρθά — κοφτά. ..Δεν

μπορούσε να ζήση μαζί του. Ήταν λεί φτωχός, άσχημος. Αυτός την άγατούσε με όλη του την ψυχή. Να στραβωθεί, κύο—'Ανα-στάση μου, αν δεν είναι έτσι όπως στα λέω. Άλλά πάλι τρελ-

λος δεν ήτανε. Ούτε αότοχόνιες, ούτε σαχλαμάρες. Βάλθηκε να την ξεχάση.

Πέρασαν χρόνια. Αυτός έξακολουθούσε να είναι υπάλληλος. Αυτή πήρε τον άνήφορο. Γίνανε τριανή κυρία. Παντρεύθηκε έναν

πλούσιο που της έφερε και το πουλιού το γάλα. Ο πλούσιος την άγόρασε με την οκά. την άκριβοπλήρωσε, μάλιστα. Αυτός

κύο—'Αναστάση μου, έδωκε εύχαρίστος όλα του τα λεφτά για ν' άγοράση έστω και μιά μπούκλα της, μιά δεν φτάναν. Ο πλούσιος έσπασε την άγορά... Κι' όσο το έμπορεύμα έχει ζήτηση, τόσο αυ-

ξάνει ή τιμή του. Δεν την έμίσησε. Όχι, στο όρκίζομαι, δεν την έμίσησε. Την λυπήθηκε μονάχα. Την λυπήθηκε, γιατί, ενώ ήταν άνθρωπος κι' είχε το δικαίωμα να ζήση, προτίμησε να γίνη έμπορεύμα και να

πουληθί... Να πουληθί με την οκά... 'Ετσι που λές ήταν τα πράγματα. Μιά μέρα, χτές κύο—'Αναστάση μου, αυτός—ο φουκαράς να

πούμε—περπατούσε άφηρημένος σ' ένα πλούσιο δρόμο. Σάβνου ένας χτύπος και κυλίστηκε χάμω. Τον έβριζε ένα μακρουλό, πλού-σιο, αυτοκίνητο, κι' αυτός... αυτός... κουτροβαλήθηκε κάτω

σαν σπασμένος καραγκιόζης. Το αυτοκίνητο το όδηγούσε αυτή. Σαν τον έβριζε της ξεφύγε το όνομά του. Ο πλούσιος κύριος, που ήταν άντρας της παραξενεύτηκε.

— Τον ξέρεις αυτόν;

— Ναι, είναι ένας γελόιος τύπος. Τον έστειλε ή μαμά μου για να της κάνει θελήματα...

Αυτός, μες την ζαλάδα του, τάκουσε όλα. Σηκώθηκε άργά—άργά και πήγε σ' ένα φαρμακείο για να τον δέσουν...

Δεν γελάς; Γιατί; Δεν είναι άστεία ή ιστορία μου; 'Αμ βέβαια, δεν σου είπα και το σπουδαιότερο. Το πιο άστειο

«Άμα στο πω θα ξεκαρδι-στής. Θα πέσης χάμω απ' τα γέλοια.

Ξέρεις ποιός ήταν αυτός; Χά, χά, χά... Αυτός κύο 'Αναστάση μου, ήμουν... Μα τι; Δάκρυσες;... Δεν είσαι καλά.

Άφου έχω έκανα γέλοια, μιά τι γέλοια. Έλα τώρα, μην κάνης σαν παιδί... Μπα σε καλό σου!

Φέρε μισή οκά... 'Α μπρά-βο... Ναι, και μεζεδάκι... Φέρε και κόκκινα αυγά. Δεν άκούς που χτυπάν οι καρπά-νες; Χριστός άνέστη κύο—'Αναστάση μου, Χριστός άνέστη.

Βάλε να πιούμε... Θέλω να μεθύσω άπόψε. ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Η ΜΟΔΑ ΓΙ' Δ ΣΔΣ, ΚΥΡΙΑ ΜΟΥ ΚΙ' Η ΖΩΗ

ΤΑΓΙΕΡ ΕΠΟΧΗΣ Η ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΗ ΚΟΚΚΙΝΑ ΑΥΓΑ

Πλούσια συλλογή εφέτος στα ύφασματα μας παρουσία-σαν τα εργοστάσια, σύμφωνα με τα πιο ποικίλα σε χρώ-μα και σε σχέδια

χρoί των σχεδια-γράφων του Παρισιού.

Τα μεγάλα σπίτια της μόδας διέτηρσαν λοιπόν τις κυριώτερες γραμμές της γυναι-κής σιλουέτας για

να συνδυάσουν τις λε-πτομέρειες μονάχα με τα σχέδια και τα χρώ-ματα των νέων ύφα-σμάτων.

Θά περιορισθούμε λοιπόν να δώ-σουμε μιά ιδέα της γενικής γραμμής, τις πιο συγκεκριμένες τυπικές λεπτο-μέρειες και τα ύφασματα τα πιο εκλε-κτικά, που θα δούμε στα πρώτα άνοι-ξιάτικα παλτά.

Και πρώτ' απ' όλα τα ταγιέρ σε μάλλινα, σε κασσί ή μάλλινα μοχέρ

ανάκατωμένα με μετάξι. Οι ζακέτες χωρίς γιακά, πολύ κοντές. Κολητές

πάνω στις γραμμές του κορμιού έφαρ-μοστά από το κόψιμό τους ή με καμ-μιά ζωνούλα.

Η φούστα με πιέτες που πέφτουν κάθεται και δεν άνοίγουν παρά μπρο-στά, χαμηλά. Η νέα τάσις προσπαθεί

να ρίξη το φάρδος προς τα πίσω. Το προστινό της φούστας σχηματίζεται μονοκόμματο που άκουμπά στα πόδια,

ενώ προς τα πίσω άπλώνει, φαρδαί-νει από τη μέση προς τα κάτω.

Με τα ταγιέρ αυτά, μιά μπλουζίτσα από «ζερετίτσα» σ' άνοιχτά χρώματα,

ή σε κρέπ «τρέν τρέν» από άνάμικο ή σε κρηπ και μετάξι ή κρέπ κοκάς σε δύο χρώματα.

Δεν είναι άπίθανο να δούμε, εφέτος, τα ταγιέρ σε τρία χρώματα. Η ζακέττα, ή φούστα, ή μπλούζα, το καθένα διάφορο

χρώμα. Πάνω σε μερικές ζακέττες θα δούμε μι-κρές κάτες από δέρμα πάνθηρος ή μαϊμούς

φίγμενες πάνω στους ώμους. Κάθε κυρία δε θ' άπασχοληθή εφέτος

τόσο πολύ με τη γραμμή, όσο με τους συνδυασμούς και την ποικιλία των χρωμά-των στα ύφασματα.

Όπως δηλαδή μπορούν να μας παρου-σιαστούν άκαλαίσθητοι συνδυασμοί, βγαλ-μένοι από τη μικρή αντίληψη, το ίδιο θα

δούμε υπέροχους συνδυασμούς μεγάλης ζαλαίσθησίας και γούστου.

Η εφετεινή λοιπόν μόδα επαφίεται στις καλλιτέχνιδες modistes και όχι στα φι-γιογυρίνα. Τα φιογυρίνα θα χρησιμεύ-σουν μόνο να της δώσουν μιά ιδέα για να

δημιουργήση πάνω σ' αυτή.

Φόρεμα από ταφτά μαύρο σφιγμένο στη μέση, άπογευματινό. Ένα ζαμπόν από λεπτή άσπρη μουσελίνα μας θυμίζει το 1900 ενώ είμαστε στο 1934

ΜΕΤΑΞΥ ΚΥΡΙΩΝ

ΓΡΙΜΑΛΛΗΝ, Εάνην: Προσπαθήστε να συμμορφωθείτε με τις ιδιοτροπίες του συν-τρόφου σας. Η άρχη είναι δύσκολη, έπει-τα θα συνηθίσετε.

ΣΑΣΑ ΚΑΛ. Αίγιον: Πολύ έξυπνο αυ-τό που κάνετε. Άν όλα τα κορίτσια είχαν τη δική σας έμπνευση, άσφαλώς δε θα πα-ρεπονόντο για την ζωή τους.

ΠΑΡΑΠΟΝΟΜΕΝΗΝ, Σάμον: Να τα έπιστρέψετε όλα τα δώρα, αυτό άπαιτεί ή άξιοπρέπείά σας.

Καν Χ. Α. Τ. Θύνην: Ευχαριστώ. Του Οιάλλας έχει έκδοθί κι' ένα τρίτο βιβλίο από τον Έκδο. Οίκο Στ. Πριτσούρη, Πα-νεπιστημίου 34, μετάφραση της Κας Άλεξ. Αλαοίνης.

Θεατρικά έργα της σειράς Φέξη που ζη-τάτε θα βρήτε στον Έκδο. Οίκο Μ. Βασι-λείου και Σια στην όδδ Σταδίου.

ΖΟΖΩ, ΜΥΡΙΑΝ και Σια, Σέρρας: Τα παράπονα σας δεν είναι καθόλου δίκαια. Μιά γυναίκα, πρώτα από όλα, πρέπει να σέβεται τον έαυτό της, και πριν προβή σε τέτοιες ενέργειες ν' αναβάλει για την αύριο να σκεφθί και τις συνέπειες. Εύτυχώς που το κακό ήταν λίγο, προσέχετε άλλη φορά.

ΚΑΡΜΕΝ, Ένταθα: Πολύ καλά. Σας συγγαίρω για τη στάση σας. Και ούτε να μετανιώσετε όσο και βαθύ να ήταν το αίσθημά σας. Έπιδοθήτε στη μουσική.

ΛΑΟΥΡΑ

Ο θρήνος της γυναίκας στο Θεάνθρωπο, ο θρήνος της άμαρτίας στη ζωή! Τα δράκονα σωμαίνουν με την ανακούφιση της

'Αναστάσεως, ο Θεάν-θρωπος δεν επέ-θανε. ο Θεάν-θρωπος ζει.

Κι' ένα χαμό-γελο, μιά και-νούργια άχτίδα ξεπερνά μέσα από τα έξαγνισμένα

κύτταρα για να άναζωγογονήση τη σκέψη. Ποιά από μας, γυναίκες, δεν ένοιωσε το χαμό της έλπίδας; Ποιά από μας δεν έγονάτισε μπροστά στον υπεράνθρωπο πόνο;

Η άμαρτία δεν εκλάβωσε τη γυ-ναίκα, ή άμαρτία εκλάβωσε όλόκλη-ρη τη ζωή, τη ζωή που παρέσυρε τις σκέψεις μας.

Κι' άμα χάραξε ή μέρα ή λευκή, ζωντάνεψε με μιάς και ή έλπίδα, ή ανέλπιστη χαρά μιάς καινούργιας ευ-τυχίας, άόριστη, άκαθόριστη στο είδος της και στο χρόνο!

Τι μας νοιάζει! Φτάνει που ήρθε. Φτάνει που μας έφερε το χαμόγελο στα χείλη.

Κόκκινα αυγά! Χαρά και νειάτα, γέλοια ξανά και ξενοιασιά!

Κάθε αυγό και μιά χαρά! Έν' αυγό για τον άντρουλή σας με όλη την άγάπη, με όλο τον πόθο του κορμιού και της ψυχής.

Έν' αυγό για το παιδάκι σας, με όλη την άγάπη, με όλη τη στοργή και τη φροντίδα της μητέρας!

Έν' αυγό για τους γονείς, με όλη την άγάπη, με όλο το σεβασμό και την τρυφε-ρή άνταμνηση στον παρελθόν.

Έν' αυγό στους φίλους, στους γνωστούς με όλη την άγάπη, με όλη τη συμπάθεια στον κύκλο που μας τριγυρίζει.

Χαρίστε τα κόκκινα αυγά σας, χαρίστε το χαμόγελό σας!

Είναι ή ζωή μας τόσο πικραμένη από το μεγαλοβδόμαδο της άντοχής και του και-νούργιου «αύριο».

Μα πιο πολύ, χαρίστε, με διάπλατ' άνοιγ-μένη την καρδιά, ένα δλόφλογο κόκκιν' αυγό, στα φτωχά παιδάκια, που ξέρετε πως το στερούνται.

Δόστε στη μικρή, πονεμένη καρδούλα τους, τη χαρά που τους στέρησε σκληρή μοίρα, ή ή άδικη ρύθμιση των άνθρώ-πων.

Κάντε στα χλωμά, χείλη τους ν' άνθίστη ένα έλαφρό χαμόγελο ανακούφισης, ή χα-ρά, ή έλπίδα ενός πιο όρσιου γι' αυτά αύριο.

ΠΡΙΟ.

Κάντε στα χλωμά, χείλη τους ν' άνθίστη ένα έλαφρό χαμόγελο ανακούφισης, ή χα-ρά, ή έλπίδα ενός πιο όρσιου γι' αυτά αύριο.

Κάντε στα χλωμά, χείλη τους ν' άνθίστη ένα έλαφρό χαμόγελο ανακούφισης, ή χα-ρά, ή έλπίδα ενός πιο όρσιου γι' αυτά αύριο.

Κάντε στα χλωμά, χείλη τους ν' άνθίστη ένα έλαφρό χαμόγελο ανακούφισης, ή χα-ρά, ή έλπίδα ενός πιο όρσιου γι' αυτά αύριο.

τερο καράβι· και με παλλη-
κάκια σαν και σας, ν' αρπά-
ξω το μεγαλύτερο.

— Σκοπεύεις, λοιπόν...

— Σκοπεύω να μείνω κουρ-
σάρα για πάντα. Ξπως ημουνα
κουρσάρα ως τώρα. Με κάθε
τρόπο, με γρήγορα, οι θά-
λασσες θα με ξαναϊδούν στις
αγκαλιές τους, οι έχθροι μου
μπροστά τους. Έτσι, ή άλ-
λοιώς, θα γίνω και πάλι εκεί-
νη που ήμουνα, εκείνη που
θα είμαι ως να πεθάνω.

Την εθαύμαζαν όλοι και
κάνεις δεν απάντησε. Αυτή
δὲ ξανακάησε στη θέση της
και παρεδόθη και πάλι στις σκέψεις της, στα ίδια εκείνα
τά μεγαλεπήβολα όνειρά της, με τα οποία νανουριζώτανε
διαρκώς. Έν τώ μεταξύ το κουρσάρικο βυθιζότανε. Σὲ
λίγο καταποντίσθηκε. Τώρα στο σκοτεινό όρίζοντα δὲν
φαινότανε τίποτα.

— Τελειώσανε όλα! έψ.θύρισε ή Μπιάνκα μελαγχολική.
Και παρεδόθη και πάλι στις σκέψεις της, που δὲν άφο-
ροῦσαν όμως τον άνδρα της. Αυτὸν τὸν είχε ξεχάσει.

Άμλητοι πάντοτε, ακούραστοι οί πειραταί, αδιάκοπα
και δυνατά κωπηλατούντες, προχωροῦσαν. Που όμως επή-
γαιναν; Τὴν έρώτηση αυτή που βασάνιζε όλους τοὺς έπι-
βάτες τῆς βάρκας, τὴν έκαμε ένας στην Μπιάνκα.

— Όλη τὴν ήμέρα, απήντησε εκείνη, τριγυρνούσαμε έξω
ἀπὸ τὸ λιμάνι τοῦ Βόλου. Τὸ βραδάκι γυρίσαμε κατὰ τὸ
ἐπάνω μέρος τῆς Εὐβοίας και τραβούσαμε κατὰ τὴ Χαλκίδα.

Έπειτα ἀπὸ λίγες ώρες έφθασαν στην ξηρά και βγήκαν
έξω. Που βρισκόνταν δὲν ήξεραν. Θά τὸ εξακρίβωναν
ὅμως τὸ πρωί. Κατασχέψαν σὲ μέρος κατάλληλο. Ξρι-
σαν τοὺς φρουροὺς κι' έκοιμήθηκαν. Τὸ πρωί ἀνίχνευσαν
τὸ μέρος, ἀλλὰ δὲν κατάρθωσαν νὰ έννοήσουν ακριβῶς
ποῦ εὐρίσκοντο. Μπήκαν στη βάρκα τους και πλέοντας
πολύ κοντὰ στην ξηρά προχωροῦσαν σὸ νότο. Λίγο ὕστερα
ἀπὸ τὸ μεσημέρι έδεσαν τὴ βάρκα τους μέσα σ' ένα
κοίλωμα πετρῶν και βγήκαν. Είχαν ανάγκη ἀπὸ τροφῆς
και νερό. Τώρα είχαν ἀναγνωρίσει τὸ μέρος και δὺο
έφυγαν νὰ πάνε νὰ βροῦν ὅ,τι τοὺς χρειαζότανε, οί ἄλλοι
ξαπλώθηκαν ν' ἀναπαυθοῦν. Σὲ μιὰ στιγμή ἀντελήφθηκαν
ὅτι έρχότανε πρὸς τὰ εκεί κάποιο καράβι, και ή Μπιάνκα
τοὺς εἶπε;

Κρυφτῆτε καλά, νὰ μὴ μᾶς δοῦν.

Κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους και παρατηροῦσαν
με περιέργεια τὸ καράβι, που κείνη τὴ στιγμή έπλεε πολύ
σιγά. Τὸ εἶδαν νὰ σταματᾷ και ν' ἀγκυροβολᾷ στη κον-
τινὴ μικρὴ βραχῶδη κόλπωση. Τί ήταν τὸ καράβι εκείνο
πού κρυβότανε οἱς έριμῆες; Ποιὰ ήταν ή γυναίκα που
φάνηκε γιὰ μιὰ στιγμή σὸ κατάστρωμα; Ὑστερα ἀπὸ
λίγη ὥρα οί κουρσάροι εἶδαν νὰ βγαίνουν ἀπὸ τὸ μυστη-
ριῶδες πλοῖο αρκετοί ὀπλοφόροι, οί ὅποιοι έπροχώρησαν
κι' έχάθησαν πίσω ἀπὸ ένα ὕψωμα. Ἐπάνω σὸ καράβι ή
Μπιάνκα ξαναεἶδε τὴν ἀγνωστὴ γυναίκα.

— Μαζί μου, παιδιά! εἶπε στοὺς ἀνθρώπους της. Νὰ τὸ
καράβι που θέλαμε...

Προχωροῦσαν φροντίζοντας νὰ μὴ τοὺς ἴδουν εκείνοι
που ήσαν ἐπάνω σὸ καράβι, κι' έφθασαν πίσω ἀπὸ τὴ
βραχῶδη σειρὰ ὅπου ήταν δεμένο. Ἐπάνω τώρα δὲν φαι-
νότανε κανείς. Οὔτε ή γυναίκα που εἶχε διακρίνει ή Μπιάν-
κα, οὔτε ἄλλος κανένας. Έκαμε νεῦμα στοὺς συντρόφους
της κι' επήδησαν ὅλοι σὸ κατάστρωμα.

— Ἐμπρὸς παιδιά νὰ τελειώνωμε γρήγορα! φώναξε ή
ἀρχικουρσάρα. Σκοτώστε ὅποιον τολμήσῃ ν' ἀντισταθῇ,
πίστετε σκλάβους ὅσοι εἶναι ἐδῶ μέσα. Ἐμπρὸς και σύντο-
μα, πρὶν γυρίσουν εκείνοι που έφυγαν.

Εἰς τὸ νὰ κάνουν ἐπιδρομὲς ἐπάνω σ' έχθρικά πλοῖα,
οί κουρσάροι είχαν ἐξαιρετικὴ ἐπιτηδεότητα. Με ἀστρα-
πιαία ταχύτητα σκορπίσθηκαν σὲ κάθε μεριά, ἀλλὰ δὲν
βρήκαν κανένα. Ἐν τούτοις κάποιος ἐξαιρετικός θόρυβος
πού ακούσθηκε στην πρύμνη τοὺς έκανε νὰ τρέξουν εκεί
γιὰ νὰ παραστοῦν σ' ένα ἀπροσδόκητο θέαμα: "Ένα ναυ-
τόπουλο είχε ἀναποδογυρίσῃ ένα εὖσωμο ναῦτη τοῦρκο
και εἶχε χῶσε τὸ μαχαίρι σὸ στήθος του. Ἐπιασαν τὸ
ναυτόπουλο και θὰ τὸ σκότωναν ἐὰν δὲν ἐπενέβαινε ή
Μπιάνκα.

— Παλληκάρι, εἰσὺ, πῶς κατάφερες τόσο ὀα μικρός, τοῦ
εἶπε, νὰ σκοτώσῃς αὐτὸ τὸ γίγας; Ποιὸς εἶσαι; και τί γυ-
ρεύεις ἐδῶ;

Μὴ παραλείψετε νὰ παρακολουθήσετε ὅλοι, τὸ αἰ-
σθηματικώτερο μυθιστόρημα, που γράφηκε ποτέ,

ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Ἐπίσης σ' αὐτὸ τὸ φύλλο ἔχομε εὐρύτατες πε-
ριλήψεις ὅλων τῶν ἄλλων ἀναγνωσμάτων γιὰ
νὰ υποροῦν νὰ τὰ παρακολουθήσουν ὅσοι δὲν
τὰ διάβασαν ἐξ ἀρχῆς

πάλι ἀπάνω σὸν Τοῦρκο που ξεψυχοῦσε πρὶν προφάσῃ
νὰ μαρτυρήσῃ.

Και εἶχε λόγους τὸ ναυτόπουλο νὰ μὴ θέλῃ νὰ μιλήσῃ
ὁ έτοιμοθάνατος.

Ένας Τουρκαλβανός, που τὸν έλεγαν Γκίλη, έμαθε στην
Πόλι που βρισκότανε, ὅτι εἶχε ἱδρυθῇ ή Φιλική Ἐταιρία,
και τὰ ὀνόματα μερικῶν Ἑλλήνων τῆς Λαμίας, μεταξὺ
τῶν ὁποίων ήσαν δυὸ ἄσπονδοι και μισητοί έχθροι του, ὁ
καπετάν Στάθης και ὁ Μπελογιάννης. Ὁ πρῶτος ήταν
εὐκολο νὰ πιασθῇ, γιατί ήταν ἀρματοῶλος και κατέβαινε
συχνὰ στη Λαμία. Στὸ Μπελογιάννη θὰ έστηνε παγίδα. Καί
με τὸν σκοπὸ νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἐξόντωση και τῶν δυὸ
έφυγε γιὰ τὴν Λαμία, Τὸ Πατριαρχεῖο, ὅμως, πούμαθε όλα
αὐτὰ, θέλησε νὰ τὸν τιμωρήσῃ κι' ἀνέθεσε στην Μπουμπου-
λίνα, που ήταν τὶς ήμέρες εκείνες στην Πόλι, νὰ προλάβῃ
τὸ καράβι τοῦ Γκίλη και νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὅμως ή τρι-
κυμία ἀνάγκασε τὴν Μπουμπουλίνα νὰ ποδηγῇ εἰς ένα
έρημονῆσι, κι' έτσι δὲν τὸν ἐπρόλαβε. Πήγε σὲς Σπέτσες
κι' έστειλε ἀπ' εκεί τὴν ἀνεψιά της τὴ Δέσπω με τὸν καπε-
τάνιο τὸν Κωνσταντῆ νὰ πάνε στη Λαμία νὰ εἰδοποιήσουν
τὸν Μπελογιάννη και τὸν καπετάν Στάθη, γιὰ τὴν παγίδα
που θὰ τοὺς έστεινε ὁ Τουρκαλβανός. Ἐνὼ τὸ καράβι τους
ήταν ἀραγμένο σὲ μιὰ βραχῶδη ἀκτὴ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν
τρικυμία, Τοῦρκοι λησταί πῆδησαν μέσα, σκότωσαν τοὺς
ναῦτες, ἀρπάξαν τὸ καράβι και πήραν σκλάβο τὴ Δέσπω
κι' έφυγαν και πήγαν εκεί, ὅπου παραμόνευαν οί ἄνθρωποι
τῆς Μπιάνκας. Βγήκαν στην ξηρά κι' έφυγαν νὰ πάνε νὰ κά-
νουν κάποια ληστεία. Ἄφησαν ένα σύντροφό τους νὰ φυ-
λᾷ τὴ Δέσπω, κι' ή τολμηρὴ Ἑλληνοπούλα σκέφηκε νὰ
δραπετεύσῃ. Κάτω ἀπὸ τὰ γυναικεῖα ροῦχα της φοροῦσε
ἀνδρικά· ήταν τοῦτο μιὰ προφύλαξῃ πούπερνε κι' αὐτὴ κι'
ή Μπουμπουλίνα. Ἄλλ' ὅταν πήγαινε νὰ φύγῃ, ὁ φύλακας
της τὴν εἶδε, ρίχτηκε νὰ τὴν κτυπήσῃ, κι' αὐτὴ τοῦμπεξε τὸ
μαχαίρι σὸ στήθος. Σχεδὸν ἀμέσως ήλθαν και οί κουρ-
σάροι τῆς Μπιάνκας και ή Δέσπω γι' αὐτὸ ἀνησυχοῦσε
μήπως τὴν προδώσῃ ὅτι ήταν γυναίκα.

Ὁ ληστής, ήταν φανερό πῶς αὐτὸ τὸ μυστικὸ ήθελε νὰ
φανερῶσῃ Ἄλλ' ὅμως δὲν ἐπρόλαβε νὰ τὸ κάνῃ. Τὸ στόμα
του ἐπλημύρισε αἷμα. Ἡ φωνή του μετεβλήθη σὲ μιὰ
ἀναρρηρὴ ἀναφώνηση. Καί σὲ λίγο ξεψύχησε, χωρίς νὰ μπο-
ρέσῃ νὰ εἰπῇ τίποτε.

— Ἐμπρὸς, εἶπε ή Μπιάνκα. Τὰ σκοτωμένο ρίχτε τον στη
θάλασσα. Κι αὐτὸ τὸ μικρό...

Ἐκύτταξε τὴ Δέσπω προσεκτικὰ και ἐπιμονα.

— Αὐτὸν, ἐπρόσθεσε, θὰ τὸν κρατήσουμε σκλάβο και θὰ
σκεφθοῦμε τί θὰ τὸν κάνουμε... Γρήγορα ὅμως νὰ φύγουμε
πρὶν γυρίσουν οί ἄνθρωποι τοῦ καραβιοῦ.

Μέσα σὲ λίγη ὥρα οί κουρσάροι είχαν ἀνοίξει πανιά.
Πήραν και τοὺς ἄλλο δυὸ που είχαν πάει γιὰ τρόφιμα και
έξαφανίσθηκαν πλέοντας σὸ νότο. Ἐπειδὴ ὅμως οὔτε μέσα
σὸ καράβι ήταν προμήθειες ἀρκετὲς γιὰ ταξεῖδι πολλῶν
ήμερῶν, οὔτε οί ἄνθρωποι της έφεραν ἀρκετὲς, ή Μπιάνκα
σκέφθηκε νὰ στείλῃ στη Λαμία, ἰδίως γιὰ νὰ προμηθευθῇ
πολεμοφόδια. Ἄραξαν σὲ κατάλληλο μέρος και ή Μπι-
άνκα με δυὸ συντρόφους της ξεκίνησε γιὰ τὴν πόλη. Ἐ-
φθασε ἐκεῖ νύκτα. Ἐπρομηθεύθηκε ὅτι της χρειαζέτο και
πρὶν ξεμερῶσῃ έφυγε. Ἐνὼ ἀπεμακρύνετο πρὸς ἀνατολὰς
εἶδε τὴ συνοδεία που κρεμοῦσε τὸν Μπελογιάννη και,
μ' ὅλον ὅτι ήσαν ἀρκετὰ μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς ἐκτε-
λέσεως, διέκριναν καθαρά τὰ ἀπίστευτα πράγματα που
συνέβησαν ἐκεῖ κάτω. Ὁ κρεμασμένος έβγαλε τὸ κεφάλι
του ἀπὸ τὸ θηλιὰ, επήδησε κάτω και με γοργὸ βῆμα
έφευγε και πήγαινε πρὸς τὸ μέρος τους.

Ἐκπληξίς, τρόμος και φρίκη, έπιασε τοὺς κουρσάρους.

— Ἀπὸ τὴν Κρήτη! Κι εἶμαι
ναῦτης.

— Γρακὸς ή Τοῦρκος;

— Τοῦρκος!

Ὁ έτοιμοθάνατος ἐκινήθη,
προσεπάθηκε νὰ σηκώσῃ τὸ
κεφάλι του, και φάνη ὅτι ή
θέλε και νὰ εἰπῇ.

Λέγε! τοῦ εἶπε ή Μπιάνκα
Ἐχεις νὰ μαρτυρήσῃ κανένα
μυστικὸ;

Ὁ έτοιμοθάνατος έκανε
νεῦμα καταφατικό. Τὸ ναυ-
τόπουλο ὥχρίασε περισ-
σότερο. Κι ἂν τὸ ἐπρόσχαν
καλύτερα, θάβλεπαν ὅτι ε-
τοιμαζότανε νὰ ριχτῇ και

Ποῖο ὑπερφυσικὸ ὄν ήταν ὁ ἄνθρωπος ἐκείνος, που εἶχε
νικήσῃ τὸ θάνατο; Ἐκρεμάσθη και δὲν επέθανε. Ἐκρε-
μάσθη και κατέβη ἀπὸ τὴν κρεμάλα, σὰν ἀπὸ κάποια
σκάλα και έφυγε. Ἄν δὲν ὄνειρευόντο, ὠρismένως εὐρί-
σκοντο μπροστὰ εἰς ένα ὑπερφυσικὸ ὄν, και μιὰ συνάντη-
ση μαζί του κανένα καλὸ δὲν μπορούσε νάχῃ. Ἡ πρώτη
τοὺς σκέψη ήταν νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, γιὰ νὰ μὴν
τοὺς βλάψῃ με τὴν ἀκατανόητὴ δύναμή του. Ὅμως, ἂν
ἐπτοήθηκαν οί κουρσάροι, δὲν έπαθε τὸ ἴδιο κι' ή καπετά-
νισσά τους, και πρόσταξε τοὺς συντρόφους της νὰ κρυ-
φτοῦν γιὰ νὰ τὸν πιάσουν. Ἐκείνοι ἀκούσαν ἀνησυχὸ τὴν
προσταγῇ της. Τί ήθελαν νὰ καταπίασθοῦν μ' ένα τέτοιο
ἄνθρωπο; Ἄλλ' ή Μπιάνκα ἐπιμενε και ἀντίρρηση πιά δὲν
χωροῦσε. Ἦταν φανερό πῶς ήθελε νὰ τὸν πάρῃ σκλάβο
της. Στὴν ἀγορὰ τῶν ἀνθρώπων οί δυνατότεροι ήταν και
ἀκριβώτεροι. Καί ποῖος ήταν δυνατότερος ἀπὸ κείνο, που
μπόρεσε νὰ νικήσῃ κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸ θάνατο;

— Κρυφθῆτε παιδιά!

Τοὺς ξανάπε ή Μπιάν-
κα, που ήθελε νὰ τοὺς
δώσῃ θάρρος. Ὁ κρεμ-
μασμένος, αὐτὸς εἶναι
ἄνθρωπος σὰν κι' ἐμείς.
Μιλαεῖ, ὅπως κι' ἐμείς,
κι' ἂν τὸ θελήσουμε,
θὰ πεθάνῃ ὅπως πε-
θαίνουμε κι' ἐμείς.
Κρυφθῆτε και μὴ φα-
νερωθῆτε, παρὰ τότε
μονάχα που θὰ φανε-
ρωθῶ κι' ἐγώ.

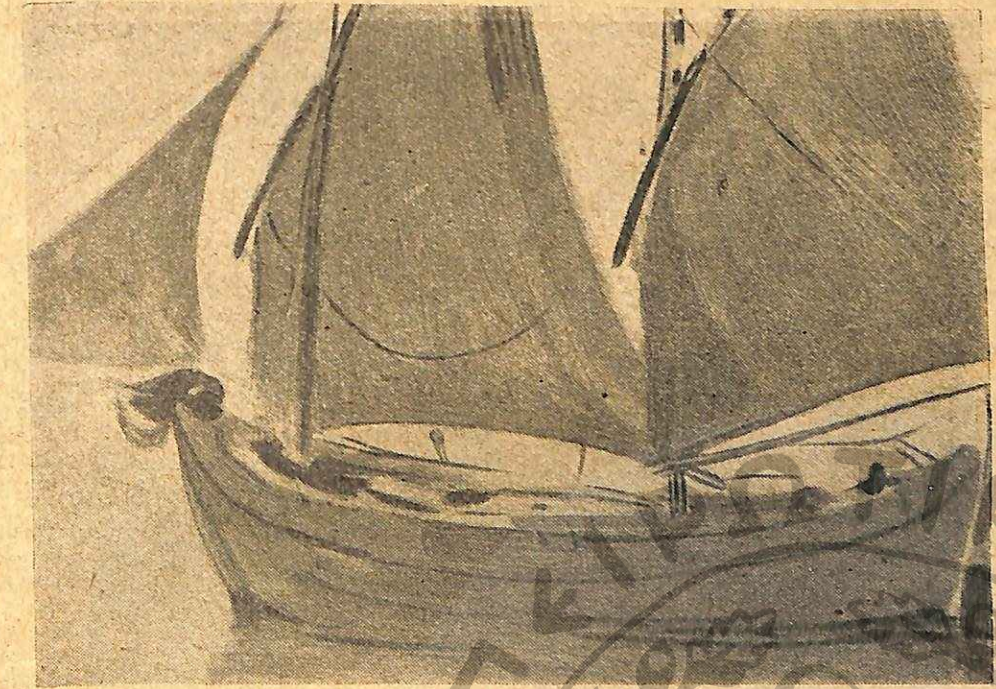
Οί κουρσάροι έπια-
σαν θέσεις κατάλλη-
λες. Ὅπως ἐβράδιζε ὁ
Μπελογιάννης θὰ περ-
νοῦσε χωρίς ἄλλο ἀπὸ
τὸ μέρος ὅπου ἐφύ-
λαγαν. Πρὶν καταλά-
βῃ τίποτα θὰ βρισκό-
ταν περικυκλωμένος,
και πρὶν προφθάσῃ ν'
ἀντισταθῇ, θὰ ήταν
αἰχμαλώτος τους. Ὁ
αἰχμαλώτης τους, ὁ
κρεμασμένος
και ή Μπιάνκα
ἐπλησίασε, ή Μπιάνκα
σηκώθηκε. Τὴν ἴδια
στιγμὴ οί συντρόφοι
της ἐπρότειναν τὰ του-
ρέκια τους, κι' ή κουρ-
σάρα ἐφώνασε.

— Στὸν τόπο κρεμα-
σμένε. Γιατί ἂν κάνῃς
κι' ένα βῆμα μονάχα...

Σὲ ποιὰ κατάσταση
βρισκότανε εκείνη τὴ
στιγμὴ ὁ Μπελογιάν-
νης δὲν θὰ μπορούσε
νὰ παραστήσῃ οὔ-
τε και ὁ ἴδιος. Συ-
χνὰ ἀπασχόλησε τὴν
ἀνθρωπότητα τὸ ἐρώ-
τημα: ποιὲς ήταν τάχα
οί τελευταῖες στιγμὲς
τῆς ζωῆς, που ἀποτε-
λοῦν τὴ μυστηριώδη
ἀγέφυρα που ὀδηγεῖ ἀ-
πὸ τὸ γήινο κόσμο
σὸν ἄλλον; Παρετή-
ρησαν ὅτι ὁ θάνατος
δὲν εἶναι γενικὸς σ'
ὅλα τὰ μέλη, ἀπὸ τὴ
στιγμὴ που θὰ πάψῃ
ή καρδιά νὰ κτυπᾷ
ἐπιστοποιήθη μάλιστα
ὅτι τὰ μαλλιά και τὰ
νύχια τῶν πεθαμένων
ἐξακολουθοῦν νὰ με-
γαλάνουν. Τὸ ἴδιο
συμβαίνει και με ἄλ-
λες λειτουργίες. Ἄλ-

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΕΚΘΕΣΗ ΟΘ. ΠΕΡΒΟΛΑΡΑΚΗ

ΛΙΘΟΥΣΑ ΣΤΡΑΤΗΓΟΠΟΥΛΟΥ (Θέατρον Κεντρικόν)

Αριθμός 7: ΚΑΪΚΙ

Εἶναι ή πρώτη φορά που παρου-
σιάζεται ὁ ζωγράφος σὲ μιὰν ἀτο-
μικὴ του έκθεση με τόσοις πίνα-
κας. Πολλοί θὰ διερωτώνται:

«Μὰ που ήταν κρυμμένο ένα
τόσο χαρακτηριστικὸ ταλέντο, με
τόση πρωτοτυπία προικισμένο; Δὲν
ἐτόλμησε ὡς σήμερα;»

Γιατί ἄλλοιως θὰ έπρεπε νὰ εἶναι
πέρα ὡς πέρα γνωστός εἰς ὅλους
τοὺς καλλιτεχνικούς κύκλους. Ὁ κ.
Περβολαράκης έχει φαίνεται τὴ
φυσικὴ δεξιὰ τῶν ἀληθινῶν καλ-
λιτεχνῶν ὅπως έχει και τὰ χαρί-
σματά τους. Σήμερὰ μᾶς παρουσιάζε-
ται πάνοπλος, με μιὰ χαρακτηριστι-
κὴ τεχνοτροπία που έχει τὴν ἀτμό-
σφαιρα μιᾶς ὠραιопάθειας διακο-
σμητικῆς. Τὸ ὑπαιθρὸ τὸ αἰσθάνε-
ται και τὸ παρουσιάζει σὰν ἄν-
θρωπος που έζησε και ἀπῆλause
τὴν Ἀττικὴ ὁμορφία πέρα πέρα,
ἀγαπᾷ τὴ θάλασσα και μᾶς τὴν

λά ποῖα εἶναι τὰ συναισθήματα τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὴ
μεταβατικὴ στιγμὴ ἀπὸ τῆς ζωῆς σὸ θάνατο. Ἐξηκριβώ-
θη ὅτι δὲν έχουν ὅλοι τὶς ἴδies σκέψεις. Ὁ Ρώσος Στέ-
φανος Στρεγκῶφ, που έμεινε κρεμασμένος στην ἀγκὼνῃ ἐπὶ
πέντε λεπτά τῆς ὥρας, έβεβαίωσε στὴ τὰ συναισθήματα
τῶν τελευταῖων του στιγμῶν ήσαν εὐχάριστα και ἡδονικά.
Αἰσθάνθηκε νὰ τὸν κυριεύῃ μιὰ γαλήνη, μιὰ ἀρμονία που
δὲν τὴν είχε αἰσθανθῇ ποτέ του. Ὁ φόβος τοῦ μέλλοντος
και ὁ τρόμος τοῦ θανάτου είχαν χαθῇ ἐντελῶς ἀπὸ τὴν
ψυχὴ του. Ὁ Ἀγγλος Οὐίλιαμ Μπάρτον, που τὸν ἐκατέ-
βασαν ἀπὸ τὴν ἀγκὼνῃ ἐπειτα ἀπὸ ἑξῇ ὀλόκληρα λεπτά,
διηγῆθηκε ἀντίθετα πράγματα. Στὴν ἀρχὴ ἐνοιώθη φόβε-
ρὸ τρόμο, έπειτα δυνατό πόνο, σὰν νὰ τοῦ είχαν μπῆξῃ
ένα μαχαίρι σὸ στήθος· έπειτα ή ὀδυνηρὴ αὐτὴ κατάστα-
ση ἄλλαξε και τοῦ φαινότανε πῶς ἀκούγε μιὰ εὐχάριστη
μουσικὴ. Ὁ Ἀμερικανὸς ψυχολόγος Γάστων Μόρλεϋ, διε-
πίστωσε σὲ 22 τέτοιες περιπτώσεις ἀνθρώπων που σώθη-
καν τὴν τελευταία

στιγμὴ, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον ὁ πεθαίνων
βλέπει νὰ περνοῦν ἐμ-
πρὸς ἀπὸ τὰ μάτια του,
σὰν σὲ κινηματογραφι-
κὴ ταινία, οἰκωριότερες
εἰκόνες τῆς ζωῆς του,
ἀλλ' ἀντιθέτως: Δη-
λαδὴ ἀρχίζουν ἀπὸ τὶς
τελευταῖες και γυρί-
ζουν ὀλοένα μακρό-
τερα.

Ὁ πασὼδῆποτε ὁ Μπε-
λογιάννης δὲν εἶχε φυ-
σιολογικὴ τὴν κατά-
στασῇ του αὐτὴ τὴ
στιγμὴ και γι' αὐτὸ τὸ
λόγο, δὲν ἐστάθη νὰ
ἰδῇ τί τὸν ήθελαν, ἀλλ'
ἐπήδησε ἐπάνω στην
Μπιάνκα, κι' ἀναγκά-
σθη εκείνη νὰ προτεί-
νῃ τὸ πιστόλι της. Ἐνα
βῆμα ἂν έκανε ἀκόμα,
θὰ τὸν ἐσκότωνε. Τὴν
τελευταία, ὅμως στυ-
γὴ συνῆλθε. Ἦταν ἄ-
οπλος. Τὸν περιέκυ-
κλωναν τόσοι. Τί μπο-
ροῦσε νὰ κάνῃ; Στά-
θηκε και ρώτησε τί γύ-
ρευαν ἀπ' αὐτόν.

— Πολλά! τοῦ ἀπῆν-
τησε ή Μπιάνκα. Εἶσαι
πολεμιστῆς, καθώς βλέ-
πω, εἶμαι κουρσάρα,
ὅπως θὰ καταλάβῃς.

— Ναι. Καί λοιπόν:

— Ἡ τέχνη μας εἶ-
ναι ή ἴδια ὅπως και
τὰ μέσα που μεταχει-
ριζώμαστε. Ἦθελα
λοιπὸν νὰ συνεννοη-
θοῦμε.

Ὁ Μπελογιάννης συ-
νώφρυσθη.

— Σεῖς πολεμᾶτε γιὰ
τὸ χρυσάφι! ἀπῆντησε.
Ἐμεῖς πολεμᾶμε γιὰ
τὴν πατρίδα μας.

Ἡ Μπιάνκα γέλασε
δυνατά.

— Κουταμάρες! ἄ-
πῆντησε. Ἀνοήσιες γιὰ
τὰ μικρὰ παιδιά. Ἐλα
μαζί μου σὸ καράβι
μου. Θὰ μπορέσουμε
ἐκεῖ νὰ κουβεντιάσου-
με ἡσυχα και νὰ συμ-
φωνήσουμε.

— Στὸ καράβι σου
εἰμὶ; Ποτέ.

Α. Σ.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΗ ΕΚΠΛΗΞΗ

— "Αργησα, χρυσό μου;

— Λιγάκι, ναι. 'Αλλά δε σημαίνει. 'Εγώ σ'ε περίμενα, ήξερα πως θ'ά έρχόσουν.

— Πιστεύεις πως μπορώ να κάνω κι' άλλοιώς, μπου λούκο μου;

— "Η Ζανέτ, πέταξε το παλτό της πάνω στην καρέκλα της και όρθη, γελαστή, άρχισε να βγάξη τα γάντια της.

— "Ηξερε πολύ καλά ο Σεβερέν, πως η Ζανέτ έκανε μια θυσία με το να έρθη την ήμερα αυτή στη γκαρσονιέρα του, και γι' αυτό το λόγο της πλήρωνε κι' αυτός τόσο ακριβά αυτές τις θυσίες μιας παντρεμένης γυναίκας.

— Της είχε τηλεφωνήσει από τα χθές, πως από το πρωί της Κυριακής θα την περίμενε στο διαμερισμάκι του έξοχου του σπιτιού. Μόνος του είχε στρώσει το τραπέζι και έβανε σ' ένα πανεράκι και τα χρωματιστά αυγά. Μόνος του σιγύρισε, γιατί είχε δώσει τον υπερέτη, και χαιρόταν γι' αυτό, γιατί συλλογιζότανε πως φρόντιζε για την αγαπημένη του Ζανέτ.

— "Ήτανε μια παντρεμένη. 'Η γυναίκα ενός από τους καλύτερους του υπαλλήλους, στο μεγαλύτερο εργαστάσιο υποδημάτων του Παρισιού.

— Τι φασαρίες όμως, τι σκοτούρες, φροντίδες ένα σωρό είχε ο 'Ιάκωβος με την υπηρεσία του. Και τι μ' αυτό; "Επαιρνε τον καλύτερο μισθό ανάμεσα στους συναδέλφους του, έκτός από τα ποσοστά, έκτός απ' τα ιδιαίτερα, τα έκτακτα κέρδη από τις διαφορές των τιμών.

— "Ο Διευθυντής του, ο κύριος Σεβερέν, του το είχε πει πολλές φορές πως αξίζει για δέκα και πως μια μέρα θα τον διόριζε διευθυντή σ' ένα από τα υποκαταστήματα πωλήσεως του εργοστασίου με διπλάσιο μισθό.

— Τόση χαρά και ένθουσιασμός, σχεδόν παιδιατικός, έπιασε τον 'Ιάκωβο, που έτρεξε άμέσως σπίτι του να το αναγγείλη της γυναίκας του.

— Τι καλός πού είναι ο κ. Διευθυντής. Χρυσός άνθρωπος Ζανέτ, χρυσός. Μά δεν έχεις ιδέα.

— Πώς θάθελα να τον γνωρίσω, έτσι για να τον ευχαριστήσω...

— "Α, ά! Μην ανακατεύεις εσύ στις δουλειές μου!

— Γούνα, γούνα. Μαντώ, μαντώ, παπούτσια, παπούτσια, ό,τι θέλεις, αλλά στις δουλειές μου μην ανακατώνεις. Δεν ξέρεις πως βγαίνει το ψωμί! Νά, την άλλη βδομάδα φεύγω, και λυπάμαι που δε θα κάνω Πάσχα μαζί σου.

— "Η Ζανέτ έκανε πως εξανέστη.

— "Α, όλα κι' όλα, θαρρώ όμως πως μπορώ να διαλέξω άλλη μέρα να σε στείλω ο κύριος διευθυντής σου, πάλι ταξίδι. Πασχαλιάτικα όμως; "Α, αυτό ποτέ! 'Ακούς; ποτέ.

— Είδε κι' έπαθε ο καυμένος ο 'Ιάκωβος να τη φέρη στα σύγκαλά της και να την παρηγορήσει. Της ύποσχέθηκε μάλιστα πως το Πάσχα θ'ά της έστελνε δύο τηλεγραφήματα, έν ανάγκη και τρία, έτσι για να μην την αφήσει μόνη, δίχως συντροφιά. "Επήρε το καπέλλο του, την χαιρέτησε και πήγε στο γραφείο του.

— "Η Ζανέτ έσκούπισε τα δάκρυά της και πήγε και κάθισε δίπλα στο τραπέζακι. Πήρε το ακουστικό του τηλεφώνου στα χέρια της και

— "Εμπρός! Ποιος; Σ'είσαι; Ναι, εγώ! Κατεργάρικο, καλά τα κατάφερα, καλά τα κατάφερα! Χατήρι μου... Καλά... Καλά. Κι' εκείνο το αυτοκινητάκι; "Οχι; δε μου είπε τίποτα...

— "Α, τον κατεργάρο!... Μήπως... Δεν πιστεύω... 'Αφού όμως πρόκειται να το φέρη στην επιστροφή του από το ταξίδι ίσως να το κρατά για έκπληξη... "Ετσι θα είσαι... Λοιπόν; Καλά, θά τα πούμε αύριο στη γκαρσονιέρα μας.

— "Ακούμπησε στο ντιβάνι και πιάνοντας τα γόνατά της εάπλωσε πάνω με ήδυπάθεια, γεμάτη από τις πιο εοχάριστες σκέψεις και όνειρα, για το συνδυασμό που είχε κάνει: Νά έχη έρωμένο της τόν προϊστάμενο του άντρός της.

— Κι' έτσι, την παραμονή του Σαββάτου, που της τηλεφώνησε ο Σεβερέν, η Ζανέτ ήταν όλο χαρά που θα περνούσε μαζί του, με τη συντροφιά του, την ήμερα του Πάσχα!

— Δεν μπορεί, κάποια νέα έκπληξη από τις συνειθισμένες του θ'ά είχε να της κάνει. Κανένα μπριλάντι; Κανένα πατατίφ; "Ολόκληρη συλλογή κοσμημάτων είχε κάνει η Ζανέτ και τη φύλαγε σ' ένα σιδερένιο κουτί πουχε νοικιάσει στην Τράπεζα του Βορρά.

— "Ο Σεβερέν την κύτταζε, με κάποια κακία περισσότερο παρά ύποψια που έβγαζε τα γάντια της. Και ρώτησε:

— Μά όμως γιατί άργησες;

— Περίμενα και το τρίτο τηλεγράφημα του άντρα μου.

— Τόσο πολύ τον αγαπάς;

— "Οχι, αλλά για να είμαι βεβαία πως θ'ά μ'ας άφινε ή-

— συχους όλη την ήμερα. Γέλασε από έγωισμό. Σηκώθηκε, τη φίλησε, και την έβανε να καθίση απέναντί του. "Η γκαρσονιέρα του Σεβερέν φιλοξένησε το ζευγαράκι σωστές τέσσερες μέρες. Τά ντουλάπια της κουζίνας ήταν γεμάτα με τους εκλεκτότερους μεζέδες, και η παγονιέρα είχε διάφορες μάρκες κρασιά, από το μαύρο μπορντώ μέχρι την ξανθή σαμπάνια. Το τηλέφωνο βρισκότανε πάνω στο τραπέζακι, κι' έτσι ο Σεβερέν μπορούσε να διευθύνη τις δουλειές του, τις πιο επείγουσες, κι' από την γκαρσονιέρα του. "Η Ζανέτ γύρισε την Πέμπτη στο σπίτι της. "Ενθουσιασμένη γιατί μέσα στο ταυτότακι της άστράφτανε διάφορα μπιζού που της χάρισε ο βαθύπλουτος εργοστασιάρχης. "Εβγαλε το κλειδάκι της, άνοιξε και μπήκε τραγουδώντας. "Εξάφνα την προσοχή της τράβηξε ένα γράμμα που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι της μέσης. Κύτταξε την επιγραφή: Καν 'Ιωάνναν — Μπα, το γράψιμο του άντρα μου!

— Τι διάβολο, ήρθε; Τ' άνοιξε και διάβασε: "Θέλω να σου κάνω μια έκπληξη. Φαίνεται όμως πως δεν την αξίζεις. Τ' αυτοκίνητο που μου χάρισε ο προϊστάμενός μου δεν σου αξίζει. Φεύγω μ' αυτό για μια νέα ζωή.

— Μπα, το ζώον, μουρμούρισε η Ζανέτ. "Ήταν άναγκη να μ'ου πάρη το αυτοκίνητο για να ξεχάση;

— Και κατακοιμάται νευρική, σπασμένη το γράμμα.

CHARLES MERE

ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ Η ΞΥΠΝΟΥΝ

— "Γενεβιέβη—το έφεραν οι περιστάσεις να λέγεται Γενεβιέβη—ήταν ή πιο τακτική υπάλληλος κάποιου Οίκου Νεωτερισμών στο Παρίσι.

— Πριν ένα μόλις χρόνο είχε αρχίσει να εργάζεται εκεί ως πωλήτρια, και είχε κι' όσας αποκτήσει όλη την εμπιστοσύνη των προϊσταμένων της.

— Μια μέρα ένας πλούσιος αμερικανός πέρασε από το κατάστημα, άγόρασε διάφορα πράγματα και όταν έπηγε στο ταμείο να πληρώσει και είδε την όραία Μάρθα την ταμιά, του άρεσε τόσο πολύ, που τη ζήτησε άμέσως γυναίκα του. Κ' έτσι μέσα σ' ένα μήνα, η Μάρθα έγινε γυναίκα του αμερικανού κ' έφυγε και από το κατάστημα νεωτερισμών.

— Οι προϊστάμενοι, λοιπόν, της Γενεβιέβης έκτιμώντας την εργασία της και την ύναπτηξή της της προσέφεραν τη θέση της ταμιά.

— Από το κατάστημα στο σπίτι, κι' από το σπίτι στο κατάστημα, η Γενεβιέβη περνούσε τις ώρες της, χωρίς καμιά άλλη άπασχόληση έξωτερική, χωρίς γνωριμιές και φίλες.

— Μοναδική σ'ε παράδειγμα και σ'ε υπόδειγμα, ζηλευτή ανάμεσα στο άλλο προσωπικό του καταστήματος, η Γενεβιέβη, έκλεινε μέσα της τον πόνο ενός παρελθόντος, που προσπαθούσε να τον μαλακώσει και να τον εξαφανίση με την διαρκή όμορφοστολισμένη κοκέτικη καμαρούλα της.

— Μέσα στην όμορφοστολισμένη με γούστο και κα- πού το κάθε τι ήταν τακτοποιημένο με γούστο και κα- λαισθησία, η Γενεβιέβη περνούσε τις βραδυνές ώρες μελε- τώντας ή πλέκοντας, μόνη, όλόμνη, με τη βαρεία θλίψη της και τη νοσταλγία κάποιας χαρούμενης εποχής.

— Σκότωνε τις αναμνήσεις με τις καθημερινές της έντυπ- σεις και με τους ύπολογισμούς που έκανε, μετρώντας κάθε βράδυ, μπροστά στο τραπέζακι της, τον καιρό που τα χρή- ματα, που κατάθετε στο ταμειοθήριο, θ'ά της έδιναν μια μικρή προίκα ή ένα εισόδημα, κι' εύρισκε πως θάφτανε τότε τα τριάντα πέντε της χρόνια.

— Τώρα δεν είχε φτά- σει ακόμα ούτε τα εί- κοσι πέντε της, και σκε- πτότανε για τα τριάν- τα πέντε. Είκοσι χρό- να ολόκληρη ζωής τα- μιά ή υπαλλήλου.

— Οι γιορτές είχανε περά- σουν, το καρναβάλιού επί- σης, κι' η Γενεβιέβη, δια- σκέδαζε με συντροφιά τη μοναξιά της και τη σκέψη της για μόνο κό- σμο της ευθυμίας και του γλεντιού της.

— Και μια νύχτα, ήταν ή έβδομάδα των Άγλων Παθών, μια νύχτα της Μεγάλης Παρασκευής και του Μαρτυρίου, που το κατάστημα είχε κλει- σει, γονατισμένη ή Γε- νεβιέβη μπροστά στο Σταυρό του Μαρτυρίου του Σωτήρα της Άνθρω- πότητας, παρακαλούσε

ζητώντας τον έξιλασμό του πα- ρελθόντος της. Οι σκέψεις ήταν μακριά και το κεφάλι της είχε μείνει άδειο από τη φροντίδα του κόσμου που την τρυγυρούσε.

— Μικρούλα, δεκαπέντε χρονών, με ένα άσπρο φορεματάκι, θυ- μάται που ήρθαν να την πάρουν από το σχο- λείο των καλογραιών.

— "Ήταν και τότε μια μεγάλη 'Εβδομάδα.

— "Ένα ελαφρό καρο- τσάκι, μ' ένα ψαριό αλο- γο, έτρεχε ανάμεσα

στους κάμπους, και ή πρωινή όρρασιά της ρόδιζε τα μάγουλα.

— Σταμάτησαν μπροστά σ' ένα μέγαρο, μια μεγάλη καγκε- λόπορτα άνοιξε, έπήδησε, κι' έπέρασε τρεχάτη το μεγάλο κήπο με τα ψηλά δένδρα. Πηδούσε τα σκαλοπάτια δυό- δυό για να έρθη να πέση στην άγκαλιά του πατέρα της.

— Με πόση χαρά, πόση ευθυμία ή φιλοδοξία ή γρηά ντανά της και την υποδέχτηκαν όλο το προσωπικό του σπιτιού.

— Πέντε χρόνια πριν είχε πεθάνη ή μητέρα της, και έμεινε όρφανή, μέσα στη χλιδή και τον πλούτο του μεγάρου που την περιτοίχιζε.

— "Ο πατέρας είχε τα κτήματα, άπέραντες έκτάσεις, εκεί κάτω στη Ρωσία. Είχε πολλές άπασχολήσεις, και δεν μπορούσε να φροντίση για την άνατροφή και την άνάπτυξη της μονακρίβης και αγαπημένης του κόρης.

— Πέντε χρόνια πέρασε ανάμεσα στις καλογρηές κι' ήταν ή τελευταία χρονιά που έμεινε κοντά τους.

— "Όπως κάθε χρόνο έτσι και κείνη τη χρονιά ο πατέρας της έστειλε να την πάρη να περάσουνε μαζί το Πάσχα.

— Δεν ξαναγύρισε όμως στο σχολείο. Άρραβωνίστηκε, με το γιού του καλύτερου φίλου του πατέρα της κ' έτσι έπειτα από τρεις μήνες παντρεύτηκε ή "Όλγα Πετρώφ.

— "Όλγα Πετρώφ ήταν το οικογενειακό της, Γενεβιέβη ήταν το όνομα της σημερινής κατάντιας της.

— Τα μάτια της είχαν βουρκώσει. Δεν έβλεπε πιά τίποτα. Μονάχα ένα σίφωνα, ένα καλπασμό από άλογα και από άγριες σφαγές. "Επειτα... έπειτα... ναι, νηόνυχη ακόμα, είδε να παίρνουν τον άνδρα της. Που τον πήγαιναν; Τι άπέγινε; Ποτέ της δεν έμαθε...

— Δέκα χρόνια όμως από τότε ή Γενεβιέβη, ούτε έμαθε, ούτε γύρισε να μάθη από φόβο μην άναγνωριστή.

— Τυλιγμένη μ' ένα μαντήλι, στο κεφάλι, ντυμένη με τ'α- ρούχα μιας υπηρετριάς, χωρίς πρόγραμμα, χωρίς κατεύ-

— θυνση άκολούθησε κι' άλ- λους φυγάδες, κάτι ξένους και κατεστάλαξε στο Πα- ρίσι, στη σημερινή της θέση. Δίπλα σ'ε ένα κερύ, κοντά στο ιερό, γονατισμένης έ- νας παπάς, φιθύριζε ευχές για τους αιώνια τη μνήμη, θανόντας. Σηκώθηκε, σκού- πισε τα μάτια της και πέ- ρασε το κατώφλι της έκ- κλησίας. Γύρισε σπίτι.

— "Όπως κάθε χρόνο, ή Γε- νεβιέβη άνοιξε το παλινό έ- κείνο δεματάκι των ανα- μνήσεων που της έμειναν. Τά ρούχα τ'α παλιά της ύ- περβίας, τις φωτογραφίες των δικών της και δύο ά- ποκόμματα κεριών, άπο- μεινάρια του γάμου της, και τ'ά άναψε μπροστά στην εικόνα του Χριστού και των άλλων μαρτύ- ρων.

— Μπροστά στη φωτογρα- φία του πατέρα της και του άντρα της, ή Γενεβιέβη γονάτισε προφέροντας μια προσευχή, ύψώ- νοντας το ιού της στα δυό θύματα του μαρτυρίου που συμβόλιζαν μια πίστη.

— "Ήταν ή μόνη μέρα που ή Γενεβιέ- βη ξαναζωντανέανε μπροστά της το παρελθόν της "Όλγας Πετρώφ.

STYLE JANASDUC

Η ΚΙ' ΕΤΣΙ ΕΠΑΥΣΑ ΝΑ ΜΙΣΩ ΕΤΣΙ ΑΓΑΠΗΣΑ

Ηταν τάχα ή άνοιξη που τα παρουνί α ζε δλα τόσο ώ-
ραία, ή ήταν αυτή πιό
ώραία από την άνοιξη, ώστε ή
χάρη της να πλημμυρίσει το είναι μου
ολόκληρο και να με κάνει να την ά-
γαπήσω τόσο, ώστε να θυσιάσω στην
άγάπη της, όλες τις
παλές αντιλήψεις μου,
να λησμονήσω το μι-
σός μου για τις γυ-
ναίκες;

Και τώρα, που ευ-
τυχισμένος γιορτάζω τη δεκάτη έπέ-
τειο των γάμων μας, δεν μπορώ να
το πω. Ίσως νάταν και το δυο μαζί,
ίσως ακόμα νάταν κι' ή ήμερα που
έπληρέαζε την καρδιά μου, τις σκέ-
ψεις μου.

Γνώρισα τη Τζούλια, την αγαπημέ-
νη γυναικούλα μου, άνήμερα ακριβώς
το Πάσχα.

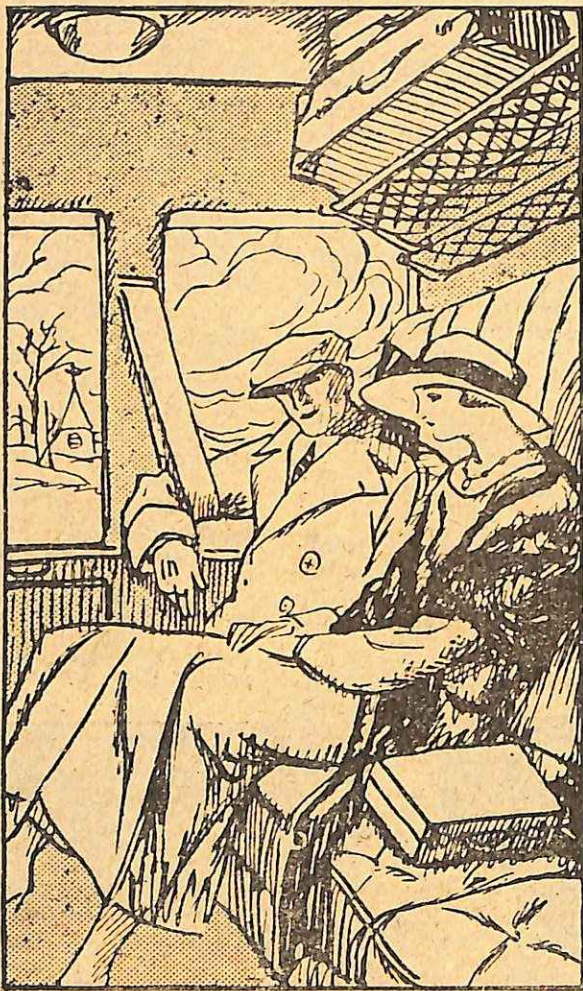
Ταξίδευα απ' τη Νέα Υόρκη για το
Μαϊάμι, πηγαίνοντας να ξεκουραστώ
στο μέρος αυτό—που θυμίζει το κλίμα
της αγαπημένης μου Ιταλίας—από τα
βάσανα της φυλακής, τις ψυχικές ά-
γωνίες που μου χάρισε ο φόβος να πε-
θάνω στην ηλεκτρική πολυθρόνα...

Στη σκέψη μου, καθώς μ' άπληστία
ανάπνεα τον καθαρόν αέρα της έξο-
χης, απ' την όποια με ταχύτητα 80 χι-
λιόμετρων περνούσε ο συρμός που έ-
πέβαινα, στριφογύριζαν όλα τα γεγο-
νότα που στάθηκαν άφορη να φτάσω
στη φυλακή, με κίνδυνο μάλιστα να
μη ξαναδώ ποτέ την έλευθερία και
τη χαρά της ζωής, κατηγορούμενος
για φόνο και ληστεία 2000 δολларίων.
Ποιός; Εγώ, ο Τζιάκομο Περλορέντζι,
ο βασιλιάς των ξενοδοχείων της Α-
μερικής, που οι καταθέσεις μου στις
τράπεζες, ίσοδυναμούσαν με το έκα-
τονταπλάσιο του ποσού που με κατη-
γορούσαν ότι είχα κλέψει...

Κι' αυτό γιατί; Γιατί στο δωμάτιο
93 του ξενοδοχείου μου «Βενέτσια
Πάλλας», στο δωμάτιο 94 του οποίου
είχα μείνει κι' εγώ τυχαία τη βραδυά
έκελιν, βρέθη σκοτωμένος μ' ένα στι-
λέττο μπηγμένο στην καρδιά ο Νά-
θαν Μπέρμινγκτον, ένας απ' τους πρά-
κτορες του Αλ-Καπόνε, γιατί στην κάβα
μου άνακαλύφθηκαν μερικές μπουκά-
λες κρασιού, που δεν ξέρω πώς βρέ-
θηκαν, και γιατί το σιλέττο τέλος, βρέθη νάναι δικό μου.

Διαμαρτυρήθηκα μ' όλη τη δύναμη των πνευμόνων μου,
φώναξα πώς ήμουν άθωος, άπευθύνθηκα στον Ιταλό πρέ-
σβυ, σχετικά, μά, το παρελθόν μου δεν ήταν λευκό κι' έφυ-
λακίσθηκα.

Το παρελθόν μου; Στη θύμηση αυτή, ο νους μου έτρεξε
13 ολόκληρα πίσω, στη νεανική μου ζωή, εκεί κάτω στην
αγαπημένη πατρίδα μου, τη Γένοβα... Τι είχα κάνει λοι-
πόν εκεί, ώστε ή θύμηση της πράξης μου να με καταδιώκη
και δώ κάτω, πούρθα ζητώντας τη λήθη και τον πλούτο
που δίνει—όπως πίστευα—την άφρόντιδη ζωή; Ήμουν
τότε ακριβώς 22 χρονών. Δούλευα σερβιτόρος σ' ένα έστι-
ατόριο κι' είχα αγαπήσει τρελλά τη Τζοβανίτα Κατόρι.
Ήταν μιά μελαχρινή κοπέλλα 17 χρονών, μ' ολόμαυρα
μαλλιά και μαύρα φλογερά μάτια κι' ένα στοματάκι ρό-
δινο, καμωμένο για να δέχεται φιλήματα. Είχαμε όρκιστή
άμοιβαία πίστη ο ένας στον άλλο και είχαμε συμφωνήσει
άμα με τις οικονομίες μου θ' άνοιγα ένα μαγαζάκι, να
παντρευόμαστε. Κι' άξαφνα, ένα βράδυ, που βγήκα από-
οπτα, πέρνοντας άδεια, έξω, την έπιασα να μ' άπατά μ'
ένα άρχοντόπουλο. Την έβρισα και μουπε ότι δεν μπο-
ρούσε να παντρευτή μ' ένα φτωχό, μουβριζε στα μου-
τρα τη βέρα μου. Νέος ήμουν, έρωτευμένος ήμουν, ή
προσβολή μ' άνέβασε το αίμα στο κεφάλι, κι' έξω φρενών

είχα παραδώσει στις άρχες τον άδερφό της, ένα λωποδύ-
τη και λαθρέμπορο, κι' έγινε έτσι άφορη να καταστραφή
ή οικογένειά τους. Και το βράδυ εκείνο, που μιά μοιραία
σύμπτωση έφερε το Νάθαν στο διπλανό μας δωμάτιο, που
τόν μισούσε κι' αυτόν πιότορο από μένα, γιατί την είχε δια-
φθείρη, βρήκε τη στιγμή να έκδικηθ. Συνενόηθη με τους
λαθρεμπόρους φίλους της κι' έβαναν τα κρασιά στην κάβα
μου. Στο νερό του δωματίου μας έβαλε ναρκωτικό κι' έτσι
με κοίμησε. Έκανε το ίδιο στο νερό του Νάθαν. Και τη
νύχτα άργά, πήρε το σιλέττο μου, πέρασε στο άλλο δω-
μάτιο, σκότωσε κείνον, κι' άφισε μένα να πληρώσω το δι-
κό της έγκλημα... Έλευθερώθηκα παραμονή Πάσχα και με
την άηδεια και το μίσος στην ψυχή για τις γυναίκες, έφευ-
γα να ξεκουρασθώ στο Μαϊάμι. Στο βαγόνι ήταν μόνο μιά
γυναίκα. Την κτύπαξα με μίσος κι' έκατσα μακριά της
κυττάζοντας έξω, τα δλάνθιστα τοπία που περνούσαμε.
Ξάφνου εκείνη με ρώτησε κάτι. Γύρισα πρός σ' αυτή. Ή-
ταν ώραία σαν όνειρο κι' ή φωνή της θεία μελωδία. Στα μά-
τια της έλαμπ' ή καλωσύνη κι' ή άθωότητά. Καί, θες πο-
ταν άνοιξη, θες πουταν τόσο ώραία, θες κι' ή γιορτή του
Πάσχα, έσβηνε απ' τη ψυχή μου το μίσος, σε λίγο ήμουν κα-
θισμένος πλάι της κι' έρωτευμένος μαζί της.

Αμα φθάσαμε στο Μαϊάμι την παντρεύτηκα. Και δα με-
τάνοιωσα από τότε...

ΤΖΟΥΛΙΟ ΑΜΑΤΙ

ΠΑΝΘΕΟΝ

τότε τράβηξα το ξυ-
ράφι και τους χάραξα
τά μουτρα και των
δυο... Πρόλαβα και τό-
σκασα. Μάζεψα τις
οικονομίες μου κι' ήρθα έδω. Κι'
έδω; Δούλεψα σκληρά, άκούραστα, μ'
ευνόησεν ή τύχη κι' άρχισα κ' άνα-
δεικνύουμαι. Ο
σο όμως κέρδιζα χρή-
ματα, τόσο στη νέα
καρδιά μου ένοιωθα
ένα κενό, μιά δίψα για
χάδια άγάπης και τρυ-
φερότητας.

Γνώρισα τότε την
Έθελ Κίγκ. Ήταν μιά τσαχπινούλα
Αμερικανιδούλα Ισπανικής κατα-
γωγής, ξανθή, με μαύρα μάτια, κι'
ένα προσωπάκι κουκλίστικο. Ήταν
δακτυλογράφος στις έπιχειρήσεις
μου. Την παντρεύτηκα και σ' ένα
χρόνο, όταν νόμιζα πώς ήμουν ευ-
τυχισμένος, τόσκασε με τον πρώτο
μου λογιστή, ένα συμπατριώτη της.
Η άηδεια πλημμύρισε την ψυχή μου
για τις γυναίκες. Κι' είπα να μη συν-
δεθώ μαζί τους πιά. Μά πριν περά-
ση ένας χρόνος γνώριστήκα με μιά
φλογερή Μεξικάνη, μιά μοιραία γυ-
ναίκα με φλογερά μάτια, κοκκινό-
χρυσά μαλλιά, σαρκόδη ρόδινα χεί-
λη κι' ένα κορμί μεστό κι' εύλύγιστο
σαν του φιδιού... Στα φλογερά της
αγκαλιάσματα, στα τρυφερά της χά-
δια, στα λόγια της τα γλυκά, πίστεψα
πιά πώς είχα βρεί τη γυναίκα
που είχα όνειρευθ. Οτά τολμηρότε-
ρα νεανικά μου όνειρα. Κι' ύστερα
ήρθε το μεγάλο κακό. Ήμουν μαζί
της στο Βάσιγκτον. Στις 11 άποσυρ-
θήκαμε για ύπνο. Δεν ξύπνησα παρά
απ' την επέμβαση της άστυνομίας.
Η Ντόροθυ είχε έξαφανιστή. Άργό-
τερα πληροφορήθηκα ότι αυτή ήταν
που με κατηγορούσε πώς, άφου σκό-
τώσα τον Νάθαν Μπέρμινγκτον, πο-
ταν φίλος της πριν παντρευθίμε,
ζήτησα να σκοτώσω κι' εκείνη. Με
κατηγορήσε ακόμα ότι είχα σχέσεις
με λαθρέμπορους. Κι' ύστερα έξαφα-
νίσθηκα. Γιατί όλ' αυτά; Μου ήταν
μυστήριο. Κι' έγινε έτσι ή δική μου.
Καταδικάσθηκα σε θάνατο... Σάθηκα
από ένα τυχαίο γεγονός. Σε μιά συμ-
πλοκή άστυνομικών με λαθρέμπορους
πιάσθηκε κι' ή γυναίκα μου. Κι' όμο-
λόγησε τότε πώς με μισούσε γιατί

Οι καμπάνες των
έκκλησιών δι-
έκοψαν τη γα-
λήνη της Α-
πριλιάτικης νύχτας,
με τον άρμονικό τους άχό.
Η Νάντια Μισκώφ άνασκήρτησε. Άφισε
την καρέκλα που είχε γείρει βαρειά, βυθί-
σμένη σε θλιβερούς στοχασμούς, κι' ήρθε
κι' άνοιξε το παράθυ-
ρο της μικρής, από-
μερης, καμαρούλας της
κι' άφισε το βλέμμα
της να πλανηθ. γύρω.

Στόν ολόκαθαρο ου-
ρανό, άμέτρητος σω-
ρός τ' άστρα, φωσφορίζαν απόψε με
μιά παιδρότερη μαρμαρυγή.
Στη χλιαρήν άτμοσφαίρα, την κά-
πως ύγρη, σε κάθε ανάλαφρη ποιή-
αυρας, σκορπιώταν μεθυστικό το μύ-
ρο των πρώτων Απριλιάτικων κρίνων,
της βιδάλας και της Πασχαλιάς.
Μπροστά της, στη γαλήνια θάλασ-
σα, τα φώτα των άραγμένων βαπορι-
ών, έγραφαν παράξενα φωτεινά σχή-
ματα και πίσω, πέρα στο βάθος, σαν
μέσ' σε χρυσή, φωτεινή νεφέλη, διαγρα-
φόταν ή Άλεξάνδρεια...
Η Νάντια Μισκώφ άγκάλιασε με
το θλιμμένο βλέμμα της το γραφικό
θέαμα π' άπλωνόταν ολόγυρά της κι'
άναστέναξε με σπαραγμό.

— Τι όμορφη πουναί ή ζωή! έψιθύ-
ρισε. Κι' ώστόσο, είμαι υποχρεωμένη
να την άφλω. Οι πόρτες της χαράς
κλεισθήκαν για πάντα, να μη βλέ-
πω έξω, και γύρισε πάλι στη θέση
της. Έρριξε μιά ματιά σ' ένα τραπέ-
ζι με μιά μπουτίλια, πούκλεινε ένα
βαθουγάλο ύγρο, και ξανάπε:
— Εκεί είναι ο θάνατος, που θα
μου γίνη ο λυτρωτής, μά τα πόδια
Έκανε να πλησιάση, μά τα πόδια
της έτρεμαν. Λυγίζανε, άδυνατώντας,
να κρατήσουν το βάρος του κορ-
μιού της.

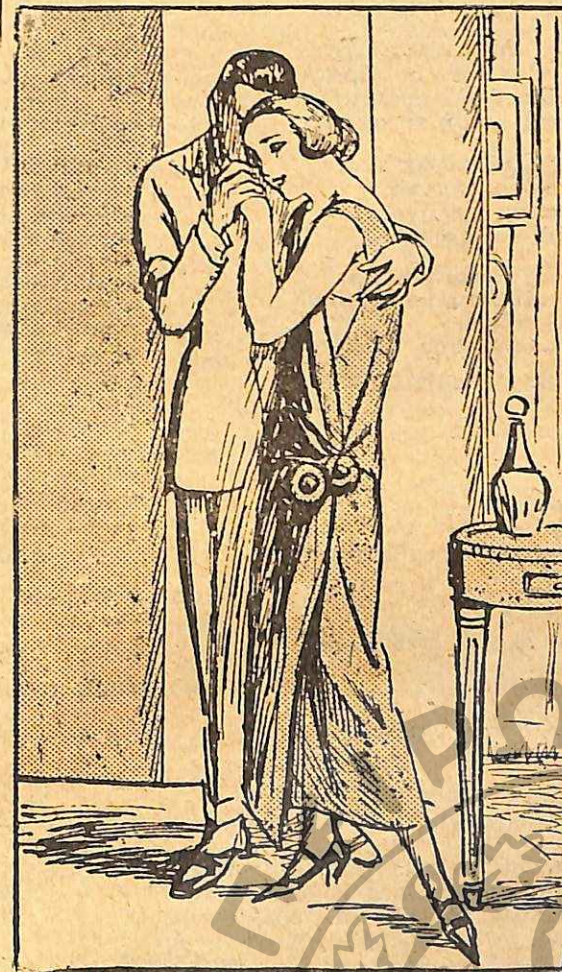
Έπεσε βαρειά σ' ένα κάθισμα και
έξασσε σε λυγμούς.
— Γιατί, Θεέ μου, ψιθύρισε μ' ένα
πικρό παράπονο, γιατί σε μένα ένας
τέτοιος κατατρεγμός;
Εκλεισε το ώραίο μουτρακι της
στα λευκά της χεράκια κι' ήσκέψη της
στέρουγισε γοργά στην περασμένη
ζωή της, τη χαρούμενη.

Πριν λίγα χρόνια, ήταν μιά κοπέλλα εύτυχισμένη, άφρόν-
τιδη, γεμάτη έλπίδες και όνειρα. Με τον πατέρα της, ύπα-
σιστη του μεγάλου δουκόδ Άλεξάντροβιτς, ζούσαν εύτυ-
χισμένοι στην όμορφη Πετρούπολη. Όπως κάθε κορίτσι
της ηλικίας της είχε κι' αυτή τον αγαπημένο της, το Νίκι
Πολατώφ. Ήταν ένας ψηλόσωμος, στιβαρός νέος, όμορ-
φος και καλόκαρδος, άνθυπολοχαγός του ίππικού, που την
άγαπούσε τρελλά, όπως κι' αυτή τον έλάτρευε, σά θεό της.
Τάχαν πεί στον πατέρα της, και δεν είχε καμιά αντί-
ρρηση να δώσει την ευχή του στον ταιριαστό αυτό γάμο-
ρη. Δέν είχαν παρά να περιμένουν να τελειώση ο καταραμέ-
νος πόλεμος, πούχε κρατήσει τόσο πολύ, για να ένωθούνε.
Κι' έξαφνα, εκεί που όλα προμάντευαν την εύτυχισμένη
λύση, έξασσε ή μπόρα της άναπάντεχης συμφοράς, ο μολ-
σεβικός σίφονος.

Μέσα στ' άτέλειωτα πλήθη των φυγάδων, μαζί κι' ή Νάν-
τια με τον πατέρα της.
Με βαρυστέναχτη την ψυχή, πήραν το δρόμο πρός τον
άτέλειωτο Γολγοθά της έξορις.

Χωρίς ρούχα και δίχως λεφτά, βρεθήκανε, πουλιά διωγ-
μένα από νεροποντή, φτωχά ζαρκάδια κυνηγημένα από
λυσσασμένες ύαινες, σε χώρες ξένες κι' άφιλόξενες.
Τά λίγα τους λεφτά σωθήκαν γρήγορα, κι' ό,τι πολύτιμο

ΑΠΟ ΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ ΣΤΟΝ ΛΥΤΡΩΜΟ

μαζί τους είχαν φέρει,
πάρθηκε από τους έκ-
μεταλλευτές του άν-
θρώπινου πόνου για
το τίποτε... Κι' ήρ-
θε τότε ή στήρηση, ή μιζέρια, ο
πόνος, άρχισε ή βαρεία δουλειά για το κομ-
μάτι το ψωμί, που θα τους άσφάλιζε τη ζωή,
τη βασανισμένη. Μιά ζωή τυραννική και

άφόρητη, που τη γλύ-
καινε για το γέρο ή
μάταιη έλπίδα της άλ-
λαγής καταστάσεως
στην αγαπημένη πα-
τρίδα, για τη Νάντια
ή άντάμωση με τον ά-

γαπημένο της έραστή, που πολλοί
τη βεβαίωναν πώς δεν πέθανε.

Και τα χρόνια περνούσαν. Χρι-
στούγεννα θλιβερά, πρωτοχρονιές
γεμάτες πίκρα. Πάσχα, που ή νοσταλ-
γία τους τάκανε φαρμακερά.

«Στο Βερολίνο. Νάντια, σου τ' όρ-
κίζομαι, τον είδα εγώ να παίζει μπα-
λαάικα σ' ένα ρεστωράν...» της έλε-
γε ένας συμπολίτης τώρα. Κι' έπερνε
ή Νάντια τον πατέρα της, και άδευαν
για κεί. Γύριζαν όλη την πόλη, έ-
τρωγαν τις οικονομίες πουχαν μα-
ζέψει με αίμα κι' ιδρώ, άρχιζαν πάλι
τή βαρεία δουλειά και να σου
άλλος πατριώτης, άλλη πληροφορία
πώς τον είδε κάπου άλλο. Και δόσο
του ή Νάντια ταξίδι, σε κατάστρω-
μα βαποριών, σε τρίτες θέσεις σιδη-
ροδρόμων, έφτασε ως την Κύπρο και
κατάληξε στην Άλεξάνδρεια. Κι' έδω
ή δυστυχία τώρα γιγαντώθηκε, ο
γέρος της άρρώστησε βαρεία. Μά-
ταια ή Νάντια δούλευε ως γκαρδόνα
υπεράνθρωπα. Ο γέρος ήθελε νοσο-
κομείο, περιποίηση. Και τότε, ένα βρά-
δυ, κοντά στην Κυριακή των Βατών,
ή Νάντια παραδόθη στους κτηνώδεις
πόθους ένου υπήγαιου—που μέ-
ρες τη νοστιμεύτανε—γυρεύοντας να
σώση με τη θυσία της αυτή, το φτω-
χό της πατέρα... Και τότε, την ώρα
πούμπαινε, στήριγμένη στο μπράτσο
του, στο πολυτελές αυτοκίνητό του
που τους έφερε στην όδο Μωχαμέτ-
'Αλη μ' όλη του την ταχύτητα, πήρε το
μάτι της το Νίκι, που κρατώντας τη
Μπαλαάικα του, έμπαινε σε κάποιο
μπάρ... Μά πόσο άργά πιά... Όσο να
συνέλθ. απ' την ταραχή της είχαν
φτάσει πιά στο σπίτι του μπέη, κι'

ήταν άδύνατη κάθε ύποχώρηση... Η θυσία είχε πιά γίνει. Θυ-
σία μάταιη. Ο πατέρας της, δεν μπόρεσε ν' άνθξει. Η καρ-
διά του είχε λυγίσει απ' τα βαρεία χτυπήματα των συμφο-
ρών. Και τη μεγάλη Παρασκευή το βράδυ, έπαψε να χτυπά.

Πρωί - πρωί το μεγάλο Σαββάτο τον έθαψαν. Κι' απόψε,
μόνη, παντέρμη, στο δωμάτιό της ή Νάντια, συλλογίζεται να
τον ακολουθήση στο άπολυτρωτικό του ταξίδι. Τι νάν τον
κάνη τώρα το Νίκι; Τι να του πη; Κι' από νωρίς έχει έτοι-
μάσει το δηλητήριο, που ώστόσο διατάζει να πάρη...

Πάνω στις σκέψεις της αυτές, οι καμπάνες ξανασημάναν
φαιδρά, γιορταστικά, χαρμόδυνα... Η Νάντια ξανατινάζεται
απ' τη θέση της και τρέχει στο μικρό τραπέζι...

— Πρέπει νάμαι γενναία, ψιθυρίζει και πίνει το δηλητήριο.
Λίγο ακόμα και τα βάσανα θα τελειώναν.

Με σταθερό χέρι φέρνει το δηλητήριο στα χείλη της.
Ξάφνου ή πόρτα άνοίγει κι' ένα γερό χέρι τη συγκρατεί.

— Νάντια, αγαπημένη μου, Νάντια, της ψιθυρίζει ο Νίκι,
συχώρεσέ με, που άργησα... Νόμιζα πώς θα με ξεχάσεις, πώς
θα γίνης εύτυχισμένη, αγαπώντας έναν άλλο... πλούσιο...

Δέν τον άφίνει να τελειώση. Άποβέτει την μπουτίλια με
το θάνατο στο τραπέζι και γέρνει στην άγκαλιά του...

— Η άγάπη μας Νίκι, δυνατότερη απ' το θάνατο, θα μάς ά-
νοίξη το δρόμο σε μιά νέα, εύτυχισμένη ζωή... ΖΑΝ ΠΕΡΝΙΕ

HERB

Τό ιδεώδες καλλυντικόν

Κυρίες μου, θέλετε νά άρέσετε;
Κορίτσια, θέλετε νά κάνετε δέρμα δροσερό,
βελουδένιο, λαχταριστό;

Μεταχειρισθήτε τήν **HERB**

Ἡ Χέρμπ δέν εἶναι ἀπό τὰ συνήθη καλλυντικά. Εἶναι προϊόν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρίας **HERB ORNAMENTAL CO** Κατασκευάζεται καθ' ὁλοκληρίαν ἀπό φυτικά ἐκχυλίσματα ὡς ἐκ τούτου εἶναι τελείως ἀβλαβής. Στό ὑγιές δέρμα ἔχει θαυματουργά ἀποτελέσματα. Τά μπιμπίκια, τίς πανάδες, τὰ στίγματα, τοὺς μαύρους πόρους, τίς ἐρυθρότητες τοῦ δέρματος, τή γυαλάδα, τὸ ἡλιόκαυμα, τὰ ἐξαλείφει τελείως. Μετά τὸ μπάνιο, δροσίζει, ἀνακουφίζει. Τὸ εὐμόρφο δέρμα εἶναι θησαυρός. Μόνον ἡ **HERB** δύναται νά σᾶς τὸ χάριση. Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεία μυροπωλεῖα, καὶ λοιπὰ εἰδικὰ καταστήματα, ἀντὶ δρχ. 75.—Γεν. Ἀντιπρ. διὰ τὴν Ἑλλάδα; **ΤΕΝΗΣ Ι. ΤΣΟΠΑΝΑΚΙΣ**, Ἑρατοσθένους 27 ΑΘΗΝΑΙ. Τηλ. 23—458 — Παρακαταθήκη: **Θ. Ι. ΛΑΜΠΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ** Στοὰ Φέξη 80.— (Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἀποστέλλεται ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιβαρύνσεως, ἔναντι ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς).

Ἔχετε πονοκέφαλον ὅσονδήποτε δυνατόν; Ὁδοντόπονον; Γρίπην;
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ἀπὸ τὸν Φαρμακοποιὸν σας

1 KALMINE Dr METADIER

Θά ἔχη ἄμεσα ἀποτελέσματα ἄνευ σχετικῶν διαταραχῶν
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις

Γενικός Ἀντιπρόσωπος:
ΖΩΓΡΑΦΟΣ — ΒΑΚΗΣ & ΣΙΑ
ΟΔΟΣ ΚΑΝΙΓΓΟΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΗΜΗΣ ΣΩΣΙΤΡΙΧΟΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ: ΒΟΡΔΩ, ΜΑΣ-
ΣΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΝΑΥΤ. ΕΚΘ. ΒΟΡΔΩ
ΔΙΑ ΧΡΥΣΩΝ ΜΕΤΑΛΛΙΩΝ
ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ τὴν ΠΥΤΙΡΙΔΑ,
ΣΤΑΜΑΤΑ τὴν πτώσιν τῶν Τριχῶν
ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ ΔΡΧ. 50
ΔΙΑ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ » 65
Δ. ΜΠΟΤΣΑΡΑΚΟΥ
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 32

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡΤΡΙΧΟΣΕΩΣ

τοῦ προσώπου καὶ οὐδὲν ἄλλο
μέρους τοῦ σώματος, χρησιμο-
ποιήσατε τὸ

παγκοσμίου φήμης Βιεν-
νέζικον καλ-
λυντικὸν—ἀ-
ποτριχωτικὸν
RAPIDENTH
τὸ ὁποῖον ἐ-
ξαλείφει **ΔΙΑ ΠΑΝΤΟΣ ΜΕ**
ΤΗΝ ΡΙΖΑΝ τὸ περιττὸν τρί-
χωμα. Συγχρόνως δὲ λόγῳ τῶν
ἐκλεκτῶν του καλλυντικῶν συ-
στατικῶν προσδίδει εἰς τὸ δέρμα
τὴν ἀπαλότητα βελούδου.
Ἀποκλειστικὴ πώλησις διὰ
τὴν Ἑλλάδα:
ΕΡΜΑΝ ΜΑΡΧ
ΣΤΟΑ ΦΕΞΗ 59—ΑΘΗΝΑΙ

ΑΠΕΥΘΥΝΟΜΕΘΑ

πρὸς κάθε μορφω-
μένην Κυρίαν, πρὸς
κάθε καλὴν οἰκοδέσποινα: **Ζητήσατε νά σᾶς ἀ-**
ποσταλῇ δωρεὰν δείγμα νά δοκιμάσητε τὸ θαυ-
μάσιον ἐπιστημονικὸν μαγειρικὸν λίπος **ΜΠΕΤΕΡ**
τὸ ὁποῖον ἀντικαθιστᾷ τὸ ἄγνόν βούτυρον εἰς
ὅλα τὰ φαγητὰ καὶ γλυκίσματα.
Τὸ **ΜΠΕΤΕΡ** λόγῳ τῆς εἰδικῆς συστάσεώς του
ἐξ ἐξαιρετικῶν ραφιναρισμένων συστατικῶν καὶ
τοῦ περιεχομένου ἄγνου βουτύρου ἔχει ἀπόδοσιν
ἀνωτέραν αὐτοῦ, διευκολύνει τὴν πέψιν, συντε-
λεῖ εἰς τὸν καθαρισμὸν τοῦ αἵματος καὶ ἀποφεύ-
γεται δι' αὐτοῦ ἡ ἀρτηριοσκληρώσις.
Τὸ **ΜΠΕΤΕΡ** παρασκευάζεται μὲ ὅλους τοὺς
κανόνας τῆς ὑγιεινῆς ὑπὸ τὴν αὐστηρὰν ἐπιβλεψίν
τοῦ εἰδικοῦ ἐπιστήμονος **Mr Tj. Tjouda**.
Τὸ **ΜΠΕΤΕΡ**, τύπου Εὐρωπαϊκοῦ, χρησιμο-
ποιεῖ ὅλος ὁ ἐκλεκτὸς κόσμος.
Εἶναι ὑγιεινὸν, εὐπεπτότατον, οἰκονομι-
κώτατον.
Ἡ ἐξαιρετικὴ ποιότης του, κυκλοφορεῖ μόνον εἰς
κυτία ἐνὸς κιλοῦ ἀρίστης συσκευασίας ἀντὶ δρχ. 52.
Τὰ ἐπιστρεφόμενα κενὰ κυτία πληρώνονται δρχ. 4.
Διαρκὴς παρακαταθήκη
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΜΠΕΝΑΚΗ 8
(Μέγαρον Μπραβάνου)

ΕΡΕΥΝΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΑΛΑΙΑΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΝ ΣΑΣ

ΑΓΟΡΑΖΟ: ΠΑΛΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΑΣ,
ΦΑΚΕΛΛΟΥΣ καὶ ταχυ-
ΠΩΛΗΣΙΣ — δρομικὰ δελτάρια (πρὸ
ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ τοῦ 1890) μὲ γραμματόση-
μα ἢ ταχυδρομικὰ σφρα-
γίδας ἐπ' αὐτῶν. Φακέλλους ἐπιστο-
λῶν ἀφιχθεῖσιν ἀεροπορικῶς καὶ
παντὸς εἶδους **ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ**
μεταχειρισμένα ἢ μὴ. Μὴ πωλεῖτε
τὰ γραμματόσημά σας πρὶν μὲ ἐ-
πισκεφθῆτε.

ΚΙΜΩΝ ΚΑΤΑΚΑΛΟΣ

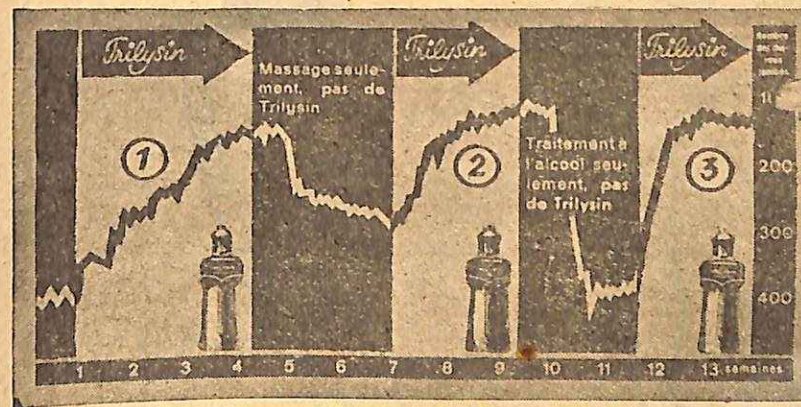
Κάνιγγος 6—Ἀθήναι
ΣΗΜ.—Οἱ ζητοῦντες πληροφορίας ἐγ-
γράφους, δεόν ἀπαραιτήτως νά ἐσω-
κλείουν γραμματόσημον διὰ τὴν ἀ-
πάντησιν.

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν νοσημάτων
Ὁδὸς Μάγερ 23α—Τηλέφ. 25.532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἑκάστον ἀσθενή

Διαβητικοί! Δοκιμάσατε τὰ Γερμανικὰ
χάπια ANTIKOMAN
Θεραπεία, χωρὶς ἐνέσεις
Φαρμακείον **Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΥ**
Ὁδὸς Πειραιῶς 1 Ἀθήναι

Διὰ τὴν βαφὴν τῶν φορεμάτων
σας νά μετακιρρίζετε μόνον
τὰς γυνθίας **Γερμαν. Βαφάς**
ποῦ οὐδέποτε ξεβάθουν. Πωλοῦνται
στὰ Φαρμακεία Ἑμπορικὰ τῆς Συνοικίας
σας.

ΙΔΟΥ Η ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ TRILYSIN

Ἡ ὡς ἄνω καμπύλη δεικνύει τὴν ἐπίδρασιν τῆς «Τριλυζίν» ἐπὶ τῆς τριχοπτώσεως.
Ἡ καμπύλη αὕτη ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ ἐπιτευχθέντα διὰ τῆς «Τριλυζίν» ἀποτε-
λέσματα. Ἀὕτη ἐχρησιμοποίηθη παρὰ ἰατρῶν ἐνδιαφερομένων διὰ τὴν καταπολέμησιν
τῆς τριχοπτώσεως, ἐπὶ 13 εβδομάδας καὶ ἐπὶ ἀσθενῶν νοσοκομείου.
Τὰ ἀπορρέοντα δεδομένα δὲ ἐνδιαφέρουν ὅλον τὸν κόσμον. Δεικνύουν καθαρὰ τί
ἐπιβάλλεται νά γίνῃ διὰ τὴν περιποίησιν τῶν μαλλιῶν καὶ τί πρέπει νά ἀποφεύγεται.
Ἐξετάσατε προσεκτικὰ τὴν καμπύλην. Θὰ διαπιστώσητε τὰ ἀκόλουθα:
Ἀπὸ τὴν 1ην ἕως τὴν 3ην ἐβδομάδα, θεραπεία τῆς Τριλυζίν. Ἀμέσως ἐπιτυχία
(ἴδε καμπύλην No 1).
Ἀπὸ τὴν 4ην ἕως τὴν 7ην ἐβδομάδα, καθόλου Τριλυζίν, ἀλλ' ἐντρίβει με ἄλλα
φάρμακα: νέα πτώσις τῶν μαλλιῶν.
Ἀπὸ τὴν 8ην ἕως τὴν 9ην ἐβδομάδα: ἐπανάληψις τῆς θεραπείας διὰ τῆς Τριλυζίν:
ἐκ νέου ἀμέσως ἐπιτυχία (ἴδε καμπύλην No 2).
Ἀπὸ τὴν 10ην μέχρι τοῦ μέσου τῆς 11ης ἐβδομάδος, θεραπεία ἀποκλειστικῶς μὲ
οἰνόπνευμα καθαρὸν. Ἀποτέλεσμα πτώσις τῶν μαλλιῶν κατὰ μᾶζαν.
Ἐπανέλαβον τότε τὴν μόνην θεραπείαν μὲ Τριλυζίν καὶ ἡ ἐπιτυχία ἦτο πάλιν ἄμε-
σος καὶ ὁλοσχερής. (ἴδε καμπύλην No 3).
ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ: Ἡ Τριλυζίν, ὅπως ἀπεδείχθη πλειστάκις, μέχρι τοῦδε, εἶναι
πράγματι ἀποτελεσματικὴ ἢ οὐτε λούσιμον, οὐτε χρησιμοποίησις φαρ-
μάκων ἐστερημένων ἐπιστημονικῆς βάσεως, ἐπιφέρουν βέβαιον ἀποτέλεσμα. Ἡ «Τριλυ-
ζίν» εἶναι ἀποτελεσματικὴ, διότι περιέχει τὰ συστατικὰ ἀκριβῶς ἐκεῖνα, ὧν ἔχουν ἀνάγ-
κην πρὸς διατροφήν αἱ ρίζαι τῶν τριχῶν. Τὰ συστατικὰ ταῦτα ἀναζωογονοῦν τὸ τριχω-
τὸν τῆς κεφαλῆς καὶ ἀναγεννοῦν τὰ κύτταρα τῆς τριχός.
Διὰ τῆς καθημερινῆς χρήσεως τῆς Τριλυζίν:
Ἡ πυτιρίδα ἐξαλείφεται, ἡ τριχοπτώσις σταματᾷ, αἱ τρίχες ἀναφύονται καὶ πάλιν,
Ἡ Τριλυζίν πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία καὶ Μυροπωλεῖα. Ἐν ἑλλείψει ἀπι-
νανθῆτε εἰς τὸν ἐν Ἑλλάδι Γεν. Ἀντιπρόσωπον κ. Κώσταν Νικολαΐδην, Ἀκαδήμου 12,
(πάρδος Πειραιῶς), Ἀθήναι.

(Ἀποκύματα καὶ ἀποστείλατε τὸ παρόν)
Κύριον Κώσταν Νικολαΐδην, Ἀκαδήμου 12, Ἀθήνας
Παρακαλῶ μοι ἀποστείλατε τὴν ἐπιστημονικὴν βιβλιο-
γραφίαν τῆς «Trilysin».
Ὁνοματεπώνυμον
Λεοβονίς

ΜΟΡΙΣΟΝ

Το ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ
ΚΑΙ ΤΟ ΜΟΝΟΝ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 1 ΕΛΑΦΡΟΝ (LAXATIF)

ΑΡΙΘΜΟΣ 2 ΚΑΘΑΡΣΙΟΝ (PURGATIF)

ΚΡΕΣΙΒΑΛ

Εναντίον του Βηχού
και των Βρογχικών
Καλάρων

